

สนทนาภาษาธรรม เล่ม ๑๖

จากเว็บไซต์กัลยาณธรรม

ตอบปัญหาโดย

ท่านอาจารย์ ดร.สุนง วรรณุไร

กัลยาณธรรม

ชมรมกัลยาณธรรม
หนังสือดีอันดับที่ ๑๐๙

สนทนาภาษาธรรมเล่ม ๑๖ : จาก website kanlayanatam.com
ตอบคำถามโดย : ท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร

จัดพิมพ์ถวายเป็นพุทธบูชาโดย

ชมรมกัลยาณธรรม ๑๐๐ ถ.ประโคนชัย ต.ปากน้ำ อ.เมือง
จ.สมุทรปราการ โทร. ๐๒-๗๐๒๙๖๒๔
หรือ ชมรมกัลยาณธรรม ๘๙/๖-๗ ซอยศึกษาวิทยา ถ.สาทรเหนือ
สีลม บางรัก กทม. โทร. ๐๒-๖๓๕๓๙๙๘
ภาพปก : ภาพประกอบ : วิสูตร วรรณภิญโญ

รูปเล่ม-จัดพิมพ์ : ก้อนเมฆแอนด์กันย์กรุ๊ป โทร. ๐๘๙๑๐๓-๓๖๕๐
พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ๕,๕๐๐ เล่ม

สัพพทานัง อัมมทานัง ชินาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง
www.kanlayanatam.com

ชมรมกัลยาณธรรม
ขอน้อมถวายเป็นพุทธบูชา

และ

กราบบูชาอาจารย์คุณ

แต่

ท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร

คำนำในการจัดพิมพ์ถวายเป็นพุทธบูชา

การเดินทางของชีวิต ย่อมจะต้องดำเนินไป ไม่ว่าจะเราจะเต็มใจหรือไม่ ผู้มีปัญญาย่อมใช้เวลาที่มีจำกัดนี้ สร้างสรรค์สิ่งที่มีคุณค่าสาระแก่ตนและผู้อื่น หนังสือสนทนาภาษาธรรม เล่ม ๑๖ เกิดจากความเมตตาของท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร ที่เป็นแบบอย่างทางแห่งความดี บารมีท่านที่ไม่เคยหยุดยั้ง ย่อห่อต่อความความเหนื่อยยาก ทำให้สาธุชนมีโอกาสดำเนินชีวิตในวิถีธรรมได้อย่างไม่หลงทิศทาง

คณะศิษย์ชาวกัลยาณธรรมทุกคน ขอน้อมกราบคารวะในความเมตตาของท่านอาจารย์ และหวังว่าทุกท่านจะได้รับประโยชน์สมกับความเมตตาของท่านอาจารย์ของเรา ได้สละเวลาและกำลังปัญญาอุทิศเพื่อมวลชน.

คณะผู้จัดทำ
ชมรมกัลยาณธรรม

อนุโมทนาภาดา

การทำหนังสือ สนทนาภาษาธรรม เล่ม ๑๖ ให้สำเร็จเป็นรูปเล่มได้ ต้องใช้ความเพียรอย่างมาก ข้าพเจ้ามิได้ย่อท้อด้วยสำนึกได้ว่า ตราบใดที่ลมหายใจยังมีเข้า - ออกร่างกายนี้ได้อยู่ การทำประโยชน์ให้มวลชนยังเปิดโอกาสให้ทำได้

ข้าพเจ้าอ้อางเอาอานิสงส์แห่งบุญนี้ จงเป็นพลวปัจจัยบันดาลให้ทุกท่านที่มีส่วนร่วมในการทำหนังสือเล่มนี้ จงประสบความสำเร็จ และความสวัสดิของชีวิต จงทุกท่านทุกคนเทอญ.

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'ดร.สนอง วรอุไร'.

ดร.สนอง วรอุไร

ธรรมสารบัญ

	หน้า
๑. เขาเชื่อว่าหนูเป็นหญิง	๑๐
๒. ญาณหรือฉาน	๑๒
๓. อาชีพขายเครื่องบำรุงผิว	๑๔
๔. ละเมียดลิขสิทธิ์	๑๕
๕. ป้องกันตัวอย่างไร	๑๙
๖. สมมุติต่าง-สภาวะเหมือน	๒๐
๗. ตีนไม้ทัน	๒๑
๘. เรื่องของขันธ ๕	๒๓
๙. สันดานที่ต้องตัด	๒๕
๑๐. เทวดาเข้านิพพาน	๒๗
๑๑. มิได้อธิษฐาน	๒๗
๑๒. อยากบวชเป็นชี	๓๐
๑๓. เครื่องหมายที่เกิดกับจิต	๓๒
๑๔. ช่องกฐินตกค้าง	๓๔
๑๕. ได้ยินเสียงสวดมนต์	๓๖
๑๖. คุณแม่ไม่ชอบ	๓๗
๑๗. เป็นไปตามกรรม	๓๙
๑๘. ขอคำชี้แนะ	๔๔
๑๙. ทำยังงีตีสละ	๔๖
๒๐. ยังไม่ใช่ของจริง	๔๙
๒๑. จริงหรือเปล่า	๕๓
๒๒. กรรมของแม่	๕๔
๒๓. โกงเงินหลวง	๕๖
๒๔. หนูไม่สบายใจ	๕๗
๒๕. มีสิ่งจะยังงีคะ	๕๘
๒๖. อาหารทะเลเผา	๕๙
๒๗. ตั้งโปรแกรมจิตไว้ผิด	๖๑
๒๘. ใช่และไม่ใช่	๖๒
๒๙. เริ่มเห็นกองทุกข์	๖๓
๓๐. โลกของใคร	๖๖

๓๑. เป็นไปได้หรือ	๖๖
๓๒. กลัวบาปติดตัว	๗๐
๓๓. เหมือนจะสงบ	๗๓
๓๔. แรغبันดาลใจ	๗๔
๓๕. ความเชื่อของเขา	๗๕
๓๖. หลับในระหว่างสวดมนต์	๗๗
๓๗. สองเดือนที่ผ่านมา	๗๙
๓๘. คนเลี้ยงกุมารทอง	๘๑
๓๙. ง่วงนอนทุกครั้ง	๘๒
๔๐. ทำหมันสุนัขและแมว	๘๔
๔๑. อรุณกิจไม่เจริญ	๘๕
๔๒. หนูต้องตัดสินใจ	๘๖
๔๓. ถูกต่อต้าน	๘๘
๔๔. ระวังอย่างไร	๙๓
๔๕. ทำไมต้องเป็นเรา	๙๔
๔๖. อยากช่วยสัมภเวสี	๙๖
๔๗. วิทยากรบรรยายธรรม	๙๗
๔๘. การอุณษชาติ	๙๙
๔๙. ท่านยังดื่มเบียร์	๑๐๑
๕๐. ศีลที่น่าสูสมาธิ	๑๐๔
๕๑. ถูกทางหรือไม่คะ	๑๐๕
๕๒. บรรณานาพุทธภูมิ	๑๐๙
๕๓. กลัวเอาเปรียบคนอื่น	๑๑๐
๕๔. หนูเข้าบ้าน	๑๑๑
๕๕. เหตุผลทางการตลาด	๑๑๓
๕๖. เจอติกว่าไม่เจอ	๑๑๕
๕๗. รู้สึกไม่สบายใจ	๑๑๘
๕๘. เหมือนได้กลับบ้าน	๑๒๐
๕๙. ยังมีได้ตายไปไหน	๑๒๒
๖๐. อาการเหมือนสะอื้น	๑๒๗
๖๑. ไทรศัพทมาขุ	๑๒๙
๖๒. คิดที่จะเรียนต่อ ป.โท	๑๓๑
๖๓. แถ้งลูก	๑๓๒
๖๔. ฟังผิดฟังใหม่ได้	๑๓๓
๖๕. หนูคิดไปเองค่ะ	๑๓๖

๖๖. จริงหรือไม่	๑๓๗
๖๗. การตัดสินใจถูกต้อง	๑๓๘
๖๘. หนูควรทำอะไร	๑๓๙
๖๙. ความบริสุทธิ์ใจ	๑๔๑
๗๐. สัพเพ สัตตาฯ	๑๔๓
๗๑. ถูกข่มขืน	๑๔๔
๗๒. หמדความรู้ลึก	๑๔๕
๗๓. เกิดที่ตัวเอง	๑๔๙
๗๔. ดินเริ่มเปียก	๑๕๐
๗๕. มิได้อยู่โดดเดี่ยว	๑๕๕
๗๖. อายุพระที่ห้อยคอ	๑๕๖
๗๗. เข้าถึง-ถูกตรง-กินใจ	๑๕๗
๗๘. บุญช่วยทัน	๑๖๐
๗๙. พ่อปู่หายแหม่น	๑๖๒
๘๐. คนคิดมาก	๑๖๔
๘๑. หนูสงสัย	๑๖๖
๘๒. สะกดจิต	๑๖๗
๘๓. วันวันที่ไม่สะดวก	๑๖๘
๘๔. รู้สึกว่างมาก	๑๗๑
๘๕. จดหมายฉบับที่ ๓	๑๗๒
๘๖. สมควรหรือไม่	๑๗๔
๘๗. บริจาคโรงศพ	๑๗๕
๘๘. เกรดนักศึกษา	๑๗๗
๘๙. พิจารณาตอนไหน	๑๗๙
๙๐. ลูกชาวไร่-ชาวนา	๑๘๐
๙๑. สมัยยังเป็นเด็ก	๑๘๑
๙๒. เลือกคนเช่า	๑๘๘
๙๓. บรรลุธรรมแบบเฉียบพลัน	๑๘๙
๙๔. ไม่ได้กล่าวเช่นนั้น	๑๙๓
๙๕. อาม่ามาหา	๑๙๔
๙๖. ไม่เห็นนิมิต	๑๙๖
๙๗. ลูกสาวของดิฉัน	๑๙๗
๙๘. ดวงตาเห็นธรรม	๒๐๒
๙๙. ขอบตาในใจ	๒๐๓
๑๐๐. คุณตาช่วยหนู	๒๐๔

คติธรรมสอนวิถีทำงาน แบบพระพทนะให้ชาวนาพึง

พระพทนะองค์ทรงตรัสกับชาวนาว่า “เราก็เป็นชาวนาด้วยเหมือนกัน เราเตรียมพร้อมทุกอย่างที่จะทำงาน มีทั้งเมล็ดพันธ์ข้าวที่ใช้” ท่านเป็นชาวนา ยิ่งใจ ใจดี และอุปการณ์ต่างๆ ไม่เห็นมีเลย พระองค์ทรงตรัส “สิ่งเหล่านั้นเรา ได้มีติดตัวมาทั้งหมดแล้ว ท่านจงฟังให้ตั้งใจ เราจะบอกให้ท่านทราบทุกอย่าง

“เมล็ดพันธ์ของเราคือความปรารถนาและกรุณาที่จะช่วยเหลือสรรพสัตว์ เรามีความเชื่ออันมั่นคง และตั้งใจแน่วแน่เพื่อเป็นพทนะรวมทั้งสิ่งที่เราได้ตรัสรู้ ที่โคตันโพธิ์ น้ำสำหรับหล่อเลี้ยงต้นข้าวของเราให้งอกงามนั้น คือกุศลกรรมอัน มหาศาลที่เราได้พากันพยายามกระทำสืบมาจนกระทั่งถึงวันตรัสรู้ ปัญญา เป็นแอกและไถของเรา ใจเป็นเชือกชักสำหรับบังคับวัว ความละเอียดรอบคอบ อัน เป็นศรีของกิจการนาปลูกอ้อยปลูกพืช เป็นงอนไถอันงามของนาของเรา ธรรมะซึ่ง ทำให้เราสามารถขุดสิ่งชั่วและประกอบสิ่งดี เป็นคันสำหรับอัน ก็เมื่อท่านไถนา ของท่าน ท่านย่อมตัดและกลบหญ้าที่เป็นโทษทุกอย่างเสียสิ้นใจ ผู้ที่รู้วิธีขุดอ้อย ปลูกอ้อย ปลูกพืชก็ย่อมตัดและกลบอากุศลจิตอันชั่วร้ายภายในตัวเขาจนสิ้น พอตกต่ำ เสรีของงานกลางอัน ท่านแก้อ้อแล้วปลอ่ย สิ้นใจ ผู้เป็นบัณฑิตก็ย่อมขุดแต่ใน ความบริสุทธิ์ ย่อมปลอ่ยสิ่งอันไม่บริสุทธิ์ให้ออกไป สิ้นใจ ใจของชาวนาต้องแข็ง ขัดสากไถเพื่อไถพื้นดินนาของท่านให้เหมาะแก่การหว่าน สิ้นใจ ผู้มีปัญญาที่ตั้งหน้า พยายามจนสุดกำลัง เพื่อชำระสันดานของตนให้สะอาดเหมาะสมแก่การลุถึง นิพพาน สิ้นใจ ชาวนาทำงานหนักเพื่อตนแต่ต่างที่ตนให้เหมาะแก่เมล็ดพันธ์ สิ้นใจ บัณฑิตก็ประกอบความพยายามหนัก เพื่อกำจัดโทษแห่งวิภูสังสวาร สิ้นใจ”

การเกษตรที่ชาวนาทำ ตั้งใจผลิตหวังอยู่บ่อยๆ ก็กับการเก็บเกี่ยวถึงกับ ไกรหรือปิ่นนอไม่หลุด สิ้นผู้ทำงานแห่งปัญญาเพื่อลุถึงนิพพาน ไม่เคยได้รับความไม่พอใจเข้านั้นเลย เขาเป็นผู้แน่วแน่ที่จะต้องได้เก็บเกี่ยวผลงาของเขา เต็มที่ มีความสุขเต็มที มีความพอใจเต็มที เมื่อได้มองเห็นผลดีอันนิพพานนั้น พระพทนะองค์บอกชาวนาผู้นั้น ตนก็เป็นชาวนาและมีวิถีทำงานดังนี้.

๑. เขาเชื่อว่าหนูเป็นหญิง

คำถาม

สวัสดีค่ะหนูมีคำถามอยากจะเรียนถามค่ะ

หนูเป็นสาวประเภทสองที่ผ่าตัดแปลงเพศเรียบร้อยแล้ว ได้รู้จักและคบกับชายคนหนึ่ง ในฐานะแฟนหรือคนรักมาประมาณหนึ่งปีแล้ว ก่อนหน้านั้นที่คบกันเค้าไม่ได้บอกพ่อเขา จนกระทั่งวันหนึ่งพ่อของเขารู้ก็สั่งให้เลิกคบกันตัดขาดกันเลย โดยให้เหตุผลว่าการคบกันแบบนี้ถือว่าเป็นดวงจิตชายสองดวงคบกันถือว่าผิดศีล แต่ว่าเขาก็กังเข็มนั้นในตัวของเขาเองว่าหนูเป็นหญิงจริงๆ จนเวลาผ่านไปประมาณอีกห้าหกเดือนพ่อเขาก็จับได้ว่ายังคบกันอีก และใช้เงื่อนไขในเรื่องของการผิดศีลมากล่าวอ้างเช่นเดิม แต่แฟนหนูเขาบอกกับหนูว่าเขาไม่เชื่อพ่อของเขา เพราะว่าพ่อเขายังไม่ได้จับกิจ(หนูก็สงสัยในคำนี้เหมือนกัน) แล้วเขาก็มีโอกาสได้ไปปรึกษาพระรูปหนึ่งจากวัดทางเหนือ จ.ลำพูน ซึ่งเป็นพระที่ทางบ้านเขานับถือเป็นอย่างมาก เห็นเขาเคยพูดให้หนูฟังประมาณว่าพระรูปนี้สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว และคำตอบที่ได้รับจากพระรูปนี้ก็คือ ผิดศีล คนที่คบกันแบบนี้จะต้องตกนรก เห็นเขาพูดประมาณว่าหนูมีสัมมาทิฐิ ให้คบกันแบบเพื่อน

หนู ยังมีเรื่องสงสัยอีกค่ะ เขาเคยพูดให้หนูฟังประมาณว่า การที่ชายซื้อบริการหญิงบริการทางเพศนั้นไม่ผิด การสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองและการดูหนังลามกก็ไม่เป็นการผิดศีลแต่

อย่างใด และหากจะให้หนูไม่ผิดศีลก็คือ หนูต้องเสพกามกับผู้หญิงเท่านั้นจึงจะไม่ผิดศีล หรือหากหนูอยากจะทำซึ่งนิพพานก็ต้องครองตัวเป็นโสดและถือศีลอย่างเคร่งครัด หนูลืมบอกไปค่ะว่าเขามุ่งมั่นที่จะถึงซึ่งนิพพานเป็นอย่างมาก หลังจากที่เมื่อสามปีที่แล้วแม่ของเขาจากไปอย่างกระทันหันจากโรคมะเร็ง เขาจึงหาที่พึ่งด้วยเรื่องนี้ หนูฟังมาตั้งนั้นก็เชื่อในสิ่งที่เขาพูด แต่หนูต้องการความกระจ่างจากอาจารย์อีกทีนึงค่ะ

หนูขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ล่วงหน้าค่ะ
อาจารย์

คำตอบ

ฆราวาสปุถุชน ควรมีศีล ๕ เป็นธรรมคุ้มครองใจ แล้วจะส่งผลให้สังคมสงบสุข การคบหาสมาคมมิได้ผิดศีลข้อไหน แต่หากคบกับคนไม่ดี จะทำให้ชีวิตวิบัติได้ ผู้ใดคบกันฉันท์เพื่อน แล้วประพฤตีสัพเพณกันและกัน โดยผู้เป็นพ่อแม่หรือคู่สมรสมิได้ยินยอมให้ประพฤตเช่นนั้น จึงจะถือว่าผิดศีลข้อกาเมสุมิจจาจารอันเป็นเหตุนำพาจิตวิญญาณไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในนิมิตลนรก

หญิงที่ขายบริการทางเพศ หากได้รับอนุญาตจากพ่อแม่ให้ทำได้ และผู้ซื้อบริการหากได้รับอนุญาตจากพ่อแม่ หรือภรรยา/สามีของตนแล้ว ไม่ถือว่าผิดศีลแต่ผิดธรรม การสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง การดูหนังลามกไม่ถือว่าผิดศีล แต่เป็นการประพฤตที่ผิดธรรม ประพฤตแล้วทำให้มีกิเลสเพิ่มขึ้นในจิต

วิญญาน เช่นเดียวกันหากสาวประเภทสองประพตีสภาพกาม กับผู้หญิง ที่ยังมีได้รับอนุญาตจากผู้เป็นเจ้าของ ถือว่าผิดศีลได้ เช่นเดียวกัน

ผู้ใดปรารถนานำพาชีวิตเข้าถึงสภาวะนิพพาน ต้องกำจัดกิเลสที่ผูกมัดใจ ให้ต้องเวียนตาย-เกิดในวัฏสงสารให้หมดไป ในพุทธศาสนาเรียกกิเลสเช่นนี้ว่า สังโยชน์ ๑๐ หนึ่งในนั้นคือกิเลสตัวที่เป็นความกำหนัดในกาม (กามราคะ) ต้องไม่มีอยู่กับใจ และจิตต้องปลอดจากความไม่รู้จริง (อวิชชา) แล้วสภาวะนิพพานจึงจะเกิดขึ้นได้

หากผู้ถามปัญหาประพตีสถาน ศีล ภาวนา อยู่เสมอ ความสมปรารถนาในกาลข้างหน้าย่อมเป็นไปได้

๒. ญาณหรือฌาน

คำถาม

สวัสดีครับ ... ขอกราบเรียนถามท่านอ.ดร.สนอง ดังนี้ครับ

๑. อยากทราบว่า จะเข้าญาณได้เนี่ย ต้องเข้า อุปจารสมาธิให้ได้เท่านั้นใช่หรือไม่ อย่างไรครับ ?

๒. เหตุทำให้เข้าอุปจารสมาธิ มีอะไรบ้างครับ ?

๓. สาเหตุที่ทำให้ไม่สามารถทำให้เข้าอุปจารสมาธิมีอะไรบ้างครับ ? (ถ้าเป็นไปได้ขอละเอียดๆ ยิ่งดี ขอความกรุณาด้วยครับ)

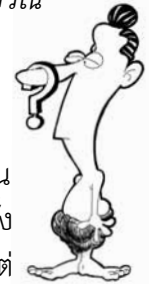
ขอขอบพระคุณท่าน อาจารย์ดร.สนอง วรอุไร และทางทีมงานกัลยาณธรรม มากๆ ครับที่สละเวลามาดูปัญหา ขอขอบคุณมากๆ ครับ ขอความกรุณาด้วยนะครับ ! ขอให้อาจารย์ดร.สนอง และทางทีมงาน สุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ และสมปรารถนาในธรรม

คำตอบ

(๑). ตอบว่า ไม่ใช่พัฒนาจิตให้เข้าถึงความทรงฌานได้ ต้องปฏิบัติสมถกรรมฐาน จนกระทั่งจิตเข้าถึงสภาวะตั้งมั่นแน่วแน่ (อัปปนาสมาธิ) จึงจะเรียกได้ว่าจิตทรงฌาน แต่จะเข้าถึงญาณได้ในยุคนี้ต้องมีจิตตั้งมั่นในระดับอุปจารสมาธิ

(๒). เหตุที่นำพาจิตให้เข้าถึงอุปจารสมาธิได้ อย่างน้อยต้องปฏิบัติให้เป็นลำดับขั้นตอนดังนี้

๑. มีศีล ๕ บริสุทธิ์คุมใจอยู่ทุกขณะตื่น
๒. มีสังขละคุมใจ
๓. มีความเพียร ปฏิบัติสมถภาวนาในทุกอิริยาบถอย่างต่อเนื่องและยาวนาน
๔. ประพตีมักน้อยในการบริโภค
๕. ประพตีมักน้อยในการพูดจา , การฟัง , การดู ฯลฯ
- (๓). ผู้ใดประพตีดตรงข้ามกับ (๒) ย่อมเป็นเหตุทำให้การพัฒนาจิต เข้าไม่ถึงความตั้งมั่นเป็นอุปจารสมาธิ

๓. อาชีพขายเครื่องบำรุงผิว

คำถาม

ขอความกรุณาอาจารย์สนองช่วยตอบคำถามดังนี้ค่ะ

๑. เวลาสวดมนต์ต้องสวดแบบที่พระสวดใหม่ค่ะ ปกติจะสวดแบบอ่านหรือท่อง ไม่เป็นทำนองอย่างพระสวด

๒. เวลาอุทิศบุญกุศลควรจะทำเจอะจงชื่อใหม่ เคยอ่านเจอว่าควรเจอะจงให้ชัดว่าให้ใคร แล้วถ้าอุทิศแบบบทสวด อิทัง เม... บุญเราจะเหลือพอให้คนที่เราเจอะจงอยากให้มีไหมค่ะ เพราะบุญเราอาจมีแค่น้อยนิด แล้วก็อุทิศทุกวัน

๓. อาชีพขายเครื่องบำรุงผิว เครื่องสำอางเป็นอาชีพไม่ดีหรือเปล่าค่ะเพราะทำให้คนหลงในรูปร่างภายนอก แต่คิดว่าคนทางโลกยังต้องให้รูปเป็นตัวช่วยในการหาเลี้ยงชีพอยู่ ขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงค่ะ

คำตอบ

(๑). การสวดมนต์ที่มีระเบียบสูงต่ำ มีจังหวะสั้นยาว (ทำนอง) หรือการอ่านบทมนต์แบบออกเสียง หากสวดหรืออ่านบทมนต์ แล้วเข้าใจความหมายที่กล่าวไว้ในบทมนต์ ย่อมเข้าถึงอานันตสุขเหมือนกัน คือ เป็นบ่อเกิดแห่งบุญ ด้วยทำให้มีจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิ และทำให้เกิดความเห็นถูกต้องได้

(๒). หากผู้มีบุญได้อุทิศบุญเจอะจงให้กับผู้หนึ่งผู้ใดที่อยู่ในวิสัยสื่อถึงกันได้ และผู้นั้นมาอนุโมทนาบุญ ความสำเร็จของ

การอุทิศบุญย่อมเกิดขึ้น ส่วนผู้ที่มีได้ถูกระบุชื่อจึงไม่มีสิทธิ์มารับบุญที่มีผู้อุทิศ

อนึ่ง ตามกฎแห่งกรรม ผู้อุทิศสิ่งใดให้กับผู้อื่น ผู้อุทิศย่อมมีมากในสิ่งนั้น ดังนั้นผู้มีปัญญาเห็นถูก จึงอุทิศบุญได้ทุกวัน

(๓). อาชีพขายเครื่องบำรุงผิว เครื่องสำอาง ในสังคมโลกถือว่าเป็นอาชีพที่ดี เพราะประพฤติแล้วไม่ผิดกฎหมาย ประพฤติแล้วทำให้ได้ปัจจัยมาบำรุงเลี้ยงชีวิตให้มีความสุขสบาย และมีความสุขในเบื้องต้นได้

ในทางธรรมเป็นอาชีพที่ทำแล้วเพิ่มกิเลส (โมหะ) ให้กับจิต เข้านิพพานไม่ได้

๔. ละเมิดลิขสิทธิ์

คำถาม

กราบสวัสดี อาจารย์ดร.สนอง วรอุไร

ผมได้ฟังการบรรยายธรรมจากทางเว็บไซต์ มีความเลื่อมใสในความรู้และการประพฤติตัวเป็นอริยบุคคลของอาจารย์ ผมขอกราบเรียนถามขอความกรุณาอาจารย์ด้วยครับ

๑. ผมทำงานหลักเป็นนักออกแบบสื่อสิ่งพิมพ์ใช้คอมพิวเตอร์ ตั้งโปรแกรมหลายโปรแกรมที่ละเมิดลิขสิทธิ์ ไม่

ทราบว่ามันบาปกรรมมากไหมครับ ผลกรรมมันจะเป็นอย่างไร
ครับ ตอนนี้ผมก็สวดมนต์ อาราธนาศีล ๕ ก่อนนอน นั่งสมาธิ
แผ่เมตตา อธิษฐานจิตก่อนนอนทุกคืน ไม่ทราบว่ามันขัดกัน
ไหมครับ

๒. ผมอยากทำงานประสบความสำเร็จทางโลกให้สูง
ที่สุดและนำไปศึกษาเรื่องที่ต้องใช้ปัญญาชั้นสูง เช่น
เรื่องมนุษย์ต่างดาว ฯ โดยใช้หลักการปฏิบัติธรรมเป็นหลัก อยาก
ฝึกจริงๆ จังๆ เท่าที่ฟังจากท่านอาจารย์ ผมสนใจเรื่องปัญญา
จากฌาน และเรื่องอภิญา โดยผมฝึกแบบเป็นฆราวาส ไม่ทราบ
ท่านอาจารย์บอกแนะแนวหรือแนะสถานที่ฝึกได้ไหมครับ

๓. อยากถามท่านอาจารย์ครับ เนื่องจากผมปัญญา
น้อยเลยอยากถามท่านอาจารย์ว่า หลังจากนิพพานแล้วเราอยาก
ทำสิ่งใดในสิ่งที่เราอยากรู้ได้ไหมครับ เรามีหน้าที่ที่ต้องทำอะไร
อีกไหม สภาวะจิตมันเป็นอย่างไรรู้ อยากให้ขยายความหน่อย
ครับ

ขอขอบพระคุณท่านอาจารย์ที่กรุณาตอบคำถาม
ขอให้ท่านอาจารย์ประสพแต่ความสุขตลอดไปครับ

คำตอบ

(๑) การกระทำที่บอกเล่าไปถือว่าเป็นบาป ผู้ใดยัง
ประพฤติดูอยู่ ผู้นั้นยังสามารถปฏิบัติธรรม คือ สวดมนต์ได้ นั่ง
สมาธิได้ อธิษฐานได้ ฯลฯ แต่เข้าไม่ถึงธรรมที่ปฏิบัติ และหาก

ถึงเวลาที่จิตทั้งชั้นโลกล้วนแล้ว พลังบาปยังมีโอกาสผลักดันจิตให้
ลงไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในอบายภูมิได้ ด้วยสาเหตุที่ประพฤติดูธรรม
ไม่สมควรแก่ธรรมนั่นเอง

(๒) ผู้ใดประสงค์ความสำเร็จในทางโลก ต้องประพฤดิ
เหตุให้ถูกต้องดังนี้ คือ

๑. เลือกทำแต่งานดี (ไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีล ไม่ผิด
ธรรม)

๒. มีทัศนคติในการทำงานถูกต้อง อาทิ ทำงานเพื่อเรียน
รู้คน เรียนรู้งาน ทำงานเพื่อให้สิ่งดีงามแก่สังคม ทำงานให้สำเร็จ
ทำงานแล้วเสร็จทันเวลา ผลงานเข้าตา ทำงานเพื่องาน ฯลฯ

๓. พัฒนาตัวเองให้เป็นคนเก่งและดี คนเก่งคือคนที่มี
ความรู้มีความสามารถ คนดีคือคนที่มีคุณธรรม จะมีคุณธรรม
ได้ ต้องประพฤดิจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับตน เช่น ประพฤดิตน
เป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ เป็นพนักงานที่ดี เป็นพลเมืองดี ฯลฯ

๔. คบคนดีเป็นมิตร

ฯลฯ

ผู้ใดปรารถนาพัฒนาจิตให้เข้าถึงอภิญา ๕ (อิทธิวิธี ทิพ
พโสธ ปุพเพนิวาสานุสติญาณ เจโตปริยญาณ ทิพพจักขุ) ต้อง
ปฏิบัติสมถภาวนาจนจิตเข้าถึงความตั้งมั่นแน่วแน่ (จิตทรงฌาน)
ได้เมื่อใดแล้ว นำจิตออกจากความทรงฌาน อภิญา ๕ จึงจะ
เกิดขึ้นได้ ผู้ตอบปัญหาไม่แนะนำให้มุ่งพัฒนาจิตไปในแนวทาง
นั้น เพราะไม่ใช่ทางพ้นทุกข์ ตรงกันข้ามแนะนำให้ถามปัญหาให้
ไปปฏิบัติธรรมที่วัดมเหยงค์ จังหวัดอยุธยา เพื่อพัฒนาจิตให้

เกิดปัญญาเห็นแจ้ง ซึ่งสามารถใช้เป็นเครื่องมือกำจัดกิเลสที่มีอำนาจเหนือใจให้หมดไป แล้วการพ้นไปจากทุกข์ทั้งปวง จึงจะมีโอกาสเกิดขึ้นได้

(๓) ผู้ตอบปัญหาไม่มีประสบการณ์ จึงไม่สามารถแสดงความคิดเห็นได้ แต่พระสารีบุตรได้ตอบปัญหาในลักษณะนี้ให้กับ ชัมพูชาทกะ ปริพาชกนอกพุทธศาสนาว่า

ชัมพูชาทกะ : นิพพานเป็นอย่างไร
พระสารีบุตร : ความสิ้นราคะ สิ้นโทสะ สิ้นโมหะ สภาวะของจิตเช่นนี้แหละ เรียกว่า นิพพาน

อนึ่ง เคยมีผู้ถามปัญหานี้กับ หลวงพ่อประสิทธิ์ (มรณภาพแล้ว) แห่งถ้ำยายปรัก เกาะสีซัง จังหวัดชลบุรีว่า

ผู้ถาม : บางคนบอกว่าพระอรหันต์ มาเยี่ยมผู้ปฏิบัติธรรมแสดงว่า รูปนามนั้นยังไม่ดับ สิครับ

หลวงพ่อประสิทธิ์ : รูป นามดับ ความรู้สึกนึกคิดปรุงแต่งดับ อากาโรหิต (เจตสิก) เช่น ความโลภ ความโกรธ ความหลง เมตตา สติ ปัญญา ฯลฯ ดับ แต่ใจไม่ดับ เข้าใจไหม

ผู้ถาม : พระพุทธองค์เคยตรัสว่า หลังจากพระองค์นิพพานแล้ว จะไม่มีใครได้เห็น พระองค์อีก ไม่ว่าจะเห็นเทวดาหรือมนุษย์

แต่ปัจจุบันยังมีผู้ปฏิบัติธรรมบอกว่า พระอรหันต์ที่นิพพานไปแล้วมาสั่งสอนธรรม หลวงพ่อประสิทธิ์ : จะจริงก็ต่อเมื่อผู้นั้นได้เห็นพระชีณาสพ (พระอรหันต์) เพราะเจตสิกและความนึกคิดปรุงแต่งของท่านไม่มี นอกนั้นล้วนเป็นสภาวะธรรมที่มากกระทบทั้งสิ้น

๕. ป้องกันตัวอย่างไร

คำถาม

กราบเรียนท่านอาจารย์ที่เคารพ คือผมกำลังจะสอบเป็นผู้พิพากษา จึงอยากจะถามอาจารย์สนอง ว่าผมจะดำเนินชีวิตเป็นผู้พิพากษาอย่างไร ที่จะไม่ตกนรกและดวงตาเห็นธรรม โดยปฏิบัติอย่างไรครับต้องฝึกให้ได้ถึงระดับใด ซึ่งผมพยายามหาเสียง ที่อาจารย์ไปบรรยายให้ผู้พิพากษาศาลฎีกาฟังเมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แต่หาฟังไม่ได้ ในหัวข้อการเป็นข้าราชการ

คำตอบ

การประกอบอาชีพตุลาการที่ปลอดภัย ต้องพัฒนาจิตตนเองให้มีเทวดาคุ้มรักษา ด้วยประพฤติตนอย่างน้อยให้มี

เบญจศีล และเบญจธรรมคัมภีร์รักษาใจอยู่ทุกขณะตื่น หรืออย่าง
มากต้องปฏิบัติธรรม จนสามารถปิดอบายภุมิ (ไสตบั่น) ได้แล้ว
อาชีพตุลาการที่เสี่ยงต่อการไปเกิดอยู่ในอบายภุมิยอมหมดไป

เบญจศีล ได้แก่ เว้นจากการทำลายชีวิต เว้นจากการถือ
เอาของที่เขาไม่ได้ให้ เว้นจากการประพฤติมิดในกาณ เว้นจากการ
พูดไม่ตรงความจริง และเว้นจากการเสพของมีนเมาอันเป็นเหตุ
ให้ขาดสติ

เบญจธรรม ได้แก่ เมตตากรุณา สัมมาอาชีวะ กาณสังวร
สังจจะ และสติสัมปชัญญะ (คุณธรรมทั้งห้านี้ต้องประพฤตให้เกิด
มีขึ้นกับตนเอง)

อนึ่ง คำบรรยายเรื่อง “ธรรมะกับการปฏิบัติงานของ
ผู้พิพากษา” ที่แสดงให้ผู้พิพากษาศาลฎีกาฟัง เมื่อวันที่ ๑๑
พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น ผู้บรรยายขอสงวนสิทธิ์มิให้นำออก
เผยแพร่ ณ เวลานั้น

ผู้ที่จะปิดอบายภุมิได้ต้องพัฒนาจิตให้เกิดปัญญาเห็น
แจ้งแล้วดับอย่างน้อยสังโยชน์ ๓ ให้ได้

๖. สมมุติต่าง-สภาวะเหมือน

คำถาม

กราบเรียนท่านอาจารย์ที่เคารพ

รบกวน ขอถามว่า นรกหรือสวรรค์ของฝรั่ง, อิสลาม
จะเป็นอย่างไร ในเมื่อฝรั่งหรือชาวคริสต์ เค้าไม่ได้สอนเรื่อง

การห้ามดื่มสุรา นรกสวรรค์ของเค้ากับเราชาวพุทธต่างหรือ
เหมือนกันอย่างไรครับ

คำตอบ

นรกหรือสวรรค์ของฝรั่ง ของอิสลาม เป็นอย่างไร ผู้
ตอบปัญหาหมีทราบ เพราะไม่มีประสบการณ์ แต่มีประสบการณ์
ตรงที่ว่า คนที่นับถือศาสนาอื่น ที่มารับโทษอยู่ในเรือนจำของ
ประเทศไทย มีจิตหมดอิสราภาพเหมือนกัน ต้องมารับสมมุติ
แบบไทย คือนักโทษกินข้าว และต้องสื่อสารกันด้วยภาษาไทย
เมื่อถูกทำโทษถึงขั้นประหารชีวิต มีสภาวะของจิตหลุดออกจาก
ร่างกายเหมือนกัน ฯลฯ

๗. ตีนไม้เท้า

คำถาม

กราบเรียนอาจารย์คะ หนูขออนุญาตเรียนสอบถาม
ดังนี้คะ

๑. จากการที่ได้อ่านหนังสือบางเล่ม ที่ว่าการที่เราทำ
สังฆทานในทุกวันนี้ นี้ผิดแบบจากในพระไตรปิฎก ซึ่งได้เขียนถึง
การทำสังฆทานที่ถูกต้องไว้ การทำไม่ถูกต้องนั้น แม้จะได้ชื่อว่า
ทำสังฆทานเหมือนกัน แต่ทำให้ได้บุญลดน้อยลง หรือได้บุญไม่
เท่ากับการทำสังฆทานอย่างถูกต้อง นั้นเป็นจริงหรือไม่คะ

๒. หนูเคยได้ซื้อของเพื่อเตรียมใส่บาตรพระ ในวันรุ่งขึ้น แต่บางครั้งก็ตื่นไม่ทัน ก็กลัวของเสีย ก็ทานเองบ้าง แบ่งคนอื่นทานบ้าง ก็คิดว่าไม่เป็นไร วันต่อไปก็ค่อยซื้อใส่บาตรใหม่ อย่างนี้เป็นบาปหรือไม่คะ

๓. หนูมีเงินเก็บอยู่ส่วนหนึ่ง ซึ่งขณะนี้ต้องสำรองไว้ใน การทำธุรกิจของครอบครัว (หนู และสามี) ซึ่งตอนนี้หนูและสามีเริ่มทำธุรกิจใหม่กัน และขณะนี้ไม่มีรายได้เข้าค่ะ หนูและครอบครัวต้องใช้งบเก่าที่มี จนกว่าจะทำสำเร็จ และดูต่อไปว่าจะขายได้อย่างที่คิดหรือไม่ (หนูมีลูกสาวหนึ่งคนที่ต้องดูแลค่ะ) และหนูมีพ่อ (ซึ่งบวชเป็นพระ) ท่านอยากได้กุฏิ ในที่บริเวณแห่งหนึ่งในวัดนะค่ะ ท่านไม่ได้พูดขอนะค่ะ เพียงแต่ท่านเคยพูดว่าอยากอยู่ตรงนั้น เงินที่เก็บไว้ก็พอที่จะสร้างกุฏิให้ท่านได้ค่ะ และก็อยากให้ท่านได้สนใจ แต่ในขณะนี้ หนูมีอยู่ ๑ ความคิดเห็นค่ะ คือหนูควรปลูกให้ท่านตอนที่ธุรกิจหนูไปได้แล้ว ครอบครัวจะได้ปลอดภัย อีกความคิดก็คือ ถ้าหนูกลัวอนาคตความมั่นคงของตัวเอง ของครอบครัวอย่างเดียวและรอ หากเกิดอะไรขึ้นก่อน หนูอาจไม่มีโอกาสได้ทำในสิ่งที่อยากทำให้พ่อ เพื่อตอบแทนบุญคุณนะค่ะ

ความคิดแบบใดถึงจะถูกต้อง ขอรบกวนอาจารย์ช่วยชี้แนะแนวทางหนูด้วยนะค่ะ

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์มากๆ นะคะ

คำตอบ

(๑) ทานที่มีผู้ศรัทธาทถวายไว้แก่หมู่สงฆ์ เรียกว่า สังฆทาน

ผู้ถวายได้บุญมาก ตรงกันข้าม ทานที่มีผู้ศรัทธาทถวายให้แก่สงฆ์รูปใดรูปหนึ่ง เมื่อสงฆ์รับถวายแล้ว นำไปบริโภคใช้สอยเป็นการส่วนตัว อย่างนี้เรียกว่า ปุคคสิกทาน ผู้ถวายได้บุญน้อย

(๒) เจตนาซื้อของใส่บาตรในวันรุ่งขึ้น แต่ตื่นไม่ทันจึงมิได้ใส่บาตร การประพฤติเช่นนี้มีบาปเกิดขึ้นตรงที่ไม่รักษาสัจจะ แล้วนำของที่เตรียมไว้ใส่บาตรมากิน โดยคิดว่าวันถัดไปค่อยซื้อหามาใส่บาตรใหม่ หากทำแล้วไม่สบายใจถือว่าเป็นบาป และเช่นเดียวกัน ความสงสัยในการกระทำของตน แล้วเขียนมาถามผู้รู้ ความสงสัยนั้นถือว่าเป็นบาป

(๓) ความคิดทั้งสองรูปแบบ เป็นความคิดที่เกิดขึ้นกับผู้รู้ไม่จริง ผู้รู้จริงรู้ว่า ความคิดที่ติงามที่เป็นปัจจุบันขณะ ความคิดเช่นนี้ถือว่าเป็นความคิดที่ถูกต้องตามธรรม

๘. เรื่องของขันธ ๕

คำถาม

อยาก ให้ท่านช่วยอธิบายเรื่องของขันธ ๕ หน่อยคะ อันที่จริงรู้ว่า ประกอบด้วย เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เวทนา คือความรู้สึก ก็คือ สุข หรือทุกข์ สัญญา คือความจำได้ สังขาร คือการปรุงแต่ง แต่วิญญาณ ยังไม่ค่อยเข้าใจยังเอาไปสับสนกับ เวทนาอยู่ค่ะ อยากให้ท่านช่วยอธิบายหน่อยคะ

ส่วนคำถามนี้ค้างคาใจมานานคะ ว่า ความคิดปรุงแต่ง

คืออะไร ใช้ความคิดฟุ้งซ่านหรือป่าวคะ แล้วถ้าเราคิดในชีวิตประจำวันนี้ใช้ความคิดปรุงแต่งหรือเปล่าคะ

ถ้าหากเราต้องการที่จะหยุดความคิดปรุงแต่งมีวิธีการอย่างไรให้หลุดพ้นจากความคิดปรุงแต่ง ขอบคุณคะ

คำตอบ

ขั้น ๕ ประกอบด้วยรูปขั้น ส่วนที่เหลือเป็นนามขั้น เรียกว่า เวทนาขั้น สัญญาขั้น สังขารขั้น และวิญญาณขั้น

เวทนา หมายถึง ความสุข ความทุกข์ ความไม่สุขไม่ทุกข์ ที่ปรากฏเป็นอารมณ์ขึ้นกับจิต เวทนาล้วนดำเนินตามกฎไตรลักษณ์ เมื่อใดเวทนาเข้าสู่ความเป็นอนัตตา ผู้เข้าถึงสังจธรรมนี้แล้ว ย่อมเห็นว่าเวทนาไม่มีตัวตนแท้จริง จิตจะปล่อยวางเวทนา แล้วอารมณ์สุข อารมณ์ทุกข์ ไม่สุข ไม่ทุกข์ จะไม่เกิดขึ้นกับดวงจิต

ส่วน วิญญาณขั้น หมายถึง ความรู้ที่เกิดขึ้นกับใจ ผู้เข้าถึงสังจธรรมนี้ได้แล้ว ย่อมเห็นว่าความรู้ในเรื่องอารมณ์ที่เกิดขึ้นกับใจเป็นสิ่งไม่มีตัวตนแท้จริง จิตจะปล่อยวางความรู้ที่เกิดขึ้นกับใจแล้วทำให้จิตว่างเป็นอิสระจากความรู้ที่เกิดขึ้นกับใจนั้น

อนึ่ง การอ่านคำตอบเป็นเพียงสุตมยปัญญา ผู้อ่านย่อมจำสิ่งที่ตอบได้ แต่หากผู้ใดปฏิบัติวิปัสสนากาวนา จนเข้าถึงปัญญาเห็นแจ้งในวิญญาณขั้นนี้ได้แล้ว ความถ่องแท้ในการรู้เห็นเข้าใจในวิญญาณขั้นย่อมเกิดขึ้น

๙. สันดานที่ต้องตัด

คำถาม

อาจารย์สอนอยู่ที่เคารพ

ดิฉัน มีหลาน ๑ คน เดิมอยู่ด้วยกันกับดิฉันและคุณแม่ (ย่าของเด็ก) ที่ชลบุรี เกเร นักเลง ต่ำคุณย่า ไม่เรียนหนังสือ โรงเรียนเชิญออก ดิฉันส่งไปอยู่กับแม่เขาที่กรุงเทพฯ(พระโขนง) ให้โอกาสทุกเรื่องจนถึงโอกาสสุดท้ายทั้งหมด เรื่องเรียนก็เสียเงินให้เข้าเรียนโรงเรียนใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่า ในที่สุดโรงเรียนก็เชิญออก และตัวเขาก็หนีแม่ไปอยู่บ้านที่พ่อเขา (บางกะปิ) และอยู่คนเดียว ขอเงินจากเพื่อนบ้านใช้วันละร้อย บอกให้เขานั่งคิดนอนคิดไปประหว่างที่ไม่มีอะไรทำและไม่ได้เรียน ดิฉันรู้ว่าเขาพยายามทำทุกอย่างเพื่อกลับมาอยู่กับย่าที่ชลบุรี แต่ดิฉันไม่อนุญาต บอกต้องเรียน จบ ม.๓ ก่อนแล้วจะให้กลับมา เพราะกลัวจะกลับมาประพฤติแบบเดิม และย่ามีแต่เสียใจเสียน้ำตา และเสียเงิน ความดันก็ขึ้น ทุกข์ทรมาน

ในวันนี้ แม่เขาโทรมาบอกว่าเขาต้องการบวชเพื่อทดแทนบุญคุณย่าและแม่ ๑ เดือน ให้บอกดิฉันหน่อย(ดิฉันเคยพาไปโครงการคุณแม่สิริที่นครนายก ไปอยู่ ๑ คืน หนึ่งกลับ) เขาเลยไม่กล้าบอกเอง เพราะไม่เคยทำอะไรสำเร็จตามที่พูดสักครั้งหนึ่ง ดิฉันคิดจะบวชให้เขาแต่ต้องการจะให้เขาได้การเจริญภาวนาปฏิบัติธรรมบ้าง เพราะเขาเคยบวชให้คุณพ่อตอนคุณพ่อตายอยู่วัดในกรุงเทพฯเล่นเกมส์ ได้อีกด้วย

จะขอเรียนถามอาจารย์ว่า ด้วยข้อเท็จจริงของหลานคนนี้ ดิฉันควรจะพาเขาไปบวชที่วัดไหน จะเป็นวัดป่า หรือวัดใดที่ต่างจังหวัดห่างไกลจากความเจริญ ดิฉันก็จะพาไป อาจารย์กรุณาเมตตาด้วย

ด้วยความเคารพอย่างสูง

คำตอบ

ไม่มีใครแก้ปัญหาใครได้อย่างแท้จริง ดังนั้นผู้มีปัญหาต้องแก้ไขด้วยตนเอง สิ่งที่คุณตอบปัญหาชี้แนะให้ได้คือ นำเขาไปบวชเณรและปฏิบัติธรรมอยู่กับหลวงปู่พุทธะอิสระ วัดอ้อน้อย อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม ซึ่งต่อไปในวันข้างหน้า เขาจะเป็นอย่างไรต้องปล่อยให้เขาทำเองได้เท่านั้น แล้วจะไม่ทุกข์ใจ

บุญกิริยาวัตถุ ๑๐ (จากมหามกุฏฯ ชุด ๙๑ เล่ม เล่มที่ ๗๕ หน้า ๔๒๗)
๑.ทานมัย บุญสำเร็จจากการให้ทาน, **๒.ศีลมัย** บุญสำเร็จจากการรักษาศีล, **๓.ภาวนามัย** บุญสำเร็จจากการภาวนา, **๔.อปจายนมัย** บุญสำเร็จด้วยการประพุดต้อ่อนน้อม, **๕.เวยยาวัจจมัย** บุญสำเร็จด้วยการช่วยชวนชวนรับใช้, **๖.ปัตติทานมัย** บุญสำเร็จด้วยการให้ส่วนบุญ, **๗.ปัตตานุโมทนามัย** บุญสำเร็จด้วยการยินดีบุญของผู้อื่น, **๘.ธัมมัสสวนมัย** บุญสำเร็จด้วยการฟังธรรม, **๙.ธัมมเทสนามัย** บุญสำเร็จด้วยการแสดงธรรม, **๑๐.ทิวชุกัมม** บุญสำเร็จด้วยการทำความเห็นให้ตรง

๑๐. เทวดาเข้านิพพาน

คำถาม

รบกวนถาม ท่านอาจารย์ ดร. สนอง วรอุไร
กรณีที่เทวดาตั้งแต่ชั้นที่ ๑ ถึง ๖ นั้น ท่านสามารถจะบรรลุถึงขั้นอรหัตต์และนิพพานได้ไหมครับ โปรดช่วยตอบด้วยครับอาจารย์ ผู้มีความรู้น้อย

คำตอบ

เทวดาหมายถึงชาวสวรรค์ ทั้งเพศชายและเพศหญิง เทวดาในทุกชั้นของสวรรค์ มีศักยภาพที่จะพัฒนาจิตตนเองให้บรรลุอรหัตตผลได้

๑๑. มิได้อธิษฐาน

คำถาม

เรียนท่านอาจารย์ที่นับถือ
รบกวนเรียนถามอาจารย์ดังนี้ค่ะ
๑. หากหญิงสาวติดต่อกับพระสงฆ์ผ่านทาง website ธรรมะ หรือทาง E-mail ส่วนตัว แต่เป็นไปในเรื่องอรรถเรื่องธรรม จะผิดหรือบาปมั๊ยคะ ช่วยอธิบายด้วยนะคะ

๒. ดิฉันกับเพื่อนมีข้อสงสัยคะ มีความเห็นไม่ตรงกัน ในที่สุดจึงต้องมารบกวนถามอาจารย์คะ เพื่อนว่าพระพุทธองค์ สอนว่าทุกอย่างไม่มีเรื่องบังเอิญ สิ่งที่เกิดล้วนมาจากเหตุและ ปัจจัยทั้งสิ้น เพื่อนบอกว่า การสร้างกรรมใหม่จึงไม่น่าจะมีได้ เพราะทุกการกระทำที่ทำไปนั้น ล้วนต้องมาจากเหตุปัจจัยบันดาล ให้ตัดสินใจทำลงไปทั้งสิ้น อาจารย์ช่วยชี้แนะด้วยนะคะ

๓. การที่เราทำบุญทำทาน จำเป็นต้องอธิษฐานจิตหรือไม่ คะ เช่น บรรารณาว่าจะมี หรือจะเป็นอะไร (เทวดา พรหม หรือ แม้แต่พระอริยบุคคล) ปกติเวลาทำบุญดิฉันไม่ค่อยได้อธิษฐาน นานๆครั้งจึงตั้งใจว่า ขอให้เกิดเป็นผู้มีสัมมาทิฐิทุกชาติ トラบ ที่ยังต้องเดินทางต่อไป และมีโลกุตตรปัญญา พ้นจากกองทุกข์ ได้โดยเร็ว

ขอบพระคุณคะ

คำตอบ

(๑). ปฏิสัมพันธ์ระหว่างหญิงสาวกับพระสงฆ์ ผ่านทาง website หรือ E-mail หากเป็นไปเพื่อธรรมะโดยไม่เกิดความเศร้า หมองขึ้นกับจิต ไม่ถือว่าเป็นบาป

(๒). คำว่า “เหตุ” และ “ปัจจัย” มีความหมายเป็นสิ่ง เดียวกัน หมายถึงสิ่งที่ทำให้เกิด เหตุจะเกิดขึ้นได้ต้องมีสัตว์ บุคคลเป็นผู้กระทำ การตัดสินใจทำเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งให้ เกิดขึ้น เป็นเรื่องของปัญญา ซึ่งมีทั้งปัญญาเห็นถูกตามธรรม

และปัญญาเห็นผิดไปจากธรรม ดังนั้นประโยคที่ว่า “สิ่งที่เกิด ล้วนมาจากเหตุทั้งสิ้น” จึงเป็นคำกล่าวของคนที่มีปัญญาเห็นถูก ตามธรรม เมื่อใดกรรมที่ทำไว้ให้ผล ผู้ทำเหตุรวมถึงผู้ร่วมกระทำ เหตุ ต้องเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น ดังนั้นการกระทำมิได้ขึ้นอยู่กับ ที่เหตุเป็นตัวบันดาลให้เกิด แต่ขึ้นอยู่กับปัญญาในดวงจิตเป็น ตัวสั่งให้สัตว์บุคคลกระทำกรรม

(๓). การประพตติเหตุตามบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ (ดูหน้า ๒๖) ผลของการประพตติข้อมแสดงออกเป็นบุญ ส่วนคำว่า “อธิษฐาน” หมายถึง การตั้งใจบรรณา ด้วยเหตุนี้ หลังจากทำบุญแล้ว เจ้าชายสมณะ (อดีตของพระ อานนท์) ได้อธิษฐานต่อพระปฐมุตตรพุทธเจ้า ขอ เป็นพุทธอุปัฏฐากในพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งที จะมิมาในกาลข้างหน้า ผลปรากฏว่า ในสมัยที่พระ สมณโคตมมาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า พระอานนท์ จึงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพุทธอุปัฏฐากประจำ ทั้งๆ

ที่พระนาคิตะ พระมหาจุนทะ พระเมฆิยะ พระสาครตะ พระ อุปาณะ ฯลฯ ซึ่งเคยรับใช้พระพุทธโคตมมาก่อน แต่มิได้รับการ แต่งตั้ง ทั้งนี้เพราะอดีตชาติ บุคคลเหล่านั้นมิได้อธิษฐาน เป็นพุทธอุปัฏฐากมาก่อนนั่นเอง

ฉะนั้น ที่ผู้ถามปัญหาอธิษฐานเอาไว้ว่า เกิดมาให้เป็นผู้ มีสัมมาทิฐิทุกชาติ มีโลกุตตรปัญญา พ้นไปจากทุกข์โดยเร็ว จึง เป็นสิ่งที่ควรกระทำอย่างยิ่ง

๑๒. อยากบวชเป็นชี

คำถาม

กราบ นมัสการท่านอาจารย์สนองที่เคารพ

ดิฉัน ขอขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูง สำหรับคำสอน และการทำงานอย่างหนักของท่านอาจารย์เพื่อช่วยเพื่อนมนุษย์ให้พ้นอบายภูมิ ดิฉันเป็นบุคคลหนึ่งที่เคารพ และศรัทธาต่อคำสอนของอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง

จากการที่ได้เข้าฝึกและเรียนกรรมฐาน รวมถึงการฟังธรรมจากอาจารย์สนอง ทำให้ดิฉันมีความตั้งใจอยากที่จะบวชชีตลอดชีวิต เพื่อปฏิบัติธรรม เนื่องจากมีความรู้สึกว่ชีวิตตนเองอาจอยู่ได้ไม่นาน แต่ทว่าตัวเองเป็นคนที่ต้องเลี้ยงดูสามีชาวต่างชาติ เคยบอกกับสามีเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องการบวชแล้ว สามีมีความเสียใจอย่างยิ่งเนื่องจากเขาต้องการที่จะอยู่ด้วยกันตลอดชีวิต

นอกจากนี้ดิฉันจบการศึกษาสูงสุดทางด้านวิทยาศาสตร์ ปัจจุบันมีอาชีพเป็นอาจารย์ โดยทางองค์กรต้องการให้ผลิผลงานตีพิมพ์ในวารสาร แต่ในใจดิฉันเห็นตรงตามที่อาจารย์สนองกล่าวว่า งานวิจัยเหล่านี้เป็นเพียงจริงสภาวะ ไม่ยั่งยืน ดิฉันจึงหันมาให้เวลาศึกษาธรรมะของพระพุทธองค์มากกว่า แต่ทว่างานในองค์กรก็ต้องให้สำเร็จตามที่ได้ระบุไว้ ทำให้เกิดความขัดแย้งในความรู้สึกของตนเองอย่างยิ่ง

ขอความกรุณาอาจารย์สนอง ช่วยแนะแนวทางที่ถูกต้องตามธรรมให้ดิฉันด้วยว่า

๑) ควรออกบวชเมื่อไรและควรทำอย่างไรให้สามเ้าใจ

๒) ยังควรทำงานวิจัยต่าง ๆ ต่อไปหรือไม่ เนื่องจากว่าการทำวิจัยแต่ละงาน ต้องทุ่มเททั้งกำลังกายและกำลังใจอย่างหนัก จึงกลัวว่าจะไม่มีเวลาให้กับการปฏิบัติธรรม

๓) มีแนวทางภาวนาอย่างไร ในขณะที่ทำงานและทำวิจัยคะ กราบขอบพระคุณท่านอาจารย์สนองอย่างสูงคะ

คำตอบ

(๑). ผู้ถามปัญหาประสงค์บวชเป็นชี ต้องพัฒนาตัวเองให้จิตใจสามเ้าศรัทธา แล้วอนุญาตให้บวชได้ จึงควรบวชตามปรารถนา

(๒). トラบไตรภวะของสังคัมยังมีอยู่ ควรทำงานวิจัยต่อไป เมื่อเสร็จจากงานสังคัมแล้ว จึงจะเอาเวลาที่เหลือมาทำงาน (ปฏิบัติธรรม) ให้กับตนเอง

(๓). ขณะยังทำงานวิจัย ต้องทำงานด้วยใจรัก (ฉันทะ) ทำงานด้วยความพากเพียร (วิริยะ) เอาใจจดจ่ออยู่กับงานที่ทำ (จิตตะ) และใช้ปัญญาไต่สวนผลงาน (วิมังสา)

๑๓. เครื่องหมายที่เกิดกับจิต

คำถาม

กราบเรียนท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร ที่เคารพ
ผมขอถามปัญหาดังนี้ครับ ขอความกรุณาด้วย

๑. ผมมีนิมิตกสณครับ แต่ว่าเวลาหลับตาสักพักก็จะเห็น
จะว่าเข้าสมาธิได้เร็วก็ใช่ แต่สักพักนิมิตกสณ ก็หายไป แล้ว
ต้องเรียกกลับมาใหม่ คือผมไม่รู้ว่าถ้าจะเข้าอุปจารสมาธิด้วย
นิมิตกสณ จะดีมั๊ยครับ หรือจะใช้พองหนอ-ยุบหนอตามปกติ จะ
ได้ผลดีกว่า ผมยังงงๆ ครับ แต่ปัจจุบันก็ใช้ยุบหนอ-พองหนอ
ตามปกติครับ พยายามเห็นสักแต่ว่าเห็น ไม่สนใจในนิมิต แบบ
นี้ดีแล้วใช่มั๊ยครับ เพราะ...บางทีถ้าผมมองนิมิตไปนานๆ เล่นไป
ทางนั้นหลายๆ วัน บางทีเวลาอนตอปปาย มันจะเคลิ้มๆ แล้ว
หลับ แล้วบางทีไปเห็นนุ่นเห็นนี่ เหมือนจิตไปเห็นภาพ ไม่รู้มาได้
ไง เหมือนกัน แต่รู้ที่อยู่ว่าตัวเองไม่ได้หลับ แต่จะปลุกตัวเองให้
ตื่นก็ไม่ง่าย เลยบางครั้งเหมือนมีอะไรมาแทรก เลยคิดว่ามันไม่
น่าจะใช้ เลยไปทาง ยุบหนอ-พองหนอตามปกติที่ครูบาอาจารย์
สอนดีกว่า ไม่มีพิษไม่มีภัย

๒. การเกิดนิมิตในดวงจิตนี้มันมาได้อย่างไรครับอาจารย์
ดร.สนอง เพราะผมไม่เคยไปนั่งเพ่งอะไรที่ไหน ที่มันเกิดได้ก็
เพราะเมื่อก่อนนั่งสมาธิไปนานๆ โดยยังไม่รู้จักรูปัสสนา นั่งไป
สักพัก มันเกิดดวงนิมิตมาเองครับ จึงอยากทราบว่า อันนี้มัน
เป็นของเก่าของผมรีเปลา่ครับ

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร และ
ทีมงานมากครับ ที่สละเวลาตอบปัญหา และก็ขอโทษที่ต้องมา
ถามเรื่องแบบนี้ซึ่งก็เข้าใจว่า มันไม่ใช่ทางแห่งปัญญา แต่มัน
เป็นสิ่งที่ผมยังค้างคาใจครับ ขอขอบคุณมากๆ ครับ.

คำตอบ

(๑) เมื่อนิมิตกสณหายไป ผู้รู้จะรู้ว่า นิมิตกสณดำเนิน
ไปตามกฎไตรลักษณ์ แล้วปัญญาเห็นแจ้งในนิมิตนั้นจะเกิดขึ้น
ส่วนผู้ไม่รู้ เรียกกสณนั้นให้กลับมาปรากฏขึ้นอีก อย่างนี้เรียก
ว่า หลง จะใช้องค์บริกรรมเช่นใด ย่อมเลือกได้ตามที่ถูกกับ
จริต แต่ผลสุดท้ายของการบริกรรม จิตต้องตั้งมั่นเป็นสมาธิ
ฉะนั้นเลือกปฏิบัติตามที่ชอบ

เมื่อใดมีอาการพองยุบเกิดขึ้นที่ผืนหนังท้อง แล้วทำ
เป็นไม่สนใจ ท่านเจ้าคุณโชดกเรียกว่า มีจิตเป็นโมหะ

ส่วน คำว่า “เห็นสักแต่ว่าเห็น” นั้นหมายความว่า เอา
จิตที่ตั้งมั่นจวนแน่วแน่ ตามดูสิ่งที่ถูกเห็น ว่าดำเนินไปตามกฎ
ไตรลักษณ์ เมื่อสิ่งที่ถูกเห็นเข้าสู่ความเป็นอนัตตา คือไม่ใช่ตัว
ไม่ใช่ตน แล้วมีจิตปล่อยวางสิ่งที่ไม่เป็นตัวตนแท้จริง อย่างนี้จึง
จะเรียกว่า เห็นสักแต่ว่าเห็น

การมีจิตส่ายไปรับเอา สิ่งกระทบมาปรุงอารมณ์ เช่นไป
เห็นนุ่นเห็นนี่ เป็นอาการที่เกิดขึ้นกับคนที่มีจิตขาดสติ คนที่มีสติ
มันคงจะไม่เห็นอะไร แต่จิตจดจ่ออยู่กับอิริยาบถที่เป็นปัจจุบัน
ขณะเท่านั้น

(๒) นิमित्तที่เกิดขึ้นกับจิต มีสาเหตุมาจากจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิ แล้วทำให้ความถี่คลื่นจิตมีความเป็นระเบียบ มิติใดที่มีความถี่คลื่นตรงกัน ปฏิสัมพันธ์ย่อมทำให้เกิดผลเป็นนิमित्तขึ้นได้

๑๔. ของกฐินตกค้าง

คำถาม

กราบเรียนท่านอาจารย์ สอนอง วรอุไร

ผม ติดตามฟังการบรรยายธรรมะ ของท่านอาจารย์ มาอย่างสม่ำเสมอ แล้วนำมาผนวกกับคำสอนของท่านหลวงพ่ोजรัญ แล้วนำไปปฏิบัติปรับใช้กับชีวิตประจำวันของตัวเองปรากฏว่าชีวิตดีขึ้นโดยลำดับ.. ผมจึงขอพวารณาตัวเองขอเป็นลูกศิษย์ของท่าน ขอน้อมนำพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตามที่ท่านอาจารย์ที่เป็นผู้รู้ได้บอกกล่าว... ผม

มีเรื่องขอเรียนถามท่านอยู่ ๑ เรื่อง

๑. เพื่อนของผมได้จัดทำบุญกฐิน วัตถุประสงค์เพื่อจัดสร้างกุฏิถวายวัด และนำของมาให้ผมจำนวนหนึ่ง ผมได้แจกจ่ายบุญตั้งกล่าวแก่ผู้มีจิตศรัทธาและจัดเก็บคืนเรียบร้อย แต่พอเสร็จจากงานปรากฏว่ามีของ ๑ ของหลงอยู่ ไม่ได้นำถวายผมเคยรู้มาว่า การทำบุญกฐินนั้น

อานิสงส์ของบุญใหญ่มาก แล้วข้า้วัตถุประสงค์คือการสร้างกุฏิถวายวัดทำให้ผมไม่สบายใจ... ผมควรทำอะไร กับของกฐินที่มีคนทำบุญมาแล้วจำนวน ๑ ของนี้

๒. ผมเคยคิดว่าจะนำไปถวายพระ เป็นปัจจัยแต่กลัวว่าไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ เพราะคนที่เขาทำบุญเขาคงจะอธิฐานจิตทำบุญกฐิน.. ผมจึงใคร่เรียนถามอาจารย์ช่วยชี้ทางแก้ผมด้วยครับ... สุดท้ายผมขอกราบขอบพระคุณในความเมตตาของอนุโมทนาในบุญกุศลที่อาจารย์เพียรให้ความรู้เป็นวิทยาทาน. สาธุ

ด้วยความเคารพอย่างสูง

คำตอบ

(๑) การทำบุญทอดกฐิน ได้อานิสงส์สูงสุดไม่เกิน สวรรคสมบัติ ผู้เห็นถูกแก้ปัญหาความทุกข์ใจ ด้วยการนำของกฐินตกค้าง ไปถวายวัดตามที่ถูกระบุของกฐิน ย่อมทำได้

(๒) นำของกฐินตกค้าง ไปถวายวัดให้ถูกต้องกับเจตนารมณ์ของผู้ทำบุญ แล้วโทษย่อมไม่มีกับผู้ถามปัญหา

ฟังขณะคนตระหนี่ ด้วยการใช้

๑๕. ได้ยินเสียงสวดมนต์

คำถาม

กราบเรียนถามอาจารย์

๑. มักจะได้ยินเสียงพระสวดมนต์ในโบสถ์หลังออกจากสมาธิ จะเกิดจากจิตใต้สำนึกหรือไม่ ทำไมถึงได้ยินเมื่อเข้าอบรมในวันที่สองและสาม ดีหรือไม่ดี

๒. อุกคหนิมิตและปฏิกาคณิมิต เกิดได้อย่างไร ทำไมถึงเกิด และถ้าเกิดแล้วจะต้องทำอะไรต่อไป และทั้งสองอย่างนี้มีผลแตกต่างกันอย่างไร ขอกราบอนุโมทนา

คำตอบ

(๑) การได้ยินเสียงสวดมนต์ดังกล่าว เกิดจากจิตใต้สำนึกเป็นเหตุ การได้ยินเช่นนี้โดยตรงที่ว่า เป็นตัวชี้วัดความตั้งมั่นเป็นสมาธิของจิต ไม่ได้ตรงที่ว่า หากเอาจิตไปจดจ่ออยู่กับเสียงสวดมนต์ที่ได้ยิน จะทำให้จิตเข้าไม่ถึงปัญญาเห็นแจ้ง

(๒) อุกคหนิมิต หมายถึง นิमितที่เกิดจากการฝึกกำหนดหรือเอาจิตเพ่งดูจนติดตาติดใจ แม้หลับตาก็ยังเห็นสิ่งที่ถูกเพ่งดูนั้น เหตุที่ทำให้เกิดอุคคหนิมิต เพราะใช้จิตเพ่งดูสิ่งสมมุติที่นำเอามากำหนดเป็นอารมณ์กรรมฐาน จนเกิดเป็นความชำนาญ ผู้ใดประสงค์พัฒนาจิตให้เข้าถึงปัญญาเห็นแจ้ง ต้องใช้จิตตามดูนิมิตนั้นว่า ดำเนินไปตามกฎไตรลักษณ์ เมื่อใดนิมิตเข้าสู่ความเป็นอนัตตา ปัญญาเห็นแจ้งในนิมิตจะเกิดขึ้น

ส่วนปฏิกาคณิมิต เป็นการเอาภาพเหมือนของอุคคหนิมิต มานึกขยายให้มีขนาดใหญ่ขึ้น หรือนึกหดภาพให้เล็กลง

ผลที่เหมือนกันของนิมิตทั้งสองแบบ คือเป็นสัญญาที่เกิดขึ้นกับจิต หากไม่นำนิมิตมาพิจารณาตามกฎไตรลักษณ์ ย่อมทำให้จิตเกิดเป็นความหลง เพราะจิตมีอวิชชาครอบงำ

๑๖. คุณแม่ไม่ชอบ

คำถาม

เรียนอาจารย์สนองที่เคารพอย่างสูง

ดิฉันมีข้อคำถามจะเรียนถามอาจารย์เพื่อนำไปแก้ไขปัญหาทางโลกดังนี้ค่ะ

ดิฉันอายุ ๓๖ ปีแล้ว มีหน้าที่การงานดี ได้คบหาผู้จักแฟนมาปีกว่า ซึ่งแฟนก็มีงานการทำดี จบวิเศษ แต่เดี๋ยวกว่าดิฉัน ที่สำคัญคือ คุณแม่ไม่ชอบและไม่ยอมให้แต่งงานด้วย หากผู้ชายจะส่งพ่อแม่มาสู่ขอก็จะไม่ต้อนรับ บอกว่าคนไม่แต่งงานอยู่กับพ่อแม่ตลอดก็มีถมไป และไม่จำเป็นต้องแต่งงาน คนแต่งงานเล็กรากันก็มีเยอะแยะไป ดิฉันต้องการแยกครอบครัวโดยไม่ทำให้ท่านโกรธ ดิฉันจะอย่างไร หากคุณแม่ไม่ยอมให้แต่งงานแต่ดิฉันเลือกที่จะแต่งและขอมีชีวิตเป็นของตนเอง ดิฉันจะ

บาปหรือไม่อย่างไร และดิฉันจะแก้ปัญหาที่ท่านไม่ยอมให้แต่งงานกับคนนี้ และจะตัดขาดแม่ลูกหากเลือกคนนี้ได้อย่างไร

กราบขอบพระคุณในความเมตตา ขออนุโมทนาในบุญกุศลที่อาจารย์เพียรให้ความรู้เป็นวิทยาทาน สาธุ สาธุ สาธุ ด้วยความเคารพอย่างสูง

คำตอบ

สิ่งขัดใจเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดเป็นความโกรธกับผู้ที่มิสดีรับไม่ทัน ฉะนั้นผู้ใดโกรธก็เป็นเรื่องของผู้นั้น ผู้รู้ไม่สามารถเข้าไปแก้ปัญหาให้คนอื่นได้ ผู้ใดให้อภัยเป็นทานอยู่เสมอ หากประพฤติได้ผลแล้วผู้นั้นมีเมตตา แล้วความโกรธจะไม่เกิดขึ้นได้อีก

อนึ่งเรื่องที่ไม่ยอมให้ลูกสาวแต่งงาน เป็นความเห็นผิดของผู้เป็นแม่ ที่เอาความสมมุติว่าเป็นแม่ เข้าไปก้าวล่วงในชีวิตของลูกสาว

ผู้เป็นลูกประสงคฺมีชีวิตเป็นของตัวเอง ถือว่าเป็นความเห็นถูกต้องตามธรรม หากประสงคฺบริหารจัดการชีวิตด้วยตัวเองย่อมทำได้ และไม่ถือว่าเป็นบาป แต่ทั้งนี้ต้องไม่ทิ้งความกตัญญูตเวทีที่มีต่อแม่ ด้วยการประพฤติจริยธรรมของลูกที่ดีที่สามารถทำได้ และเช่นเดียวกันหากแม่ประสงคฺจะตัดลูกสาวออกจากความเป็นลูกก็เป็นเรื่องของท่าน ผู้มีความเห็นถูกต้องคือลูกสาว ต้องไม่ตัดท่านออกจากความเป็นแม่ และยังต้องประพฤติจริยธรรมของลูกที่ดีอยู่เสมออีกด้วย

อนึ่งผู้รู้กล่าวว่า มนุษย์มีทรัพย์สมบัติเป็นห่วงผูกขา มีสามี/ภรรยาเป็นห่วงผูกมือ มีบุตร/ธิดาเป็นห่วงผูกคอ ผู้ใดใคร่ผูกมัดชีวิตของตัวเอง หรือมีชีวิตเป็นอิสระ มีสิทธิ์เลือกได้ตามใจปรารถนา

๑๗. เป็นไปตามกรรม

คำถาม

กราบเรียนอาจารย์สนองฯ ขอรบกวนอาจารย์ฯ ช่วยตอบคำถามเป็นแนวทางด้วยนะคะ

ดิฉันมีอายุ ๔๐ ปี มีพี่น้อง ๓ คน คุณพ่อคุณแม่เล็กกันตั้งแต่มีดิฉัน คุณพ่อมีอาชีพเล่นการพนัน และเสียชีวิตตอนดิฉันอายุ ๗ ขวบ ดิฉันสามคนพี่น้องจึงมาอยู่กับคุณอา เมื่ออายุได้ ๙-๑๒ ปี ดิฉันมีโอกาสกลับไปอยู่กับคุณแม่ ท่านขายเครื่องสำอาง ชอบทานเหล้า และชอบทานยานอนหลับ ความสัมพันธ์กับญาติพี่น้องไม่สู้ดี เพราะท่านชอบพูดจากลับไปกลับมา ท่านมีลูกใหม่กับสามีใหม่ พอดิฉันอายุได้ ๑๒ ปี คุณแม่ทิ้งดิฉันและพี่สาวไป อย่างไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ ไม่มีเยื่อใย ส่วนดิฉันกับพี่สาวด้วยความที่เป็นเด็ก ก็ไม่ได้เสียใจหรือร้องไห้เลย ท่านให้เพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งมารับไปอยู่ด้วย จากนั้นเราสองคนจึงหาทางกลับ

ไปอยู่กับคุณอา และไม่ได้ติดต่อกับคุณแม่เลย จะทราบข่าวท่าน ก็สอบถามจากญาติเท่านั้น เมื่อเรียนจบมีรายได้จึงฝากเงินผ่านญาติให้แม่ได้ใช้จนกระทั่งเปลี่ยนเป็นการโอนเข้าบัญชีโดยตรง ดิฉันสงสัยท่านตามอรรถาพมาโดยตลอด ไม่เคยนึกโกรธ หรือเคียดแค้นเลย จนกระทั่งเมื่อปีที่แล้ว ท่านติดต่อผ่านมาทางพี่ชาย (เราไม่ได้เจอกันเกือบ ๓๐ ปี ได้) ดิฉันไปเยี่ยมท่านแต่ไม่ได้แสดงตน เพราะยังกลัวอะไรบางอย่าง จึงให้น้องชายต่างมารดา เข้าเป็นตัวกลางแทน เมื่อท่านออกจากโรงพยาบาลดิฉันแอบไปหา เห็นสภาพสังขารแล้วตกใจ ขาท่านเดินไม่ได้สปีดเล็ก สาวๆ ท่านสวยมาก และรับทราบจากโรงพยาบาลคือ ท่านมีอาการเบลอ สมองฝ่อ คงเป็นเพราะยานอนหลับและเหล้า แต่ปัจจุบันทราบว่าเลิกทานเหล้าแล้ว ส่วนสภาพความเป็นอยู่แย่มาก ดิฉันกับพี่สาวเห็นสภาพแล้วร้องไห้โฮ ทูรันทูรายในความรู้สึกอย่างบอกไม่ถูก อนาคตใจจริงๆ เมื่อตั้งสติได้จึงติดต่อหาบ้านให้อยู่ จัดหาข้าวของที่จำเป็นและโอนเงินให้ใช้ในแต่ละเดือน โดยนำค่าใช้จ่ายมาหาร ๓ คน พี่ชายดิฉันไม่เคยมาดูแลหรืออะไรกับแม่เลย แต่ก็ยังโชคดีย่อมโอนเงินให้ใช้ในแต่ละเดือน ส่วนญาติพี่น้องทางแม่ไม่มีใครมาดูแลกลับสาปส่งเสียด้วยซ้ำ ลูกและสามีก็หนีไปหมด ทราบความว่า แม่ชอบด่าว่า ใช้คำพูดหยาบคาย และพูดเท็จจนไม่มีใครเชื่อ

ทุกวันนี้ดิฉันทำได้เพียงส่งเงินให้ใช้ในแต่ละเดือน เมื่อนึกถึงจะขับรถไปวนดู เคยเข้าไปดูแลแต่ไม่บอกว่าเป็นลูก ความ

รู้สึกบอกไม่ถูกจริงๆ ท่านก็ไม่ Sense ว่าดิฉันเป็นลูก เยื่อใยหรือสายสัมพันธ์มันหายไปไหนไม่ทราบ

ดิฉันมีครอบครัว มีการงานดีมั่นคงได้พบเจอแต่คนดีๆ ดิฉันไม่ได้รังเกียจท่านแต่มีเหตุหลายประการ ที่ไม่สามารถนำท่านมาเลี้ยงดูได้ เพราะรู้ว่าปัญหาต้องตามมาอย่างรับไม่ไหว จะเป็นบุญหรือเปล่านั้นและควรจัดวางชีวิตอย่างไร

อาจารย์คะ ดิฉันคิดเองอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่เป็นเด็กว่า ดิฉันคงทำกรรมไว้ เมื่อเหตุการณ์ที่เลวร้ายผ่านพ้นไป ดิฉันมักมาสรุปบทเรียนให้ตัวเองเสมอ สิ่งเหล่านี้เป็นบาปฐานให้กับชีวิตตัวเองมาตลอด ชีวิตปัจจุบันมีความสุขดี แต่เมื่อคิดเรื่องแม่ขึ้นมาก็อึดอัดใจอย่างบอกไม่ถูก พูดกับตัวเองว่าเราควรจะทำอะไรที่ดีกว่านี้ได้ไหม แต่ก็ตอบตัวเองไม่ได้ทุกครั้ง

ส่วนคุณอาที่เลี้ยงมา ตลอดเวลาที่อยู่ดิฉันสรุปเองว่า ดิฉันทำหน้าที่ตัวเองดีที่สุดแล้ว ดูแลท่านทุกอย่าง

ทุกวันนี้ ดิฉันสวดมนต์ไหว้พระ ขอบุญคุณกตัญญูตลอดแต่อยากขออยู่ห่างๆ คิดอย่างนี้ผิดไหมคะ

ดิฉันรู้ว่าคงต้องเวียนว่ายตายเกิด แต่หากเลือกเกิดได้ อยากได้ครอบครัวดี มีพ่อแม่ดีจะทำอย่างไรคะ ดิฉันเคยแปลกใจว่า ดิฉันกับคุณแม่มีอะไรที่ต่างกันมากมาย แต่ทำไมถึงได้มาเกิดเป็นแม่ลูกกันกรรมจัดสรรอย่างไร

อาจารย์คะ ดิฉันเพิ่งหัดนั่งสมาธิ เคยนั่งสมาธิอยู่แล้วสงบ

มาก มีความสุขมาก ๆ แต่ลูกชายมาเรียกกระหน่ำ ดิฉันตกใจ
ถอนออกจากสมาธิทันที รู้สึกเจ็บสะท้านผิวที่แขน อาการนี้เกิด
จากอะไรคะ

เคยเข้านอนพร้อมทำสมาธิกำหนดลมหายใจ เมื่อใกล้
หลับ รู้สึกเหมือนถูกกระชากหรือตกจากที่สูงวูบอย่างแรงเป็น
เพราะอะไรคะ

รบกวนอาจารย์ฯ ช่วยชี้ทางให้ด้วยนะค่ะ และขอกราบ
ขอบพระคุณอย่างสูง ค่ะ

คำตอบ

ชีวิตเป็นสิทธิส่วนบุคคล ผู้เป็นเจ้าของต้องบริหาร
จัดการชีวิตด้วยตัวเอง ในฐานะลูกที่ถูกแม่ทอดทิ้งมาแต่ในวัย
เด็ก ความกตัญญูตเวทีของลูกที่มีต่อแม่ต้องรักษาไว้ ดังที่ผู้
ถามปัญหาปฏิบัติอยู่นั้นเป็นสิ่งที่ผู้เจริญนิยมปฏิบัติกัน เช่นเดียวกับ
ยามใดที่แม่เจ็บป่วย ลูกต้องนำท่านไปให้หมอรักษา ส่วนจะ
ช่วยได้มากน้อยแค่ไหนเป็นเรื่องของเวรกรรมที่ท่านต้องรับด้วย
ตัวเอง

พระพุทธรูปสอนให้บุคคลแก้ปัญหาที่ตัวเอง มิได้สอนให้
แก้ปัญหาที่ผู้อื่น เนื่องด้วยเหตุที่ทำแล้วในอดีตแก้ไขไม่ได้ แต่
ทำเหตุดีอยู่ทุกขณะที่เป็นปัจจุบัน เมื่อกรรมให้ผล จะเกิดเป็นผล
ดีในวันข้างหน้าแน่นอน ฉะนั้นพึงมีสติระลึกอยู่กับปัจจุบันขณะ
แล้วความทุกข์ใจจะไม่เกิดขึ้น บทสรุปที่หันกลับมาดูตัวเอง เป็น

สิ่งที่ทำถูกต้องแล้ว อนึ่งผู้ใดปฏิบัติวิปัสสนากาวณาจนเกิดปัญญา
เห็นแจ้งได้แล้ว ผู้นั้นสามารถเข้าถึงความจริงแท้ได้ทุกเรื่อง และ
แก้ปัญหาได้ทุกเรื่อง

การสวดมนต์ไหว้พระและอุทิศบุญกุศลให้ผู้มีอุปการะ
(คุณอา) ตลอดจนความดีงามอื่นที่สามารถทำให้ท่านได้ และไม่
เบียดเบียนตัวเอง ผู้เจริญนิยมประพฤติเช่นนี้

ผู้รู้เลือกเกิดได้ ผู้ใดประพฤติศีล ๕ อยู่เสมอ ตาย
แล้วมีโอกาสกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ หากประสงค์กลับมาเกิด
ในครอบครัวที่บุคคลมีศีล มีธรรม ต้องอธิษฐานแล้วทำเหตุให้
ถูกต้อง คือ ทำตัวเองให้มีศีล มีธรรมด้วย ความสมปรารถนา
จึงจะเกิดขึ้นได้ ผู้ใดบำเพ็ญทานและรักษาศีล ๕ หรือประพฤติ
กุศลกรรมบถ ๑๐ อยู่เสมอ ตายแล้วมีโอกาสไปเกิดในสวรรค์
ผู้ใดพัฒนาจิตจนเข้าถึงความทรงฌาน แล้วตายในขณะที่จิตทรง
อยู่ในฌาน ตายแล้วมีโอกาสไปเกิดเป็นพรหม และผู้ใดปฏิบัติ
วิปัสสนากาวณา จนเกิดปัญญาเห็นแจ้ง แล้วใช้ปัญญาเห็นแจ้ง
กำจัดสังโยชน์ อย่างน้อยสามตัวแรกได้ ตายแล้วจะไม่ลงไป
เกิดเป็นสัตว์อยู่อบายภูมิ และเกิดอย่างมากไม่เกินเจ็ดชาติ จะ
สามารถนำพาชีวิตพ้นไปจากวัฏสงสารได้

นั่งสมาธิแล้วมีจิตสงบจากอารมณ์อื่นใด เมื่อสิ่งกระทบ
ใหม่ที่มีกำลังแรง (เสียงเรียกลูกชาย) เข้ากระทบ แล้วจิตขาด
สติรับกระทบเข้าปรุงอารมณ์ทันที ความรุนแรงของการปรุง
อารมณ์จึงมีมาก ส่งผลให้เกิดอาการสะท้านผิวที่แขนจึงมีได้

ส่วนอาการวูบเหมือนตกจากที่สูง เป็นเรื่องปรกติของจิตที่ตั้งมั่น ประเดี๋ยวประด๋าว (ขณิกสมาธิ) เมื่อใดที่มีอาการวูบเกิดขึ้น ต้อง กำหนดว่า “วูบหนอๆๆๆ” ไปเรื่อยๆ จนอาการดังกล่าวหายไป แล้วจิตจะมีกำลังของสมาธิเพิ่มมากขึ้น

๑๘. ขอคำชี้แนะ

คำถาม

กราบเรียน อาจารย์สนอง ครับ

ขอคำชี้แนะจากอาจารย์เรื่องการปฏิบัติ วิปัสณากรรมฐานครับ ผมได้รู้จักวิปัสณากรรมฐาน ตอนพรรษาปี ๔๙ เนื่องจากผมได้ไปบวชพระ แล้วหลวงพ่อบอกท่านส่งไปปฏิบัติธรรม อยู่สำนักปฏิบัติธรรม ธรรมะโมลี ที่ปากช่องครับ เป็นยุบหนอพองหนอ สติปัฏฐานสี่

ตอนบวช ได้ปฏิบัตินั่งกรรมฐาน เดินจงกรมทุกวัน ครับ จิตนิ่ง กำหนดตลอด หลังจากหมดพรรษา ผมก็ลาสิกขาออกมา ทำงาน และ แต่งงานไปตอนต้นปี ๕๒ ครับ

หลังจาก ลาสิกขาออกมาแล้ว ช่วงแรก ก็ปฏิบัติได้อยู่ เป็นประจำ แต่ต่อมากการปฏิบัติค่อยลดลง อารมณ์กรรมฐานเริ่มลดน้อยลงเช่นกัน

อยากขอคำชี้แนะจากอาจารย์ครับ

- ในการดำรงชีวิต ที่เป็นอยู่ปัจจุบันของคนทำงาน ควรจะปฏิบัติอย่างไร (เวลานั่งสมาธิ จะมีเรื่องงานเข้ามาตลอด ตามจิตไม่ทันครับ) เพราะสภาพ การทำงาน แตกต่างจาก ตอนบวชมากๆ ครับ ไม่เจียบ ไม่สงบ ซึ่งตอนแรกหลังจากลาสิกขามา ผมยัง เข้าใจว่าจะทำได้ แต่พอดำเนินชีวิตไปเรื่อยๆ แล้ว สภาพแวดล้อม การทำงาน สังคม การเข้าสังคม งานสังสรรค์ ทำให้ผมหลงไปกับมัน พอจะพยายาม ปฏิบัติอีก มันก็รู้สึก ไม่สงบ กำหนดจิตยาก มากๆ ครับ บางครั้งเจอเรื่องทุกข์ตามจิตไม่ทัน ก็ทุกข์ตามเลย บางครั้งก็คิดยังอยากกลับไปบวชอีก อยู่เรื่อยๆ รบกวนขอคำชี้แนะจากอาจารย์ ครับ

ด้วยความเคารพอย่างสูง

คำตอบ

ผู้ใดประสงค์ความสำเร็จในกิจการงาน ผู้นั้นต้องทำงานด้วยใจรัก (ฉันทะ) ทำงานด้วยความพากเพียร (วิริยะ) ทำงานด้วยใจจดจ่อ (จิตตะ) และใช้ปัญญาไตร่สวนงานที่ทำ (วิมังสา) และต้องรักษาความดีให้คงอยู่ ด้วยปฏิบัติธรรมต่อเนื่อง นำมาทำที่บ้านอย่างสม่ำเสมอ แล้วงานที่ทำให้กับสังคมจะไม่เสีย สิ่งดีงามที่ทำให้ตัวเอง (งานภายใน) จะยังคงอยู่ หากประพฤติได้เช่นนี้แล้ว งานทั้งสองอย่างจะไม่เสียหาย จึงไม่มีความจำเป็นต้องกลับไปบวชอีก

๑๙. ทำยังงิตีละ

คำถาม

กราบเรียน อาจารย์ ดร.สนอง ด้วยความเคารพคะ
หนูมีคำถามดังนี้คะ

๑. หนูเชื่อในกรรม การเวียนว่ายตายเกิด เชื่อในสิ่งที่
พระพุทธองค์ตรัส เชื่อว่าพระพุทธเจ้ามีจริง ธรรมของพระองค์
จริงแน่นอน ตอนนีัหนูปฏิบัติทุกวันคะ สวดมนต์ นั่งสมาธิ ฟัง
ธรรม อ่านหนังสือธรรมะ เวลาระหว่างวันก็พยายามไม่ให้จิต
เผลอด้วยการกำหนดลมหายใจหรือระลึกถึงรูปภาพพระบ้าง
สวดมนต์บทสั้นในใจบ้าง สิ่งที่หนูได้ศึกษาและปฏิบัตินั้นทำให้หนู
อยากตัดภพชาติให้สั้นลงไม่อยากเกิดนาน หนูเห็นในโลกมีแต่ทุกข์
เต็มไปหมด หนูมีความศรัทธาศาสนาพุทธมากขึ้น ปัญหาหนูคือ
หนูมีความรู้สึกที่ไม่อยากทำงานที่ต้องติดต่อลูกค้า พูดคุยเจรจา
คิดแผนงานสินค้าตัวใหม่ มันมองเรื่องนี้ว่าไม่เป็นของจริงเพราะ
วุ่นวายเกี่ยวกับคนในโลกธุรกิจซึ่ง มันมีเหลี่ยมการค้า พูดไม่หมด
บ้าง ต่างๆ นานา ไม่อยากเสียเวลากับเรื่องพวกนี้คะ ทำให้ตอนนี้
หนูไม่ active กับงานเลย เมื่อเกิดความคิดอย่างนี้แล้วจะทำยัง
งิตีละ หนูจะบริหารอย่างไรระหว่างทางโลกกับทางธรรมคะ หนู
ไม่อยากเครียดเรื่องธุรกิจการค้าไม่ยากแก้ปัญหาในงาน ซึ่งมัน
ไม่ใช่ของจริง ไม่อยากลงไปเสียเวลา และก็มองว่ามันเป็นทุกข์ใน
งาน แต่ถ้าไม่ทำก็ไม่เงินเลี้ยงชีพ ขอความเมตตาจากอาจารย์
แนะนำด้วยคะ

๒. เวลานั้นสมาธิในห้องพระ จะมีเสียงดังออกมาจากตู้
ไม้ ๓ ชั้นที่เก็บพระเครื่องต่างๆ ตู้จะมีประตูปิดทั้ง ๓ ชั้น ตู้เล็ก
คะไม้ใหญ่ แต่ช่วงหลังนี้เสียงจากตู้ไม้ซึกจะดังชัดเจนนมากขึ้น มี
อยู่วันหนึ่งหนูนั่งสมาธิในในระดับหนึ่ง ตัวเริ่มเบากำลังจะนิ่งลง
ไปอีก ก็มีเสียงดังมาจากตู้ไม้ ทำให้ตกใจต้องลืมตา และมี
อีกครั้งหนึ่งมีเสียงดังจากกล่องพระที่วางไว้บนโต๊ะหมู่บูชาพระ
เสียงดังแ่กๆ อยู่สักครู่ และอีกสภาวะคือ มีกลิ่นหอมโชยๆ เข้า
มาเป็นช่วงๆ เวลานั้นสมาธิแต่ไม่ตลอดเวลาที่นั่งเรื่องกลิ่นนี้แทบ
ทุกวันคะ หนูเคยสอบถามพระที่ท่านปฏิบัติ ท่านบอกว่ากลิ่นหอม
นั้นเป็นเทวดา หนูแผ่เมตตาแทบทุกครั้งหลังนั่งสมาธิ ก่อนนั่งก็
มีสวดมนต์หรืออาราธนาพระนะคะ เคยกำหนดจิตบอกต้นเหตุ
แห่งเสียงว่าให้หยุดทำเสียงเถอะเดี๋ยวจะอุทิศบุญไปให้ หลังนั่ง
สมาธิเสร็จ แต่ก็ยังดังอยู่แต่รู้สึกว่าจะห่างลง หากเป็นเทวดาจริง
ทำไมเขาจึงต้องทำให้เราตกใจในขณะที่เราทำความดีอยู่คะ ตอน
นี้หนูก็ค่อนข้างขยาดๆ เวลานั้นสมาธิคะ เพราะเป็นคนกลัวเรื่อง
วิญญาณ แต่ยังไม่เคยเจอคะ หนูเชื่อกในตู้จะหาว่ามีสัตว์อะไรอยู่
ในตู้ไหมก็ไม่มีคะ ขอความเมตตาอาจารย์ชี้แนะด้วยคะ

๓. ในอริยาบทต่างๆ ที่ไม่ได้นั่งสมาธิ คือ ทำธุระต่างๆ
ยืน เดิน นั่ง เอนตัวนอน บางทีจะเห็นเป็นแสงสว่าง เป็นกลมๆ
บ้าง เป็นจุดบ้างมีทั้งสว่างใสและไม่สว่าง ด้วยตาเปล่านี้คะ หนู
ไม่อยากถามคำถามนี้เลยเขาจะหาว่าบ้า หรือจะมาพูดทำไม หนู
เคยคิดว่าหนูเป็นโรคร้ายทางสมองหรือเปล่า เรื่องเห็นอะไร
แว็บๆ นี้คะ ขอคำแนะนำอาจารย์ด้วยคะ ด้วยความเคารพคะ

คำตอบ

(๑) ผู้ใดปรารถนาตัดภพชาติให้หลุดสิ้นลง ผู้นั้นต้องปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน จนเข้าถึงปัญญาเห็นแจ้งได้ แล้วใช้ปัญญาเห็นแจ้งกำจัดสังโยชน์อย่างน้อยสามตัวแรกได้ (สักกายทิฎฐิ วิจิกจนา สัลลัพตปรามาส) ให้หมดไปจากใจได้แล้ว เมื่อตายลงจะไม่ไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในอบายภูมิ (เดรัจฉาน เปรต อสุรกาย นรก) อีกต่อไป และมีชีวิตหลุดสิ้นลง อย่างมากเกิดอีกไม่เกินเจ็ดชาติ ก็สามารถนำพาชีวิตพ้นไปจากวัฏสงสารได้

อนึ่ง มนุษย์มีงานใหญ่ต้องทำอยู่สองงาน คืองานภายนอก ทำเพื่อให้ได้ปัจจัยทรัพย์มาเลี้ยงชีวิต หากยังมีความจำเป็นต้องพึ่งทรัพย์ภายนอก ผู้รู้ไม่ปฏิเสธที่จะทำ ตรงกันข้าม หากหมดความจำเป็น ผู้รู้นิยมทำงานภายใน ด้วยการสร้างและสั่งสมบุญ เพื่อใช้เป็นปัจจัยเดินทางสู่ปรโลก

ในครั้งพุทธกาล ปิณฑลิมาณพ เศรษฐีพราหมณ์แห่งแคว้นมคธ ได้ยกสมบัติทั้งปวงให้ภัททกาปิลาณี (ภรรยา) แล้วภัททกาปิลาณีได้ยกสมบัติต่อให้บริวาร ทั้งสองได้นำตัวไปบวชในพุทธศาสนา และปฏิบัติธรรมจนบรรลุอรหัตตผลในที่สุด เช่นเดียวกัน ยสะเจ้าของปราสาทสามฤดูแห่งกรุงพาราณสี กักจายนะบุโรหิตของพระเจ้าจันทรปัชโชตแห่งกรุงอุชเชนี อุทายิมหาอำมาตย์ของพระเจ้าสุทโธทนะแห่งกรุงกบิลพัสดุ์ ฯลฯ บุคคลเหล่านี้ฟังธรรมจากพระโอษฐ์แล้วบรรลุอรหัตตผล ทั้งสมบัติภายนอกทั้งปวง แล้วไปบวชเป็นสงฆ์อรหันต์อยู่ในพุทธศาสนา

(๒) อารมณ์ตกใจ เกิดขึ้นเพราะจิตขาดสติ ไปรับเอาสิ่งกระทบที่มีไต่คาดหวังมาปรุงเป็นอารมณ์ ผู้ใดพัฒนาจิตจนรู้แจ้งในสิ่งกระทบได้แล้ว ความกลัวในสิ่งนั้นจะหมดไป

(๓) สิ่งที่ผู้ถามปัญหาสัมผัสได้ด้วยประสาททางตา เป็นเรื่องจริง แต่สิ่งที่ถูกเห็น เป็นจุดเป็นดวง สว่างไม่สว่าง เป็นของไม่มีอยู่จริง ความคิดว่าตนเองเป็นโรคทางสมอง เป็นความคิดที่ผิด ผู้รู้นิยมคิดตรงข้าม ผู้ใดประสวงค์กำจัดสิ่งที่ถูกเห็นให้หมดไป ต้องกำหนดทุกครั้งที่จะเห็นจุดหรือดวงว่า “เห็นหนอๆๆๆ” ไปเรื่อยๆ จนกว่าสิ่งที่ถูกเห็นดับไป

๒๐. ยังไม่ใช่ของจริง

คำถาม

กราบเรียนท่านอาจารย์ ดร.สนอง
ดิฉันมีโอกาสไปปฏิบัติธรรมกลับมาครั้งนี้ (เป็นครั้งที่ ๓ ค่ะ) แต่ครั้งแรกไป ๒ วันเมื่อตอนสิ้นปีและวันขึ้นปีใหม่ตอนปีนี้ ครั้งที่สองไป ๕ วัน ส่วนครั้งนี้ไป ๖ วัน ครั้งนี้มีโอกาสได้อ่านหนังสือทางสายเอกของท่าน เลยทำให้สนใจในการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานมากขึ้น เพราะแต่เดิมเวลาไปปฏิบัติสำนักปฏิบัติจะเน้นการปฏิบัติ มากกว่าการที่จะได้ศึกษาในเรื่องของเหตุและผลของการปฏิบัติ นอกจากว่าเวลาเรามีปัญหา

ให้ถาม ตอนที่ไปปฏิบัตินี้มีความประสงค์อยากให้อจิตใจนิ่งและมีสติมากขึ้น และต้องการสร้างบุญนะคะแต่ไม่ได้มีการศึกษาไปก่อน แต่พอได้อ่านก็รู้สึกว้าธรรมะมีอะไรที่น้าศึกษาหลายอย่าง มีคำถามจะเรียนถามท่านดังนี้คะ

๑. เวลาปฏิบัติแล้ว เราจะรู้ได้อย่างไรคะว้าจิตเราเข้าถึงสมาธิหรือยัง เพราะบางทีกำหนดยุบหนอพองหนอแล้วจิตเราไม่ได้คิดเรื่องอื่นเลยแต่ก็ไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้น (เพราะเคยได้ยินคนอื่นพูดกันว่าบางทีจิตก็จะได้ยินเสียง หรือรู้สึกอะไรบางอย่าง)

๒. ครั่งล้าสุดที่ไปปฏิบัตินี้ ก่อนที่จะลาศีลตอนก่อนจะเข้าเกิดความคิดว้ามีพระยีนขึ้นี้นว้ามาที่เร้า แล้วบอกว้า “ที่ผ่านมายังไม่ไช่ของจริงแต่ ๑๐ วันหลังจากนี้ต่างหากคือของจริง” แล้วก็ตกใจตื่น แต่ไม่เข้าใจว้าเร้าฝืนเพราะอุปาทานไปเอง หรือมีความหมายอะไรหรือไม่ แล้วถ้ามีความหมายก็ไม่เข้าใจเหมือนกันคะ แต่ไม่ว้าจะยังงี้ก็ยังตั้งใจว้าจะพยายามปฏิบัติอยู่ ถึงแม้ว้าจะลาศีลมาแล้วก็ตามคะ

๓. แม่ของดิฉันมีอาชีพค้าขายอาหารที่ท้าจากปลา ต้องฆ่าปลาเป็นประจ้า แต่แม่ของดิฉันก็เป็นคนดีนะคะ ถึงแม้ว้าไม่ค่อยได้มีโอก้าสได้ไปทำบุญบ่อย ๆ แต่ถ้ามีโอก้าสแม่ก็จะทำบุญอยู่ อย้ากเรียนถามว้าอย่างนี้จะมียาปมากไหมคะ แล้วเวลาที่เร้านั่งวิปัสณากรรมฐานอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรของแม่จะมีผลบ้างไหมคะ

ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์อย่างสูงนะคะที่จะช่วยไช่ข้อข้องใจ (จริง ๆ แล้วดิฉันมีคำถามอีกมากที่อย้ากทราบแต่ขอรบกวนอาจารย์ไว้แค่นี้ก่อนคะ ขอขอบพระคุณคะ)

คำตอบ

(๑) ผู้ใดมีจิตจดจ่ออยู่กับสิ่งกระทบในอิริยาบถปัจจุบันขณะ ผู้นั้นย่อมมีจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิ ซึ่งมีตัวบ่งชี้ดังนี้

● จิตที่ตั้งมั่นเป็นฌณิกสมาธิ เป็นผู้มีจิตสงบจากอารมณ์ชั่วประเดี๋ยวประเด้าว ขณะใดที่จิตขาดสติจะรับเอาสิ่งกระทบ (อุปกิเลส) เข้าปรุงอารมณ์ แล้วท้าให้ใจเศร้าหมองขุ่นมัวได้

● จิตที่ตั้งมั่นเป็นอุปะจารสมาธิ เป็นผู้มีจิตสงบจวนแนวแน่ สมาธิระดับนี้สามารถใช้จิตตามดูผัสสะ จะเห็นว่าทุกผัสสะดำเนินไปตามกฎไตรลักษณ์ แล้วปัญญาเห็นแจ้งในผัสสะย่อมเกิดขึ้น

● จิตที่ตั้งมั่นเป็นอัปปนาสมาธิ เป็นผู้มีจิตสงบแนวแน่ เรียกว้าเป็นสมาธิระดับฌาน จิตไม่รับสิ่งกระทบภายนอกใดๆ เข้าปรุงอารมณ์ มีเพียงอารมณ์ของฌานเท่านั้นที่เกิดขึ้น จิตปลอดจากนิวรณ์ธรรม (ความพอใจในกามคุณ ความคิดร้ายผู้อื่น ความหดหู่ซึมเซ้า ความฟุ้งซ่านรำคาญ ความลั้งเลสงสัย) ตราบนานเท่าที่จิตทรงอยู่ในสภาวะความเป็นฌาน

ฉะนั้น ผู้ถามปัญหา ต้องไม่ใช้สมองคิด แต่ต้องใช้จิตที่

ตั้งมั่นจวนแน่น ตามดูอารมณ์ที่เกิดขึ้นกับใจของตัวเอง แล้ว จะเข้าใจสภาวะของจิตตนเองได้

(๒) ผู้ใดสามารถพัฒนาจิต จนเห็นอารมณ์ปรุงแต่ง ของใจ (จิตสังขาร) ดับไปตามกฎไตรลักษณ์ ผู้นั้นจะไม่สงสัยใน นิमित (ความฝัน) ที่เกิดขึ้น ฉะนั้นจงพิสูจน์ด้วยตนเอง ฝึกพัฒนา จิตต่อไปด้วยมีศีล ๕ ที่บริสุทธิ์คุมใจ มีสัจจะ และมีความเพียร เป็นเครื่องสนับสนุน โอกาสเข้าถึงความจริงตามที่กล่าว จึงจะ เกิดขึ้นได้

(๓) คนดีที่ประพฤติดุศีล เป็นคนที่มีทั้งบุญและบาป สัมสมอยู่ในจิตตนเอง จะบาปมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ จำนวน ปลาที่ถูกฆ่า และความรุนแรงจากการผูกเวรของปลา ผู้ใดไม่ หยุดประพฤติปาณาติบาต แม้เพียงปฏิบัติสมถกรรมฐาน จิต ไม่สามารถเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิได้ จิตยังฟุ้งซ่านด้วย อารมณ์หลากหลาย บุญที่เกิดจากการปฏิบัติกรรมฐานจึงเกิด ขึ้นน้อย การอุทิศบุญปริมาณน้อยให้เจ้ากรรมนายเวร ย่อมมีผลบ้าง แต่เป็นผลเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เห็นคนชั่วต้องพิจารณาตน

๒๑. จริงหรือเปล่า

คำถาม

กราบเรียนท่าน ดร.สนอง วรอุไร
เนื่องจากเราแสวงหาการหลุดพ้น มีจริงหรือเปล่า แล้ว จุดกำเนิดที่ทำให้เราต้องมาเวียนจนต้องแสวงหาทางหลุดพ้น นั้น มาจากไหน
ขอรบกวนท่านอาจารย์ด้วยครับ ด้วยความเคารพอย่างสูง

คำตอบ

พระพุทธะตรัสกับอภวกยักษ์ (เทวดา) ว่า บุคคลข้ามโอชะ (เวียนว่ายตายเกิด) ได้ด้วย ศรัทธา บุคคลล่วงความทุกข์ ได้ด้วยความเพียร บุคคลบริสุทธิ์ ได้ด้วยปัญญา อภวกยักษ์ฟังแล้วพิจารณาโดยแยกกาย (โยนิโส มนสิการ) แล้วทำให้จิตบรรลุไสดาปัตติผล ฉะนั้น อวิชชา จึงเป็นจุดที่ทำให้สัตว์บุคคล ต้องเวียน ตาย-เกิดอยู่ในวัฏสงสาร และการจะนำพาชีวิตให้พ้นไปจาก วัฏสงสารได้ ต้องใช้ปัญญาเห็นถูกตามธรรมกำจัดอวิชชา ซึ่งมิ ความเป็นไปได้จริง ดังที่อรหันตบุคคล (อนุปาทิเสสนิพพาน) ได้ กระทำให้ดูเป็นตัวอย่างแล้ว

๒๒. กรรมของแม่

คำถาม

กราบเรียน ท่านอาจารย์สนอง

ดิฉันอยากขอความกรุณาจากอาจารย์ในปัญหาต่อไปนี้

ค่ะ

๑. คุณพ่อป่วยเป็นมะเร็งเรื้อรัง และกำลังได้รับการรักษาสุขภาพโดยทั่วไปยังค่อนข้างแข็งแรงดี แต่ที่เป็นห่วงคือปกติแล้วทั้งคุณพ่อ และคุณแม่ ไม่สนใจในการทำทาน ภาวนา และภาวนา มีบ้างคือการช่วยเหลือคนที่เดือดร้อน และได้ทำกิจการงานที่เป็นกุศล คือสร้างถนนหนทางสาธารณะ

ดิฉันควรจะทำอย่างไรให้ท่านทั้งสอง ได้มีโอกาสสร้างอริยทรัพย์ และมีสัมมาทิฐิ ก่อนจะหมดเวลาในชีวิตนี้ ท่านทั้งสองอยู่กับความโกรธ ความไม่พอใจ ความไม่ให้อภัย แม้กระทั่งพี่น้องของตนและคู่ครอง มาตลอดเวลา และเนื่องจากการไม่มีกุศลมาค้ำครอง ทำให้เห็นผิดเป็นถูก เสียหายจากคนที่เข้ามาเพื่อหาผลประโยชน์คนแล้วคนเล่า

๒. ด้วยเหตุที่คุณแม่เป็นผู้ควบคุมการเงินของกิจการ บริษัท มีอยู่หนึ่งธุรกิจ ที่ไม่ประสบความสำเร็จ และต้องการการปรับปรุงแก้ไข แต่คุณแม่ไม่ยอมรับฟัง และ ยังเอาเงินของอีก ๒ บริษัท และของน้องสาวไปสนับสนุนค่าใช้จ่ายของธุรกิจนั้น ตลอดเวลาสิบกว่าปี ที่ผ่านมา ซึ่งเหมือนเอาเงินไปถมทะเล และ

เมื่อไม่พอก็ยืมคนรู้จักตลอด นอกจากนี้ไม่ยอมสำรองเงินของกิจการสำหรับเรื่องฉุกเฉิน ทุกคนในครอบครัวก็อดทน เพราะไม่อยากทำร้ายน้ำใจคุณแม่ แต่ความเสียหายก็มีแต่จะเพิ่มขึ้น จะทำอะไรดีคะให้คุณแม่เข้าใจ และลดทิฐิลงได้ คุณแม่อายุ ๖๔ ปีแล้ว แต่เพราะท่านทำงานมาตลอดชีวิต คิดว่าความกลัวที่จะสูญเสียอำนาจมีอยู่ด้วยค่ะ

ขอความกรุณาจากอาจารย์ด้วยค่ะ ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

คำตอบ

(๑) การประพตติทุศีลข้อปาณาติบาต เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้ประพตติวิบัติจากการเจ็บป่วยเป็นมะเร็ง ส่วนการช่วยเหลือคนอื่นและสร้างถนนให้คนอื่นสัญจรได้สะดวก ถือว่าเป็นบุญ แต่พลังบุญมีน้อยกว่าพลังบาป การเจ็บป่วยจึงได้เกิดขึ้น

การที่จะทำให้ท่านทั้งสองเปลี่ยนความเห็นผิดให้กลับมาเป็นความเห็นถูก ผู้เป็นลูกต้องพัฒนาตนเองให้เป็นผู้มีคุณธรรม เมื่อท่านทั้งสองเกิดความศรัทธาในตัวลูก แล้วเอ่ยปากให้ลูกสอนได้ เมื่อนั้นโอกาสที่ท่านทั้งสองมีความเห็นถูกและสร้างอริยทรัพย์ให้กับตนเอง ย่อมเกิดขึ้นได้

(๒) ผู้ใดพัฒนาจิต จนเข้าถึงสังจธรรมของชีวิตได้แล้ว เรื่องขาดทุนหรือกำไรในธุรกิจ จะเป็นบทเรียนให้กับชีวิตว่า สมบัติทางโลกนำความคับแค้นใจมาให้ผู้เป็นเจ้าของ ตาย

แล้วไม่มีใครสักคนสามารถนำติดตัวไปสุปรโลกได้ ผู้นั้นจะอยู่กับสมบัติทางโลกอย่างรู้เท่าทัน และพร้อมจะจากไปอย่างไม่เสียดายเมื่อวันสุดท้ายของชีวิตเวียนมาถึง ยิ่งไปกว่านั้น ผู้รู้จริงเกี่ยวกับชีวิต นิยมสร้างและสั่งสมทรัพย์ภายใน คือบุญ ให้มากเท่าที่สามารถทำได้ เพราะทั้งหมดที่เป็นบุญ สามารถนำสุปรโลกได้

ดังนั้นเรื่องของแม่จึงเป็นบทเรียนที่ดี ที่ผู้เป็นลูกจะเอามาเป็นครูสอนใจว่า ผู้ใดมีจิตเป็นทาสของมนุษย์สมบัติ ย่อมไม่ต่างไปจากบุคคลผู้ถูกงูพิษกัด ช้ำเมื่อตายไปแล้วความหลงยังนำสู่การเกิดเป็นสัตว์ในอบายภูมิอีกด้วย

๒๓. โกงเงินหลวง

คำถาม

กราบเรียนท่านอาจารย์สนองที่เคารพรัก เมตตาให้คำตอบลูกด้วย

..ลูก ไม่อยากให้คุณพ่อทำบาป และไม่ต้องการเป็นลูกที่เนรคุณพ่อแม่ คุณพ่อเป็นข้าราชการและโกงของหลวงเป็นอาชีพนานาน นับล้านบาท....ปัจจุบันก็ทำไม่หยุดถ้าลูกๆ แจ้งความกับตำรวจจะได้หรือไม่ และถ้าแจ้งความจะบาปมากแค่ไหน (กลัวเนรคุณพ่อ) แต่ไม่ต้องการให้พ่อทำผิดไปมากกว่านี้...

คำตอบ

“กัมมฺนา วัตตตี โลโก” สัตว์โลกเป็นไปตามกรรม พ่อประพฤติทุจริตข้อสอง คือโกงของหลวงเป็นเรื่องของพ่อ หากพ่อยังไม่ศรัทธาในความดีและยังไม่ขอร้องให้ลูกสอน ในทางธรรมลูกไม่มีสิทธิ์ไปสั่งสอนพ่อ และเช่นเดียวกัน หากลูกหวังดีไม่ให้พ่อประพฤติผิดไปมากกว่านี้ ด้วยการไปแจ้งความกับตำรวจให้ดำเนินการ ถือว่าประพฤติเนรคุณต่อบุพการี เมื่อใดที่กรรมให้ผล ความวิบัติของชีวิตและงานย่อมเกิดขึ้นกับผู้ประพฤติเนรคุณ ผู้รู้เอาพฤติกรรมโกงของหลวงของผู้อื่น มาเป็นครูสอนใจตัวเองว่า เราจะไม่ประพฤติเช่นนั้น แล้วจะไม่วิบัติเมื่อกรรมให้ผล

๒๔. หนูไม่สบายใจ

คำถาม

กราบเรียน ดร.สนอง
การสาบานถ้าเราไม่เต็มใจที่จะสาบานถูกบังคับแต่เราก็สาบานไปต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะมีผลหรือไม่
ถ้าเราผิดคำสาบานจะมีวิธีแก้ไขหรือไม่ช่วยตอบหน่อยนะค่ะหนูไม่สบายใจมากเลยคะ
กราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ดร.สนอง ไว้ ณ โอกาสนี้ด้วยนะค่ะ

คำตอบ

ศาสนาพุทธมิได้สอนให้พุทธบริษัทประพฤตีสบาบัน แต่สอนว่า กรรมอยู่ที่เจตนา ฉะนั้น การถูกผู้อื่นบังคับให้ประพฤตีสบาบัน โดยที่ผู้ถูกกระทำไม่เต็มใจหรือไม่มีเจตนา ผลของกรรมย่อมไม่มี แต่หากจิตของผู้ถูกบังคับให้สบาบัน ยังระลึกถึงการผิดคำสบาบันแล้วทำให้ไม่สบายใจ นั่นคือ บาบที่เกิดขึ้นแล้วกับใจ ผู้ใดประสงค์ปลอดจากความไม่สบายใจ ต้องไปขอขมาโทษ ต่อหน้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เช่น พระพุทธรูป แล้วต้องไม่ประพฤตีสบาบันให้เกิดขึ้นซ้ำอีก

๒๕. มีสังขะยังไยคะ

คำถาม

อาจารย์คะ ในการอธิษฐานจิต คือทราบมาจากการตอบคำถามของอาจารย์ ดร. สนอง ว่าต้องมีสังขะด้วย ไม่เข้าใจคะ ว่าต้องมีสังขะยังไยคะตอนอธิษฐาน ขอทราบหลัก และคำอธิบายหน่อยคะ ขอโทษ และขอบคุณ ความเมตตาจิตของท่านคะ

คำตอบ

มีสังขะหมายถึง มีความเชื่อตรง ไม่กลับเป็นอย่างอื่น

เช่น ตั้งใจว่าจะสวดมนต์ก่อนนอนทุกคืน ต้องประพฤตึให้ได้ทุกคืนก่อนนอน หรือตั้งใจว่าจะรักษาศีลข้อสองให้ได้ 'ต้องไม่ประพฤติก่อร้ายชัณ' หรือไม่เอาสิ่งของที่เจ้าของยังมีได้อนุญาตยกให้มาเป็นของตน อย่างนี้เรียกว่ามีสังขะ

ฉะนั้น ก่อนอธิษฐานจิต ผู้ใดมีสังขะแล้วกล่าววาจาอธิษฐาน คำอธิษฐานจึงจะมีความศักดิ์สิทธิ์

๒๖. อาหารทะเลเผา

คำถาม

๑. หากอธิษฐานจะรักษาศีล ๕ ให้ครบทั้ง ๕ ข้อ แต่หากวันใดทำได้ไม่ครบจะต้องทำอย่างไรเพื่อต่อศีลให้กลับมาสมบูรณ์ดังเดิม เช่น บางครั้งต้องพูดไม่จริงกับลูกค้าบ้าง มีบางท่านบอกว่าให้อธิษฐานขอขมาว่าจะไม่ทำอีก แล้วศีลก็จะกลับมาครบดังเดิม เป็นไปได้หรือ (เพราะหากเป็นไปได้ อย่างนี้ก็พูดปิดกันได้ตลอดเวลา ตกเย็นก็มาขอขมา)

๒. หากนั่งสมาธิ (ยังเป็นมือใหม่อยู่) จิตยังไม่นิ่งเท่าไรนัก สามารถแผ่กุศล/แผ่เมตตาให้แก่คนที่ต้องการได้ไหม แล้วจะไปถึงไหม

๓. ครอบครัวขอรับประทานอาหารทะเลเผา เช่น กุ้ง

เผา ฟูหนึ่ง นั้น หากข้าพเจ้าไม่ได้เป็นคนเลือกหรือสั่งเอง แต่ร่วม
รับประทานด้วย จะบาปไหม ประมาณใด

คำตอบ

(๑) อธิษฐานประพาศสิ่งดิงามใดไว้ แล้วทำไม่ได้ ถือว่า
เป็นการอธิษฐานที่ไร้สัจจะ ผู้หวังความสมปรารถนาในอธิษฐาน
จะไม่ประพาศกัน การขอขมาที่ตนอธิษฐานแล้วประพาศละเมิด
สามารถทำได้ แต่ต้องไม่ให้การประพาศละเมิดเกิดซ้ำขึ้นอีก ผล
แห่งการขอขมาจึงจะเกิดการสัมฤทธิ์

(๒) การนั่งสมาธิแล้วทำให้จิตตั้งมั่นแม้เพียงหนึ่งนาทึ
บุญย่อมเกิดขึ้นแล้ว ผู้มีบุญสามารถอุทิศบุญที่ตนมีให้กับผู้อื่น
(คน) ที่ตนปรารถนาได้ หากคนที่อยู่ปลายทางรับทราบการอุทิศ
บุญนั้นย่อมส่งไปถึง

อนึ่ง หากผู้ส่งมีเมตตา แล้วแผ่เมตตาให้คนอื่นที่ตน
ปรารถนาจะแผ่ให้ ถ้าเขารับทราบ เมตตาจะส่งไปถึงเช่นกัน

(๓) จะไม่เป็นบาปได้ต่อเมื่อ จิตไม่ได้ระลึกถึงว่า เขาได้
นำสัตว์ทะเลเป็นๆมาเผาให้เรารับประทาน แต่จะเป็นบาปหาก
ขณะรับประทานแล้วเกิดความสงสัย เขาเอาสัตว์เป็นๆไปเผา
เพื่อเรา ส่วนจะบาปมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับการจงเแระของสัตว์
และขึ้นอยู่กับจำนวนของสัตว์ที่ถูกเผา

๒๗. ตั้งโปรแกรมจิตไว้ผิด

คำถาม

กราบเรียน ดร.สนอง

ได้ติดตามอ่านหนังสือสนทนาธรรมของท่านหลายเล่ม
จึงขอถามปัญหาเรื่องอุบัติเหตุ เนื่องจากเพื่อนได้ทักไว้ว่า ใน
ช่วงชีวิตของตัวเองนั้นจะเกิดอุบัติเหตุทางรถปีเว้นปี และที่ผ่าน
มาได้เกิดเหตุการณ์ที่เพื่อนว่ามาตลอด และในปีนี้ก็เช่นกันก็ได้
เกิดอุบัติเหตุทางรถอีกครั้ง แต่โชคดีที่ไม่ได้โดนกับตัวเองเป็นผู้
อื่นโดนแทน แต่เพื่อนก็ได้บอกไว้ว่าอีกไม่นานก็ต้องโดนด้วยตัว
เอง จึงอยากถามวิธีแก้จากหนักเป็นเบา หรือไม่โดนเลย ได้
หรือเปล่า และอยากรู้ด้วยว่าชาติที่ผ่านมา มาได้ทำกรรมอะไร
ไว้ ถึงต้องมีเหตุการณ์เช่นนี้ แต่ตัวเองก็ได้ปฏิบัติจิตตามสาย
ของพระอาจารย์ปราโมทย์อยู่ พยายามพิจารณากาย แต่ก็กลัว
ว่าถ้าหากเกิดเหตุการณ์เข้าสักรวันจะแยกกายกับใจไม่ได้ คือจะ
ไม่มีสติในเวลาใกล้จะตาย จึงขอให้ท่านช่วยชี้ทางให้ด้วยค่ะ

คำตอบ

ผู้ใดไม่ตั้งโปรแกรมจิตไว้กับตนเองว่า “จะประสบ
อุบัติเหตุทางรถยนต์” ผู้นั้นย่อมปลอดภัยจากอุบัติเหตุอันเนื่อง
มาจากรถยนต์ ฉะนั้น การมีสติระลึกได้ทุกครั้งก่อนเดินทางด้วย
รถยนต์ว่า “การเดินทางครั้งนี้สะดวก ราบรื่น ปลอดภัย” จึง
เป็นการตั้งโปรแกรมจิตที่ปลอดภัยจากอุบัติเหตุทุกด้าน

๒๘. ไข่และไม่ไข่

คำถาม

เรียน ท่านอาจารย์คะ หนูมีข้อสงสัย

๑. การ รักษาศีล ๕ ในชีวิตประจำวันนั้น ศีล ๕ เป็นการควบคุมทางด้านกายและวาจาไข่หรือไม่ ดังนั้นถ้ามีการคิดที่ไม่ดี แต่ยังไม่มีการแสดงออกทางกายหรือวาจา ก็แสดงว่ายังไม่ผิดศีล ๕ ไข่หรือไม่คะ(ทั้ง ๆที่สิ่งที่สำคัญที่สุด ก็คือเรื่องจิตหรือมโน และเป็นสิ่งที่ควบคุมยากมากในปุถุชนว่าให้คิดแต่สิ่งที่ดีๆ อย่างเดียว)

๒. การปฏิบัติกรรมฐาน-วิปัสสนา จะช่วยทำให้จิตบริสุทธิ์ขึ้น ดังนั้นผู้ที่บรรลุธรรมขั้นต้นแล้ว อย่างเช่นโสดาบัน จะไม่มีการคิดในทางที่ไม่ดีแล้วไข่หรือไม่

๓. การถือศีลโดยเฉพาะในข้อที่ ๔ ไม่กล่าวเท็จ ไม่พูดเพื่อเจ้อ ไม่พูดหยาบ ไม่พูดส่อเสียด โดยเฉพาะพูดเพื่อเจ้อทำยากมากคะ เพราะสอนหนังสือบางครั้งต้องสอนให้ตกลง ๆ เพื่อให้นักเรียนสนใจในเรื่องหาที่เรียน อย่างนี้ถือว่าผิดศีลไหมคะ

ขอบคุณท่านอาจารย์คะ

คำตอบ

(๑) ตอบว่า ไข่ สำหรับคนที่ศึกษามาทางด้านปริยัติ แต่ไม่ไข่สำหรับนักปฏิบัติธรรม ต้องเอาศีลห้าลงมาให้ถึงใจ แล้วโอกาสที่ใจจะเข้าสู่ความตั้งมั่นเป็นสมาธิ จึงจะเกิดขึ้น ฉะนั้น

การคิดไม่ดี ถือว่ามีศีลไม่บริสุทธิ์ (ต่างพร้อย) ปฏิบัติสมถกรรมฐานแล้วจิตไม่สามารถตั้งมั่นเป็นสมาธิได้

(๒) ไข่ครับ

(๓) การกล่าววาจาที่ทำให้ผู้ฟังรู้สึกขบขัน เรียกว่า พูดตลก นับได้ว่าพูดเพื่อเจ้อ การพูดที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง พูดแล้วทำให้ผู้ฟังขบขัน ฉะนั้น การพูดเพื่อเจ้อถือว่าผิดศีล ทำให้ศีลไม่บริสุทธิ์ ผู้มีศีลไม่บริสุทธิ์ สามารถปฏิบัติธรรมได้ แต่จิตเข้าไม่ถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิ ในระดับที่จะนำไปใช้เป็นฐานพัฒนาจิตให้เกิดปัญญาเห็นแจ้งได้

๒๙. เริ่มเห็นกองทุกข์

คำถาม

กราบเรียนท่านอาจารย์ดร.สนอง วรอุไร
ขอขอบพระคุณดร.สนอง วรอุไร และทางทีมงานชมรม
กัลยาณธรรมที่สละเวลามาเพื่อทำงานธรรมนี้ ช่วยเหลือผู้คน ให้
ที่สุดได้เข้าถึงธรรม ขอกราบขอบพระคุณจากใจ

กระผม เป็นคนหนึ่งที่ยังอยู่ในกองทุกข์ และพอจะ
มองเห็นกองทุกข์อยู่เนืองๆในความสุขทางโลก กระผมจึงอยาก
ยกจิตใจของตนเองให้เข้าถึงธรรม ให้เบาบางด้วยกิเลส และ

ปรารถนาให้เข้าถึงธรรมได้ในที่สุด จึงขอกราบเรียนท่าน อาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร ดังต่อไปนี้คือ

๑. ถ้าในช่วงเดือนตุลา-ปลายเดือนพฤศจิกายน ผมว่างจากการเรียนหนังสือ ผมพอจะหาเวลาให้ได้สัก ๗ วันเป็นอย่างน้อย หรือ ๑ เดือนเป็นอย่างมาก กระผมจึงอยากขอให้ อาจารย์ ดร.สนอง ช่วยกรุณาชี้แนะว่าตัวกระผม ควรจะไปฝึกสมาธิ ฝึกวิปัสสนากรรมฐาน ที่ใด ที่ๆ อาจารย์ดร.สนองเห็นว่าเป็นที่ๆ ดี มีอาจารย์ที่ดีจริง, กระผมพักอยู่ประจำที่กรุงเทพฯ แต่ก็สะดวกรไปทุกที่ๆ ท่านอาจารย์ดร.สนองชี้แนะ ขอบคุณครับ.

๒. ผมเคยไปฝึกนั่งสมาธิวิปัสสนา ที่วัด ๒ ครั้ง นั่งไป ๑ ชั่วโมง กับ ๒ ชั่วโมง พอเวทนาจากความปวดเมื่อยมันเกิด ก็ไม่เปลี่ยนท่า ก็ใช้สติไปจับที่เวทนาที่เกิดจากกายแทน พอใช้สติจับไปเรื่อยๆ ก็เห็นว่าความเมื่อยนั้นมันก็ยังมียอยู่ แต่จิตเรามันเริ่มเบือนหน้าจากความเกิด-ดับของความเมื่อย เริ่มเห็นถึงความไม่เที่ยง และสุดท้ายก็ปล่อยวางลงได้ อันนี้ผมมาถูกทางแล้วใช่ไหมครับ ?

๓. ถ้าพิจารณากายอยู่ ลมหายใจอยู่ ถ้าความเมื่อยมันเกิด เราก็ใช้สติไปจับที่เวทนา ใช่ไหมครับ ?

๔. พอนั่งไปนานๆ ตรงเท้าซ้ายที่ถูกเท้าขวาทับมันร้อนมากๆ เหมือนถูกเอาไฟมาลนยังงี้ยังงั้น ผมลองทนดูใช้สติจับดูแต่มันก็ไม่หายไม่คิดเปลี่ยนท่า คือผมไม่รู้ว่ามันมาจากกรรมที่ผมเคยทำหรือ มันมาจากการทับเส้นครับ ส่วนมากนั่งไปนานๆ

แล้วถึงจะเกิดครับ ...พอทนไปนานๆ เท้าที่ถูกทับกระดูกเลยครับ แต่ก็ไม่หายสักที แบบนี้ถ้าผมฝึกใหม่ผมจะต้องตั้งใจอมตายไม่เปลี่ยนท่าเพื่อให้เข้าถึงธรรม หรือต้องเปลี่ยนท่าครับ ขอความกรุณาท่านอาจารย์สนอง ช่วยชี้แนะ

กราบขอขอบพระคุณดร.สนอง วรอุไร และทีมงานที่สละเวลามากๆ ครับขอให้ مبارมียิ่งขึ้นไป ขอให้สมปรารถนาในธรรม

คำตอบ

(๑) แนะนำให้ไปฝึกกรรมฐานกับหลวงปู่พุทธอิสระ วัดอ้อน้อย อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม

(๒) ใช่ครับ

(๓) ความเมื่อยเป็นอารมณ์ของจิตที่ถูกสมมติเรียกว่าทุกขเวทนา เกิดขึ้นเพราะจิตมีสติเคลื่อนออกไปจากการพิจารณา กาย หรือสติเคลื่อนออกไปจากการพิจารณาลมหายใจ วิธีแก้ปัญหาคือ ต้องกำหนดคำว่า “เมื่อยหนอๆๆ” ไปเรื่อยๆ จนความเมื่อยหายไป แล้วนำจิตกลับมาสู่อังคิรกรรมเดิม นี่เป็นวิธีเรียกสติกลับคืนมา ระวังอยู่กับกายหรือระวังอยู่กับลมหายใจ อย่งโดยอย่างหนึ่งที่ใช้ฝึกจิตให้มีกำลังสติเพิ่มขึ้น

(๔) ต้องเปลี่ยนจากนั่งบริกรรมไปเป็นการเดินจงกรม แล้วจะทำให้จิตมีกำลังสติเพิ่มขึ้น

๓๐. โลกของใคร

คำถาม

อยากจะเรียนถามท่านอาจารย์ว่า
 เวลาเราปฏิบัติธรรมเช่นนั่งสมาธิ สวดมนต์ ก็ทำให้จิตใจ
 เราสงบ แต่ในโลกของความเป็นจริง ที่เราจะต้องแข่งขันทำงาน
 เผชิญกับกิเลสมากมาย ที่เข้ามาทาง อายตนะ ๖
 ผมอยากจะเรียนถามว่าอะไรเป็นตัวช่วยยังให้จิตของเรา
 นั้นมันคงไม่หวั่นไหวหรือหลงกับกิเลสพวกนี้ ครับ

คำตอบ

สติและสัมปชัญญะระดับโลกุตระที่มีกำลังกล้าแข็ง
 จะเป็นตัวช่วยยังไม่ให้จิตตกเป็นทาสของกิเลสครับ

๓๑. เป็นไปได้หรือ

คำถาม

เรียนอาจารย์สนองที่เคารพอย่างสูง
 เมื่อก่อนผมเป็นคนที่ไม่เชื่อในเรื่องบุญบาป เชื่อว่าตาย
 แล้วสูญ และสงสัยว่าสัตว์ต่างๆ ที่เราบริโภค เช่น ปลา ไก่ หมู
 ฯลฯ ในปัจจุบันมีเป็นจำนวนมาก ประกอบกับประชากรของมนุษย์

ก็เพิ่มขึ้นทุกวัน หากทุกชีวิตที่เกิดมาต้องมีดวงจิตทุกชีวิต แล้ว
 ดวงจิตมากมายขนาดนี้ มาจากไหนและมันจะเป็นไปได้หรือ ?

จนกระทั่งวันหนึ่งผมได้มีโอกาสพบกับพระสงฆ์องค์หนึ่ง
 ในการพบกับท่านครั้งแรกตัวผมเองก็ยังไม่มีความเลื่อมใส ซึ่งใน
 ใจก็คิดว่าท่านจะตัจจริงหรือเปล่า หรือเป็นพระทูลีล ใ้ห่วย ดูดวง
 ตามประสบการณ์ส่วนใหญ่ที่ผมได้ประสบและทราบมา และผม
 เองก็เริ่มไม่แน่ใจในความคิดและความเชื่อของผมตั้งที่กล่าวใน
 ข้างต้น เมื่อผมถามคำถามท่านเพียงแค่ ๑ คำถาม ว่า “หากผม
 จะบวช แต่ผมไม่มีเงินแม้แต่บาทเดียวผมจะบวชได้หรือไม่” ท่าน
 ไม่ได้ตอบสิ่งที่ผมถามในทันทีทันใดแต่ท่านกลับสอน และตอบใน
 สิ่งที่ผมเป็นทุกข์อยู่ในใจซึ่งได้ทำผิดมา

หลังจากนั้นท่านจึงตอบคำถามในสิ่งที่ผมถาม..... ผม
 เองเกิดความสงสัยว่า ท่านรู้ความคิดและสิ่งที่เราทำผิดมาได้
 อย่างเป็นเวลา ๗ ปี จนวันหนึ่งก็ได้มีโอกาสฟัง ผลงานของท่าน
 ดร. อัจจง และ อาจารย์ดร.สนอง ผมก็พอจะเข้าใจอะไรบ้าง
 แต่ไม่ทุกอย่างหลังจากนั้น ก็ดาวน์โหลดคำสอนของพระอาจารย์
 ต่างๆ ทั้งมีชีวิตและมรณะมาลองศึกษาดู แต่ก็ยังไม่เข้าใจเพียง
 ลองทำตามที่ท่านแนะนำให้ปฏิบัติ

กระผมขอความเมตตาจากอาจารย์ตอบข้อสงสัยของ
 กระผมดังนี้

๑. การสวดมนต์เป็นภาษาบาลีแต่ไม่รู้ความหมาย กับ
 การสวดเป็นภาษาไทย ซึ่งแปลความหมายแล้วและเข้าใจความ

หมาย เหมือนหรือต่างกันอย่างไรและอย่างไรหนึ่ดีกว่ากันเพราะอะไร?

๒. การถวายปัจจัย(เงิน) แก่พระบาปหรือไม่ทำอย่างไ้จะไม่บาป

๓. การทำสังฆทานที่ถูกต้องเป็นอย่างไร เพราะผมเห็นที่บ้านปฏิบัติไม่ตรงกับที่ด้รับทราบมา

๔. การกรวดน้ำหากไม่ต้องเทน้ำ ใช้วิธีการคิดอุทิศส่วนกุศลได้หรือไม่อย่างไรถูกต้อง

๕. ผมได้ฟังจาก ดร.อาจอง และท่าน ว.วชิระเมธี ว่ากรรมอยู่ที่เจตนา หากมีบุคคลใช้อำนาจหน้าที่ที่สูงกว่า บังคับให้ผู้น้อยต้องคอร์รับชั่นให้ผู้น้อยไม่มีเจตนา และไม่มีส่วนด้จากทรัพย์นั้น และไม่รู้สึกเศร้าหมองจะบาปและมีผลแห่งบาปหรือไม่อย่างไร

๖. ทำอย่างไ้จึงจะด้พบกับอาจารย์และเป็นลูกศิษย์ทางธรรม(ใกล้ชิด)

๗. การฝึกสติ (สมาธิ) จำเป็นต้องมิตีล ๕ คุณใจก่อนฝึกใช่หรือไม่ การอาราธนาศีล ๕ เราคิดในใจได้หรือไม่โดยไม่ต้องเปล่งวาจา และไม่ต้องขอจากพระสงฆ์ได้หรือไม่

ด้ด้วยความเคารพอย่างสูง

คำตอบ

(๑) สวดมนต์ภาษาบาลีแต่ไม่รู้ความหมาย ไม่ต่างไปจากค้ำควา ๕๐๐ ที่ฟังพระสวดมนต์อยู่ในถ้ำ แต่จิตของค้ำควาจับ

อยู่กับเสียงที่ฟังแล้วมีความสบายใจ ค้ำควาทั้ง ๕๐๐ ตัว ตายแล้วไปเกิดเป็นเทวดาอยู่ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ผู้ใดสวดมนต์เป็นภาษาบาลีและรู้ความหมายของบทมนต์ที่สวด ความดีงามจากบทมนต์ที่สวด จะถูกเก็บบันทึกไว้ในใจได้มากกว่าการสวดมนต์ที่แปลเป็นภาษาไทยเพียงอย่าง เดียว

(๒) การถวายเงินแก่พระผู้ทรงศีล ผู้ถวายด้บุญ แต่หากถวายแต่ภิกษุผู้ทุศีล ผู้ถวายด้บาป ผู้ถามปัญหาประสงค์ถวายเงินแก่พระ ควรเอาเงินใส่ซองแล้วถวาย หากเป็นพระสายธรรมยุต ควรเขียนคำปวารณาแยกออกจากซองบรรจุเงิน แล้วนำไปปวารณาถวาย ส่วนซองบรรจุเงินก็วางไว้ในที่อันควร

(๓) การถวายไทยธรรมให้กับหมู่สงฆ์ เรียกว่าถวายเป็นสังฆทาน ฉะนั้นจะอุปโลกน์สงฆ์หลายองค์มารวมกันรับของที่มีผู้ถวาย หรือมีสงฆ์เพียงหนึ่งองค์มารับถวาย เมื่อรับแล้วนำเครื่องไทยธรรมไปรวมเป็นส่วนกลางของหมู่สงฆ์ ที่สงฆ์ทุกองค์มีสิทธินำไปบริโภคใช้สอยได้ จึงจะเรียกได้ว่าเป็นสังฆทาน

(๔) ถูกทั้งสองอย่าง

(๕) ผู้ใดมีจิตระลึกได้ในสิ่งที่ไม่ถูกต้องชอบธรรม ที่ตนมีส่วนร่วมกระทำ ทำให้ความเศร้าหมองของจิตเกิดขึ้น เรียกว่าบาป เมื่อใดที่กรรมให้ผล ความวิบัติของทรัพย์ย่อมเกิดขึ้นกับผู้มีส่วนร่วมในการประพฤติทุจริตนั้น

(๖) เมื่อใดผู้ถามปัญหาพัฒนาจิต ให้มีธรรมวินัยสถิตอยู่กับใจ จนมีคุณธรรมสูง การด้พบและเป็นศิษย์ในทางธรรมย่อมมีโอกาสเป็นไปด้

(๗) ข้อปฏิบัติที่ต้องศึกษาเรียกว่า ไตรสิกขา (ศีล สมาธิ ปัญญา) ศีลเป็นฐานรองรับใจให้ตั้งมั่นเป็นสมาธิ สมาธิเป็นฐานรองรับใจให้เกิดปัญญาเห็นแจ้ง ฉะนั้นผู้ใดประสงค้ฝึกจิตให้มีสติ เพื่อนำจิตเข้าสู่ความตั้งมั่นเป็นสมาธิ จำเป็นต้องมีศีลห้าที่ครบและบริสุทธิ์คุมใจให้ได้ก่อน

การอาราธนาศีลห้า เป็นการเชื่อเชิญหรือนิมนต์ให้พระบอกศีลให้ หากผู้ถามปัญหาอาราธนาศีลด้วยการคิดในใจ แล้วสงฆ์ผู้ถูกนิมนต์ให้บอกศีลรับทราบด้วยใจ แล้วบอกศีลให้ การไม่กล่าววจาอาราธนาศีลย่อมทำได้

อนึ่ง ผู้ใดมีศีลห้าอยู่กับใจเป็นปรกติได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องอาราธนาศีลกับใครผู้ใด

๓๒. กลัวบาปติดตัว

คำถาม

กราบสวัสดิ์คะท่านอาจารย์ดร.สนอง วรอุไร

หนูมีปัญหาอยากกราบเรียนถามท่านอาจารย์ดังนี้คะ คือ ตัวหนูทำงานมูลนิธิด้วยกันกับสามี ที่ต่างประเทศคะ ได้รับเงินเดือนจากเงินที่บริจาคเข้ามาคะ ที่นี้หนูเคยสงสัยหลายอย่างเพราะมีความรู้สึกไม่ดี กลัวว่าจะเป็นบาปกรรมติดตัวไป โดยที่เราไม่รู้ตัวคะ ข้อสงสัยของหนูคือ

๑. หนูมีปัญหาเกี่ยวกับลูกสาวของสามีที่ทำงานด้วยกัน บางครั้งถูกกดดันอยากออกไปทำงานอื่นแทน ที่นี้เพื่อนพูดว่างานที่ทำอยู่เป็นงานที่ได้บุญ หนูเลยสงสัยว่าเราทำงานเพื่อเงินเดือนอยู่แล้ว เราจะได้บุญตรงไหนคะ

๒. ลูกสาวของสามีเคยไปทำงานแล้วทำเงินของมูลนิธิหายไปประมาณเกือบ ๔,๐๐๐ เหรียญ หนูแนะนำสามีว่าควรจะให้ลูกสาวคุณรับผิดชอบ เพราะถือว่าเงินจำนวนนี้ ไม่ว่าใครทำหาย สามี หนู หรือลูกสาวคุณ ก็ต้องรับผิดชอบเงินจำนวนนี้ เพราะเป็นเงินที่เค้าบริจาคเข้ามา ควรจะดูแลหรือใช้จ่ายให้รัดกุม ไม่ทราบว่าหนูคิดถูกหรือผิดอย่างไรคะ

๓. บางเรื่องหนูเห็นลูกสาวของสามีทำไม่ค่อยถูกต้องหรือเหมาะสมหลาย ๆ อย่าง เช่นบางครั้งเปลี่ยนมือถือบ่อย ๆ โดยใช้เงินของมูลนิธิ บางครั้งออกไปทานข้าวกับแฟน ก็ใช้เงินของมูลนิธิ โดยเขียนอ้างในบิลว่าคุยเรื่องงาน หนูทำบัญชี หนูเลยเห็นในส่วนต่าง ๆ เหล่านี้คะ หนูก็อยู่ในลักษณะพูดไม่เข้าคายไม่ออก เพราะรู้สึกว่าสิ่งที่เธอทำไม่สมควร ไม่ทราบว่าหนูคิดผิดถูกอย่างไรบ้างคะ

๔. ที่หนูกังวลใจ เพราะเคยมีคนพูดให้ฟังคะว่า ถ้าใช้เงินของมูลนิธิไม่สมควรและถูกต้องจะกลายเป็นเปรตคะ ถ้าทราบคำตอบแน่นอนแล้ว หนูจะได้บอกให้สามีเข้าใจสิ่งที่ถูกที่ควรด้วยคะ

กราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ดร.สนอง ไว้ ณ โอกาสนี้ด้วยนะคะ ผู้สงสัย

คำตอบ

(๑) การทำงานให้กับมูลนิธิ เป็นการช่วยเหลือผู้อื่น ผู้ทำได้บุญ ส่วนภาวะของจิตที่ถูกกดดัน อันเนื่องมาจากการทำงานร่วมกับผู้อื่น ถือว่าเป็นบาป ฉะนั้นงานที่ทำจึงได้ทั้งบุญและบาป ซึ่งผู้ถามปัญหาต้องประเมินดูด้วยตนเองว่า บุญและบาปที่เป็นผลมาจากการทำงานให้มูลนิธิ อย่างไหนมีมากกว่ากัน หากประเมินแล้ว ได้บุญมากกว่าบาป ถือว่าได้กำไร จงทำงานนี้ต่อไป หากเป็นไปในทางตรงข้าม ประเมินแล้วได้บาปมากกว่าบุญ ถือว่าขาดทุน จงยุติงานนี้แล้วไปหางานอื่นที่ได้บุญทำ

(๒) จะคิดถูกได้ต่อเมื่อ ต้องระบุหน้าที่และความรับผิดชอบของบุคคลที่ทำงานให้ชัดเจน และบันทึกเป็นหลักฐานด้วยเอกสารที่มีผู้ลงนามกำกับ

(๓) ผู้ถามปัญหาควรทำบัญชีให้ถูกต้องตรงตามหน้าที่ มีหลักฐานตามข้อ (๒) กำกับ เมื่อใดที่ผลงานของมูลนิธิได้แสดงออกเป็นรายงาน ผู้อ่านเอกสารย่อมรู้เห็นเข้าใจด้วยตนเองว่า ผู้ใดประพฤติกฎตรงตามเจตนารมณ์ของผู้บริจาค ผู้ใดประพฤติกฎผิดไปจากเจตนารมณ์

(๔) การใช้เงินไม่ถูกต้องตรงตามความประสงค์ของผู้บริจาค ผู้ใดประพฤติกฎแล้ว เป็นการสร้างเหตุให้บาปเกิดขึ้น เมื่อถึงเวลาที่จำเป็นต้องทั้งชั้นธรรมาโลก จิตวิญญูณจะถูกล้างของบาปผลักดันให้ใคร่กร เข้าไปอยู่อาศัยในร่างที่เป็นเปรตในภพถัดไปได้

อนึ่ง หากประสงค์จะรู้ว่าเปรตมีจริงไหม ต้องพัฒนา

จิตจนตั้งมั่นเป็นสมาธิระดับฌาน แล้วถอยจิตออกมาจากความทรงฌาน อธิษฐานพบเห็นเปรต เมื่อเหตุปัจจัยลงตัว ตาทิพย์ (ทิพพจักขุ) ย่อมสัมผัสกับสัตว์เปรตนั้นได้

๓๓. เหมือนจะสงบ

คำถาม

อาจารย์คะ

ตอนที่นั่งสมาธิ จิตมันเหมือนจะสงบแต่ก็ยังมีความคิด ผุดขึ้นมา อย่างนี้ต้องทำยังไงดีคะ ต้องเพิ่มตัวสติให้มีเยอะ

คำตอบ

ทำได้สองทาง คือ เพิ่มกำลังของสติให้มากขึ้น ด้วยการกำหนดว่า “คิดหนอๆๆๆ” ไปเรื่อยๆจนกว่าความคิดที่ผุดขึ้นดับไป แล้วดึงจิตกลับมาสู่องค์บริกรรมเดิม หรือในทางที่สอง หากผู้ปฏิบัติธรรมมีจิตสงบ แล้วความคิดได้ผุดขึ้นมา ให้ใช้จิตที่สงบเป็นสมาธิจวนแน่นแน ตามดูความคิดที่ผุดขึ้นว่า ดำเนินไปตามกฎไตรลักษณ์ เมื่อใดจิตเห็นว่า ความคิดที่ผุดขึ้นดับไป (อนัตตา) ความคิดไม่ใช่ตัวตนแท้จริง ปัญญาเห็นแจ้งในความคิดย่อมเกิดขึ้น จิตจะปล่อยวางความคิด แล้วจิตว่างเป็นอิสระจากความคิด ผู้ใดพิจารณาจนเห็นเป็นจริงแท้ได้เช่นนี้แล้ว ปัญญาเห็นแจ้งย่อมเกิดขึ้น

๓๔. แรงบันดาลใจ

คำถาม

กราบเรียน อาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร ที่เคารพค่ะ อยากเรียนถามอาจารย์ว่า

๑. หากต้องการเพิ่ม IQ ให้สูงขึ้นต้องทำสมาธิให้ถึงขั้นไหนและวิธีการอย่างไรคะ คลื่นสมองจึงจะเปลี่ยนได้ (จริงๆ นั่งสมาธิอยู่บ้างแล้วค่ะ ครั้งละ ๕ - ๔๕ นาที แต่ค่อนข้างฟุ้งมากกว่าสงบ)

๒. การเปลี่ยนแปลงนี้สามารถเห็นผลได้ในปัจจุบันชาติหรือไม่ หรือเกี่ยวข้องกับกรรมสั่งสมและวิบากกรรมจากอดีตด้วยหรือไม่คะ อยากจะพัฒนาศักยภาพของตัวเองเพื่อการทำงานและการใช้ชีวิตให้ดีกว่านี้ค่ะ เนื่องจากเป็นคนที่มีสมาธิไม่ค่อยดี เข้าใจช้าและความคิดไม่เป็นระเบียบ เวลามองคนที่ประสบความสำเร็จในสาขาอาชีพที่ทำประโยชน์ได้ในวงกว้างแล้วรู้สึกมีแรงบันดาลใจอยากทำสิ่งที่เป็ประโยชน์อย่างนั้นบ้างค่ะ

คำตอบ

(๑) จิตฟุ้งซ่าน เพราะจิตมีศีลไม่ครบ จิตมีศีลไม่บริสุทธิ์ ผู้ใดประสงค์แก้ปัญหาลักษณะนี้ ต้องเอาศีลในลักษณะที่กล่าว คุณใจให้ได้ทุกขณะตื่น แล้วการปฏิบัติสมถภาวนา ย่อมทำให้จิตตั้งมั่นเป็นสมาธิได้ง่าย จิตที่เป็นสมาธิ ส่งผลกระทบถึงคลื่น

สมองให้มีการปรับตัวเป็นระเบียบมากขึ้น แล้วความจำจะดีขึ้นแน่นอน

ผู้ถามปัญหาประสงค์พัฒนา IQ ของตัวเองให้มีกำลังมากขึ้น ต้องพัฒนาจิตให้เข้าถึงสมาธิระดับจวนแน่น (อุปัชฌาสมาธิ) แล้วใช้สมาธิเป็นฐานพัฒนาปัญญาเห็นแจ้ง (วิปัสสนาภาวนา) เมื่อใดที่ปัญญาเห็นแจ้งได้เกิดขึ้นแล้ว โอกาสเข้าถึงความเป็นผู้มี IQ สูง ย่อมเกิดตามมา

(๒) การเปลี่ยนแปลงตามข้อ (๑) สามารถเกิดขึ้นได้ในชาติปัจจุบัน ผู้พัฒนาจิตต้องประพฤติเหตุปัจจัยให้ถูกต้อง คือมีศีล มีสัจจะ มีความเพียรเป็นเครื่องสนับสนุน

๓๕. ความเชื่อของเขา

คำถาม

กราบเรียน ท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร ด้วยความเคารพ ขอความเมตตาจากท่านอาจารย์ช่วยชี้แนะให้ด้วยค่ะ เนื่องจากมีความสงสัยค่ะ

หนูเกิดสงสัยในการกระทำของผู้ที่เรียกว่าได้ถือศีลปฏิบัติธรรมแล้ว แต่ทำไมยังทำผิดอยู่ เช่น เห็นการฆ่ามด

ยุ้ง เป็นสัตว์เล็กที่ทำแล้วเชื่อว่าจะไม่บาป การทำให้ผู้อื่นไม่พอใจ เบียดเบียนทางใจ การบิดเบือนความจริงต่อเวลาในการปฏิบัติ งาน โดยไม่คิดว่าผู้อื่นจะรู้สึกพอใจ หรือไม่พอใจที่ได้ถูกกระทำ จากเขา เขาจะทำเสมือนหนึ่งว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น และไม่ทำให้เขารู้สึกต้องทุกข์หรือผิด เนื่องจากเขาได้แสดงว่า ตนเป็นผู้มีความรู้มากในเรื่องการเข้าถึงธรรมว่า สิ่งที่เขาพูดมานั้นถูกต้องทุกเรื่อง ดูเป็นผู้เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา แต่เวลาอยู่ใกล้รู้สึกไม่สนิทใจ ไม่เชื่อใจเลยคะ หนูควรจะวางใจอย่างไรดีคะ เพราะบางทีความคิดมันก็ทำให้คิดไม่พอใจ เมื่อเห็นการกระทำจากเขา หนูจะบาปมากมายคะที่รู้สึกไม่ดีกับเขา เพราะเขาก็ปฏิบัติธรรม แต่หนูก็พยายามรู้ตัวอยู่เสมอว่ากำลังคิดไม่ดีอยู่

ขอขอบพระคุณในความเมตตาของอาจารย์เป็นอย่างสูงคะ

คำตอบ

ผู้ใดประพฤติฆ่าสัตว์ เบียดเบียนผู้อื่นด้วยกาย วาจา ใจ ผู้นั้นได้ชื่อว่าประพฤติทุศีล ผู้ใดศรัทธาคำสอนในพุทธศาสนา ด้วยการเรียนรู้จากการอ่านตำราคัมภีร์ (ปริยัติ) จนต้องแก่ เรียกผู้มีลักษณะเช่นนี้ว่าเป็นผู้รู้ธรรมวินัย แต่ยังไม่เรียกว่าเป็นผู้มีธรรมวินัยคุ้มครองใจ ด้วยเหตุนี้พระมหากัสสปะ ผู้ทำหน้าที่เป็นประธานปฐมสังคายนาพุทธศาสนา จึงได้กล่าววาทกถาเตือนภิกษุผู้รู้ธรรมวินัยเฉพาะด้านปริยัติ ในทำนองที่ว่า “เพียงแต่ท่องบ่นคำสอนตามพุทธวจนะได้ ย่อมทำให้คนโง่มองไม่เห็นตัวเอง สำคัญตนว่าประเสริฐกว่าผู้อื่น” ซึ่ง มีความหมายว่า ผู้รู้ธรรม

วินัย แต่เข้าไม่ถึงธรรมวินัย เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นกับชีวิตแล้ว ยังใช้ปัญญาเห็นไม่แจ้ง (สัญญา) แก้ปัญหา ปัญหาจึงดับไปชั่วคราว และไปสร้างปัญหาอื่นให้เกิดขึ้น ซึ่งตรงข้ามกับผู้เข้าถึงธรรมวินัย ด้วยการปฏิบัติธรรม ปัญญาเห็นแจ้งหรือเห็นถูกต้องตามธรรม ย่อมเกิดขึ้น เมื่อใช้ปัญญาเห็นแจ้งแก้ปัญหากับชีวิต ปัญหาจึงดับไปสิ้นเชิงและไม่สร้างปัญหาอื่นให้เกิดขึ้น

ฉะนั้น ผู้ถามปัญหา ควรยกเอาเขาเป็นครูสอนใจ แม้จะสนใจในธรรม แม้จะนำตัวเข้าปฏิบัติธรรม แต่ยังไม่สามารถพัฒนาจิตให้เข้าถึงธรรมที่ปฏิบัติ พุทธิกรรมจึงแสดงออกให้เห็นดังที่บอกเล่าไป คนที่มีลักษณะเช่นนี้ในสังคมชาวพุทธมีอยู่มาก

๗๖. หลับในระหว่างสวดมนต์

คำถาม

เรียน อาจารย์ ดร.สนอง ที่เคารพ ครับ
ผมขอเรียนถามอาจารย์ครับว่า ปกติผมจะสวดมนต์เป็นประจำเกือบทุกวัน มีนั่งสมาธิบ้างเป็นบางครั้งแล้วแต่เวลาอำนวย แต่บางครั้งทำงานมาเหนื่อยมากทั้งวัน อยากนอนพักผ่อน แต่ก็ฝืนไหว้พระสวดมนต์ให้ได้ เพราะอยาก ให้ต่อเนื่องก็ปรากฏว่าบางครั้งสวดมนต์แล้วหลับ ทั้งที่ปากยังสวดอยู่ หรือบางทีนั่งสมาธิก็หลับ อยากเรียนถามอาจารย์ครับว่า

๑. การที่ผมหลับในระหว่างสวดมนต์ หรือ นั่งสมาธิ จะได้บาป แทนที่จะเป็น บุญ หรือไม่ครับ หรือ ถึงได้บุญ ก็จะได้บุญน้อยลงไปกว่าเวลาปกติที่ไม่หลับ หรือไม่ครับ

๒. เนื่องจากผมมีสวดมนต์อัญเชิญ เทวดามาร่วมด้วยทุกครั้ง ถ้าว่างๆ หลับๆ แบบนี้ เทวดาท่านจะไม่พอใจได้หรือไม่ และ ท่านจะโมหนากับบุญนี้ได้หรือไม่ครับ

๓. อันนี้ไม่เกี่ยวกับสวดมนต์ครับ แต่อยากทราบว่า เวลาไปวัดเพื่อทำสังฆทานยุคสมัยนี้ เราไม่ต้องซื้อถังเตรียมไปเองแล้ว เพราะทางวัดมีสังฆทานที่ใช้เวียนกันแล้วให้เราบริจาคเงินซื้อถังเพื่อใช้ ถวาย เมื่อพระรับแล้วก็นำไปเวียนให้คนอื่นใช้ถวาย ซ้ำอีก ขอเรียนถามว่า แบบนี้จะได้บุญหรือไม่ครับ

ขอบพระคุณอาจารย์มากครับ

คำตอบ

(๑) ขณะใดจิตจดจ่ออยู่กับบทมนต์ที่สวด หรือจดจ่ออยู่กับการปฏิบัติสมาธิ ขณะนั้นบุญได้เกิดขึ้นแล้ว แม้จะเป็นบุญเพียงเล็กน้อยที่เกิดขึ้นก่อนหลับ หากประพฤติด้อยๆ บุญย่อมมีกำลังมากขึ้นได้

(๒) ผู้ใดมีศีลสถิตอยู่กับใจ ผู้นั้นย่อมเป็นที่รักของมนุษย์ และเทวดา ผู้ใดมีศีลมีสัจจะผู้นั้นศักดิ์สิทธิ์ ผู้ศักดิ์สิทธิ์ก็กล่าวอัญเชิญเทวดาให้มาสร้างบุญด้วยการฟังบทมนต์ เทวดาย่อมรับคำเชิญ ปัญหาจึงมีอยู่ว่า ผู้กล่าวคำเชิญเทวดามีคุณสมบัติตามที่กล่าวหรือไม่

(๓) ถวายสังฆทานแล้วมีจิตเป็นกุศล ผู้ถวายย่อมได้บุญ ผู้ใดเอาจิตไปตามดูของที่ถวายแล้วเกิดอกุศลขึ้นกับจิต ผู้นั้นได้บาป ผู้รู้ผู้ฉลาดจึงไม่เอาจิตไปตามดูของที่ถวาย

๓๗. สองเดือนที่ผ่านมา

คำถาม

เรียนถามอาจารย์ครับ

๑.) กระผมได้ฝึกสติปัฏฐานสี่ แบบตามดูกาย ยืนเดิน นั่งนอน เคลื่อนไหวในอิริยาบถต่างๆ ตามที่ครูบาอาจารย์ท่านได้ชี้แนะ (กระผมขอคำชี้แนะกับท่านทุกเดือนครับ) ตอนนี้ทำมาได้ ๑๐ เดือนแล้ว ผลคือ สองเดือนที่ผ่านมาทุกครั้งก็รู้สึกตัวจิตจะรวมเข้ามาหนึ่งขณะ แล้วก็คลายออกไปรับรู้เรื่องราวข้างนอกตอนที่เปลว ระหว่างสองเดือน จะเห็นว่าเวลามีสิ่งมากระทบเมื่อรู้ว่าเกิดอารมณ์สติจะระลึกถึงความไม่ใช่ว่าตน แล้วก็กลับมามุ่งมั่นชั่วขณะเหมือนเดิมและจิตก็ค่อยๆ ละเอียดขึ้นมาเรื่อยๆ เข้าใจว่าเป็นขณิกะสมาธิ ไปกราบเรียนครูบาอาจารย์ท่านก็บอกว่าให้อยู่กับความนิ่งนั่นแหละ ตอนที่ผลออกไปแล้วจิตรวมเข้ามานั่นล่ะที่สำคัญมันจะทำให้จิตละเอียดขึ้น

ดังนั้น จึงอยากเรียนถามอาจารย์ว่าสมาธิที่เหมาะสมกับการวิปัสสนา เป็นขณิกะสมาธิเพียงพอหรือไม่ หรือว่าผมต้องภาวนาไปจนสมาธิตั้งมั่นกว่านี้ครับ

๒.) แล้วอาการที่กระผมกล่าวมา ช่วงสองเดือนหลัง เรียกว่าวิปัสสนาหรือไม่ครับ หรือว่าเป็นปัญญาอบรมสมาธิ (กระผมสงสัยเพราะตอนที่จิตของกระผมเริ่มนิ่งตั้งมั่นขึ้นมาได้ เป็นเพราะสติไประลึกถึงไตรลักษณ์ ก่อนหน้านี้ ๘ เดือนจิตจะ ส่ายไปมาไม่รวมแบบนี้ครับ)

คำตอบ

(๑) สำหรับผู้ฝึกปฏิบัติธรรมที่ยังไม่มีความชำนาญ ในการใช้จิตตามพิจารณาภายใน ว่าดำเนินไปตามกฎไตรลักษณ์ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จิตต้องมีความตั้งมั่นจนแน่น (อุปะการสมาธิ) แต่ผู้ที่มีความชำนาญมาก่อนแล้ว เพียงแค่จิต ตั้งมั่นเป็นสมาธิประเดี๋ยวประด๋าว (ขณิกสมาธิ) ก็สามารถเห็น สิ่งที่เข้ากระทบจิตว่า ไม่ใช่ตัวตน (อนัตตา) ได้

(๒) การที่จะเรียกว่าเกิดปัญญาเห็นแจ้ง (วิปัสสนา) ได้ มีเครื่องชี้วัดอยู่สองอย่างคือ เห็นสิ่งที่เข้ากระทบจิตไม่ใช่ตัวตน (อนัตตา) แล้วจิตปล่อยวางสิ่งที่เข้ากระทบ เกิดเป็นความว่าง ความเป็นอิสระขึ้นกับจิต อย่างนี้จึงจะเรียกว่า ปัญญาเห็นแจ้ง หรือเห็นถูกต้องตามธรรม

ฟังขณะคนไม่ได้ ต่วยศอุทมาตี

๓๘. คนเลี้ยงกุมารทอง

คำถาม

เรียนอาจารย์ดร.สนอง วรอุไร
ผมได้ติดตามผลงานของ อาจารย์ ผ่านทางหนังสือ ทางสายเอก และได้ซื้อแจกเป็นทานไปหลายครั้ง อีกทั้งฟังเทป สนทนาธรรมของอาจารย์ด้วย

ขอขอบพระคุณอาจารย์ที่ช่วยให้ผมได้เข้าใจเรื่องพุทธ ศาสนามากขึ้นจากเดิมมาก และจะศึกษาเพิ่มเติมมากขึ้นครับ ผมมีข้อสงสัยเล็กน้อยดังนี้ครับ

๑) ผมเห็นบางวัดเขามี กุมารทอง ให้บูชา จึงอยากรู้อย่างไรที่คนเลี้ยงกุมารทองนั้นบาปหรือไม่ เพราะผมรู้สึกว่ามันเหมือนเป็นการเหนี่ยวรั้งวิญญาณกุมารทองไม่ให้ไปเกิด

๒) หากการเลี้ยงกุมารทองเป็นการเหนี่ยวรั้งวิญญาณไม่ให้ไปเกิดจริง (ตาม ๑) แล้วถ้าเราเลี้ยงแล้วทำบุญอุทิศส่วนกุศล สวดมนต์ จะช่วยปลดปล่อยเขาได้ไหม

คำตอบ

(๑) กุมารทองเป็นของขลังรูปเด็กไว้ผมจุก คนที่มีความหลงนิยมเลี้ยงกุมารทองไว้เฝ้าบ้านหรือเพื่อประโยชน์อย่างอื่น ผู้เลี้ยงกุมารทองคิดเอาเองว่าไม่เป็นบาป แต่สำหรับผู้รู้ การประพฤตินั้นนั้นเป็นบาป เพราะเป็นเหตุให้ไม่สามารถพัฒนาจิต ไปสู่ความพ้นทุกข์ได้

(๒) เรื่องที่ถามไป ไม่ต่างจากการจับสัตว์มาขังไว้ในกรงเลี้ยง แม้จะเอาอาหารให้สัตว์กินทุกวัน ยังไม่เรียกว่าได้ปลดปล่อยสัตว์ให้เป็นอิสระ

๓๙. ง่วงนอนทุกครั้ง

คำถาม

กราบเรียนท่านอาจารย์คะ ดิฉันมีข้อสงสัยถามปัญหาจากการปฏิบัติดังนี้คะ

๑. ทุกวันที่สวดมนต์จะมีสติตั้งมั่นอยู่กับบทสวดคะ แต่เกิดอาการหาวง่วงนอนทุกครั้ง แต่พอสวดจบแล้วก็รู้สึกง่วงแต่อย่างไร ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

๒. บางครั้ง หลังจากสวดมนต์เสร็จแล้ว ก็จะนั่งสมาธิบ้าง เวลานั้นมีสตินิ่งตลอดเวลา แทบจะไม่คิดเรื่องอื่นเลย สติจะจับอยู่กับลมหายใจเข้าออกเกือบตลอดเวลา มีเหตุ ๒ แบบดังนี้

๒.๑ หากนั่งนาน เหมือนกับลมหายใจเข้าออกจะหายไป แทบจะจับไม่ได้ และรู้สึกวูบ คล้ายตกจากที่สูง จึงรู้สึกตกใจและกลับมาจับลมหายใจได้ใหม่อีกครั้ง

๒.๒ หากนั่งไม่นาน จะเกิดอาการเหมือนตอนสวดมนต์คือ จะรู้สึกง่วงนอน บางครั้งทนไม่ไหวต้องเลิกนั่งแล้วนอนคะ

ไม่ทราบว่า สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นมีเหตุปัจจัยอะไรที่เป็นอย่างนั้น และปฏิบัติผิดหรือเปล่าคะ โปรดแนะนำด้วยคะ

กราบขอบพระคุณมากคะ

คำตอบ

(๑) การสวดมนต์เป็นการพัฒนาจิตแบบหนึ่ง แต่การสวดมนต์ไม่เหมาะกับจริตของผู้ถามปัญหา จึงทำให้เกิดอาการง่วงเหงาหาวนอน

(๒) ปฏิบัติธรรมไม่ผิด แต่ยังแก้ปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติธรรมไม่ถูกทาง วิธีแก้ปัญหาคือ เมื่อใดที่จิตระลึกได้ว่าลมหายใจหายไป ต้องสร้างอิริยาบถใหญ่ให้จิตระลึกได้ ด้วยการหายใจเข้าลึกๆ แล้วปล่อยออกด้วยเอาจิตจดจ่ออยู่กับลมหายใจ วิธีการเช่นนี้เป็นการเพิ่มกำลังสติให้มีกำลังมากขึ้น และเมื่อใดมีอาการวูบเกิดขึ้น ต้องเอาจิตกำหนดว่า “วูบหนอๆๆ” ไปเรื่อยๆ จนกว่าอาการวูบหายไป แล้วตั้งจิตกลับสู่องค์บริกรรมเดิม

ไม่รู้จริงอย่าพูด

๘๐. ทำหมันสุนัขและแมว

คำถาม

เรียน อาจารย์ ดร.สนอง ที่เคารพ
ผมเป็นสัตวแพทย์ เปิดคลินิกรักษาสัตว์ มีงานอย่างหนึ่ง
ที่ผมทำเป็นประจำคือ การทำหมันสุนัขและแมว ทั้งตัวผู้และตัว
เมีย วิธีการคือ ตัวผู้ผ่าตัดเอาอั้นทะออก ตัวเมียผ่าตัดเอามดลูก
และรังไข่ออก ผมจึงมีคำถามที่จะถามอาจารย์ดังนี้

๑. การกระทำดังกล่าวข้างต้นบาปมากไหม และถ้าผล
ของกรรมข้างต้นให้ผลจะเป็นอย่างไร
๒. การกระทำดังกล่าวข้างต้น เป็นอุปสรรคต่อการ
ปฏิบัติธรรมหรือไม่ สามารถทำวิปัสณากรรมฐานเพื่อให้เกิด
ปัญญาเห็นแจ้งได้หรือไม่ ขอบพระคุณอาจารย์มากครับ

คำตอบ

- (๑) พฤติกรรมที่ทำถือว่าเป็นบาป ถ้ามัวแต่ทำบาปมากหรือ
ไม่ อยู่ที่จำนวนของสัตว์ที่ถูกทำหมัน และอยู่ที่การผูกเวรของ
สัตว์ เมื่อใดที่กรรมให้ผล ความเจ็บป่วย ความไม่มีทายาทสืบ
สกุล ย่อมเกิดขึ้นได้
- (๒) เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติธรรม ตรงที่ยังสามารถ
ปฏิบัติธรรมได้ แต่ไม่สามารถเข้าถึงปัญญาเห็นแจ้งได้

๘๑. ธุรกิจไม่เจริญ

คำถาม

กราบเรียนอาจารย์ ดร.สนอง หนูขออนุญาตกราบเรียน
ปรึกษาดังนี้ค่ะ

หนูและสามี ทำงานธุรกิจส่วนตัวด้วยกัน และเป็นเวลา
เกือบ ๓ ปีแล้วค่ะ ธุรกิจไม่เจริญก้าวหน้า อย่างที่ควรจะเป็น
เป็นลักษณะที่ว่าไม่มีความรู้สึกมั่นคง กระทบกระทั่งตลอด
งานไม่สม่ำเสมอ แต่ก็ผ่านไปได้แต่ละปีด้วยความทุกข์ค่ะ หนู
และสามี พยายามคิดหาทางทำธุรกิจใหม่ ๆ ตลอดเวลาแต่ก็ยังไม่
สำเร็จผล ปัจจุบัน หนูและสามี ก็พยายามสวดมนต์ ทำสมาธิ
พยายามฝึกทำจิตใจให้ปกติ และพยายามไม่สร้างกรรมทางด้าน
การทำงานกับใคร แม้แต่เก็บสตางค์ลูกค้าไม่ได้ แต่ก็จ่ายสตางค์
ให้กับซัพพลายเออร์ที่ติดต่อด้วยตรงควเสมอ

หนูอยากจะเรียนถามอาจารย์เป็นแนวทางค่ะ ว่ากรรม
อันใดอาจที่ส่งผลต่อความไม่ราบรื่นในอาชีพการงาน และการ
ทำบุญแบบใด ที่จะทำให้กรรมนี้เบาบางลงได้คะ หนูจะได้เน้น
ทำบุญทางด้านนี้ และระมัดระวังการกระทำของตนเอง ไม่ให้
สร้างกรรมเช่นนั้นอีกค่ะ

หนูสำรวจตนเอง ก็หาสาเหตุไม่ได้ค่ะ นอกจากเรื่องชอบ
เถียงบิดา, มารดา (ในอดีต) เพราะคิดแต่ว่า ความคิดเห็นของ
ตนถูกต้องค่ะ (ในปัจจุบันสำนึกได้แล้วค่ะ) สำหรับสามีนั้น กับ

บิดามารดา แพบไม่เคยมีปัญหากันเลยคะ ขอบพระคุณอาจารย์
มาก ๆ คะ

คำตอบ

ผู้ประสบปัญหาด้านธุรกิจ ต้องประพฤติเหตุอย่างใด
อย่างหนึ่ง ดังนี้

๑. ทำธุรกิจที่ผิดกฎหมาย ทูศีล ไร้อธรรม
๒. ทำธุรกิจด้วยการหวังผลเลิศ แต่ไม่ใช่วิธีการอันเลิศ
๓. ผู้ทำธุรกิจประพฤติอกตัญญูต่อผู้มีอุปการคุณ อาทิ
ได้แย่งได้เถียงพ่อแม่ ไม่ซื่อสัตย์ต่อลูกค้า ฯลฯ

ตรงกันข้าม ผู้ใดประพฤติทาน ศีล ภาวนา จนกุศลกรรม
ที่ทำแล้วให้ผล ผู้ประพฤติยอมมีดวงดี พ้นจากความไม่มี พ้นจาก
ความไม่ดี พ้นจากความไม่ได้ พ้นจากความไม่สบายกายใจได้

๔๒. หนูต้องตัดสินใจ

คำถาม

กราบเรียนอาจารย์ ดร. สนนงที่นับถือ

๑. หนูมีปัญหาเรื่อง ศีล ข้อ ๓ คะ คือ หนูจับได้ว่าสามี
มีเมียหน้าย เราจึงแยกบ้านกันอยู่ (มีลูกด้วยกัน ๒ คน) แต่เรา

ยังติดต่อกันอยู่ และพบปะกันอยู่ โดยในใจหนูตอนนี้ไม่ยึดติด
แล้วคะ ไม่อยากให้เขากลับมาอยู่ด้วยอีกแล้ว คิดในใจอยู่เสมอว่า
เราเลิกกันแล้ว (ยังไม่จดทะเบียนหย่า) แต่สามีอยากกลับมาอยู่
ด้วยอีก ถ้าสามีกลับมาอยู่ด้วยจริง โดยที่เค้าไปมีเมียอีกคนหนึ่ง
แล้ว (ยังไม่ได้อยู่ด้วยกัน) หนูจะได้ชื่อว่าแย่งสามีคนอื่น จะผิด
ศีลข้อ ๓ หรือไม่คะ เพราะหนูตั้งใจไว้แล้วว่า จากนั้นไปจะรักษา
ศีลข้อ ๓ ให้บริสุทธิ์ หนูขอรบกวนอาจารย์ เพราะหนูต้องตัดสินใจแล้วคะ

๒. ถ้าหนูให้อภัยสามี โดยไม่คิดค่าทอ โกรธเคือง หรือ
พยายาม ค่าทั้ง ๒ คน ถือว่าหนูให้อภัยทานแล้วหรือไม่ และ
ถ้าสามีขอกลับมาอยู่ด้วยอีกครั้ง แต่หนูไม่ยอม เป็นเช่นนี้
หมายความว่าหนูไม่ให้อภัยทานใช่หรือไม่คะ

๓. ถ้าสามีทำประกันชีวิตไว้ เมื่อเขาตายหนูจะได้รับเงิน
ตรงนี้ ถ้าหนูได้รับเงินจริง ๆ จะถือว่าหนูเป็นหนี้เขาหรือไม่คะ
โดยเขาสมัครใจทำเอง

ขอขอบพระคุณในคำตอบของอาจารย์ ด้วยความเคารพ
เป็นอย่างสูงคะ

คำตอบ

(๑) หากผู้ถามปัญหาได้รับการยินยอมจากพ่อแม่ยกให้
เป็นภรรยาของชายผู้เป็นสามี ไม่ผิดศีลข้อสาม แล้วยังไม่ชื่อว่า
แย่งสามีคนอื่น

(๒) หากผู้ถามปัญหาประพตติได้อย่างที่บอกเล่าไป ถือว่าได้ให้อภัยเป็นทานแล้ว ความเมตตาทยอมเกิดขึ้น ส่งผลให้มีจิตสงบเย็น

อนึ่ง การไม่ยินยอมให้สามีผู้จากไปมีหญิงอื่นเป็นภรรยา แล้วกลับเข้ามาอยู่ร่วมกับครอบครัว ถือว่าผู้ถามปัญหาที่มีจิตเป็นอิสระจากสามี และมีได้หมายความว่า มิได้ให้อภัย

(๓) ไม่ถือว่าเป็นหนี้ ตรงกันข้าม อดีตสามีนั้นแหละที่เป็นหนี้ผู้ถามปัญหา

๔๓. ถูกต่อต้าน

คำถาม

กราบเรียนถามท่านอาจารย์ ดร. สนอง ดังนี้ค่ะ

ข้าพเจ้า ชื่อ ทรงสุดา สุวงศ์จันทร์ ขณะนี้อาศัยอยู่ที่ประเทศอังกฤษตั้งแต่ปี ๒๕๕๒ แต่งงานครั้งแรกกับฝรั่งที่พิการทางหูได้ ๒ ปีก็หย่ากัน และได้คบกับผู้ชายฝรั่งอีก ๒ คน จนมาพบและแต่งงานครั้งที่ ๒ กับสามีคนปัจจุบันเมื่อปี ๒๕๕๑ ขณะนี้ข้าพเจ้าอายุ ๓๕ และมีความสงสัย เนื่องจาก สามีคนปัจจุบันนี้ เป็นคนอินเดีย นับถือศาสนา SIKH มีลูกติด ๓ คน ส่วนข้าพเจ้าไม่มีบุตรเลย (เคยทำแท้ง ๑ ครั้ง และลูกตายในท้องไม่ทราบสาเหตุ ๑ ครั้ง) ข้าพเจ้าเป็นคนในพุทธศาสนาแต่ไม่เคย

ได้มีดวงตาเห็นธรรม จนเมื่อประมาณ ๒ เดือนมานี้ ข้าพเจ้าได้เริ่มศึกษาพระธรรม คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า โดยการอ่านหนังสือธรรมะ ดู และ ฟังสื่อธรรมะ ต่างๆ ทางอินเทอร์เน็ต รวมทั้งกัลยาณธรรม ด้วยค่ะ และได้เกิดดวงตาเห็นธรรม (หลังจากเกิดมาตั้ง ๓๕ ปี) จึงเกิดความเบื่อหน่ายกับการเกิดมาเป็นคน และเวียนว่ายตายเกิดอย่างมาก จนอยากจะไปปฏิบัติธรรมที่วัดที่อยู่ไม่ไกลจากบ้าน (วัดสันติวงศาราม สาขาของวัดสังฆทาน และวัดป่าสันติธรรม สาขาของวัดหนองป่าพง) แต่ปัญหาก็คือ สามีเกิดต่อต้านอย่างรุนแรง ไม่ยอมให้ไปค้างคืนที่ไหน และไม่พอใจแทบทุกครั้งทีเห็นข้าพเจ้า ดู ฟัง หรือ อ่าน ธรรมะ และยังมาพูดส่อเสียดพุทธศาสนา และบอกให้ข้าพเจ้าทำตามที่ตนเห็นควรในความเชื่อทางศาสนาของตน ก็เกิดการทะเลาะกัน เพราะข้าพเจ้าศรัทธาในพระรัตนตรัยมากกว่า เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ต้องคอยแอบทำ ทั้งการนั่งสมาธิ และสวดมนต์ที่บ้านก็เช่นกัน ต้องทำในเวลาที่เขาไม่อยู่บ้าน ข้าพเจ้าจึงเกิดความอึดอัดทางใจและยังเพิ่มพูน ความเบื่อหน่ายในวงเวียนชีวิตเช่นนี้เป็นอย่างมาก จึงอยากจะหนีไปให้พ้นๆ จึงคิดที่จะหนีกลับไปอยู่ที่เมืองไทย เพื่อที่จะปฏิบัติธรรมได้โดยสะดวก และหากทำได้ข้าพเจ้าก็อยากจะทำบวชเป็นแม่ชีถือศีล ๘ ไปตลอดชีวิตที่เหลืออยู่นี้ แต่ปัญหาที่ข้าพเจ้าอยากจะถามนี้ก็คือ

๑. ข้าพเจ้าจะบาปหรือเปล่าที่จะทิ้งเขาไปเช่นนี้ เขาจะต้องโกรธ และคิดว่าข้าพเจ้าเห็นแก่ตัว และหนีปัญหา (เขา

เคยพูดไว้) เรามีหนี้สินที่สร้างขึ้นมามีด้วยกันที่อังกฤษนี้เป็นเงินไม่น้อย แต่เราก็มีบ้านและรถ ที่เป็นทรัพย์สินนอกกาย มากกว่าหนี้สินที่มี และข้าพเจ้าเองก็ไม่คิดที่จะเอาอะไรไปด้วยเลย ยกเว้นเงินสดเล็กน้อยที่จะเอาไปให้พ่อและแม่เพื่อตอบแทนบุญคุณท่าน แต่เรื่องของเรื่องก็คือ หนี้สินที่มีกับทางธนาคารนั้นเป็นชื่อของข้าพเจ้าผู้เดียว หากข้าพเจ้าหนีไปเขาคงไม่ยอมจ่ายหนี้นี้แก่ข้าพเจ้าเองก็คงกลับมาที่อังกฤษไม่ได้อีก แต่ก็ไม่รู้รู้สึกเป็นทุกข์กับเรื่องนี้เลย แต่กลัวจะบาปที่หนีหนีไปคะ เรียนท่านอาจารย์โปรดช่วยชี้แนะด้วยค่ะ

๒. ข้าพเจ้ารู้ว่าครอบครัวของสามีข้าพเจ้าเขานับถือวิญญาณตนหนึ่งอยู่ และพวกเขาเชื่อว่าวิญญาณตนนี้เป็นผู้ดูแลพวกเขาทุกคน ถึงขนาด สร้างที่อยู่บนที่ดินของตระกูล ที่ประเทศอินเดียให้กับวิญญาณนี้ และกราบไหว้สักการะบูชา มาเป็นเวลานาน รวมถึงบ้านทุกหลังของตระกูลนี้ที่อังกฤษ ก็ต้องนำสัญลักษณ์ของวิญญาณนี้มาสักการะบูชาอย่างเข้มงวดด้วย ข้าพเจ้าเลยกลัวว่าเขาจะพากันสาปแช่งข้าพเจ้า หรือใช้

วิญญาณนี้ในการสาปแช่ง ทำให้ข้าพเจ้ากลัวว่าจะเป็นบ่วงกรรมทำให้ต้องมาเวียนว่ายตายเกิด และเจอกันอีกในชาติต่อไป ข้าพเจ้าหวังอยากให้โอสิกรรมต่อกัน ข้าพเจ้าเองโอสิอยู่แล้ว แต่เขานี้ข้าพเจ้าไม่แน่ใจแล้วอย่างนี้ข้าพเจ้าต้องพบกับแรงอาฆาตนี้หรือไม่ และจะเป็นอุปสรรคใด ในการหนีไปบวชอย่างไรหรือไม่เจ้าคะท่านอาจารย์

ข้าพเจ้า ไม่เคยทำสิ่งไม่ดีกับสามีเลย ช่วยเขาดูแลลูกทั้ง ๓ เป็นอย่างดี และเด็ก ๓ คนก็ติดกับข้าพเจ้าด้วย ทำงานดูแลบ้าน และเป็นแม่บ้านที่ดี มาตลอด แต่อยู่ๆ ความรักที่มีให้เขามันก็หายไป แต่ก็ไม่ได้เกลียด รู้สึกเฉยชาด้วยความรักมาก ข้าพเจ้าเองก็แปลกใจอยู่เหมือนกันว่า จากที่เคยรักมาก ทุกๆอย่าง ทนความเจ็บช้ำกับเขามาก แต่พอวันหนึ่ง มันก็หายไปเฉยๆ ยิ่งได้มาศึกษาธรรมะ ก็ยิ่งวางเฉย ยิ่งเขามาพูดลบหลู่ พุทธศาสนา ก็ยิ่งอยากหนีให้ไกลห่างคนคนนี้ มีแต่อยากจะไปบวช ท่านอาจารย์ช่วยชี้แนะด้วยนะคะ ถ้าข้าพเจ้าจะหนีไปเช่นนี้ จะเป็นอย่างไรบ้าง จะบาปไหม จะต้องมาเกิดเพื่อเจอกับเขาอีกไหมคะ แต่ข้าพเจ้าไม่อยากจะมาเกิดอีกเลยไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ เทวดา หรืออะไรก็ตามแต่ มันก็ทุกข์เหมือนกันดังที่อาจารย์เคยกล่าวไว้ มันจริงแท้แน่นอนคะ และอีก ๑ คำถามสุดท้าย

๓. พรหม หรือ เทวดา สามารถสร้างบุญจากการ เจริญภาวนา จนถึงเข้าสู่พระนิพพาน ได้หรือไม่คะ ??

ท้าย นี้ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ เป็นอย่างสูงที่ท่านมีจิตเมตตาต่อสัตว์โลกทั้งหลายที่ช่วยชี้แนะ ชี้ทางสว่างให้ทุกผู้ทุกนาม และขออนุโมทนาบุญ กับอาจารย์ ด้วยค่ะ สาธุ สาธุ สาธุ

คำตอบ

(๑) กรรมที่เกิดขึ้นจากการกระทำ หากมีสัตว์บุคคล

ประพตึเบียดเบียด เรียกว่าหนึเวรกรรม (บาป) ด้วยเหตุนี้ที่ชีวิตมีการเวียดตาย-เกิดไม่รู้จบ บุญและบาปที่เป็นหนึเวรกรรมของสัตว์บุคคล จึงมีอนันต์ ไม่มีใครผู้ใดสามารถชดใช้ได้หมดสิ้น แต่มีใครผู้ใดสามารถปลอดจากหนึเวรกรรมด้วยการบริหารจัดการดังนี้

๑. เมื่อหนึเวรกรรมตามทัน ผู้เป็นลูกหนึต้องชดใช้จนกว่าจะหมดสิ้น
๒. เมื่อหนึเวรกรรมตามทัน ผู้เป็นลูกหนึต้องประพตึบุญใหญ่ (ปฏิบัติธรรม) ให้เกิดขึ้น แล้วอุทิศบุญใหญ่ชดใช้หนึก็จะหมดไปได้เร็ว
๓. ทำดีหนึหนึ คือหนึเวรกรรมที่ยังตามให้ผลไม่ทัน ต้องคิด พุด ทำดีอยู่ทุกขณะตื่น
๔. หนึเข้านิพพาน หนึเวรกรรมที่เหลือเป็นอันยกเลิก (อโหสิ)

วิธีการสุดท้ายนี้ พระองค์สิมมาล หนึบาปที่ถูกขวางปาด้วยก้อนดินและทอนไม้จนได้รับบาดเจ็บ ด้วยประพตึฆ่าคนมา มาก อหตมกาสิหนึบาปไม่ต้องไปป็นต้นจันรก ด้วยเหตุประพตึตนเป็นโสภณิแห่งแคว้นกาสิ อสิทาสิหนึบาปจากการคิดฆ่าตัวตาย ด้วยเหตุถูกสามีถึงสามคนปฏิเสธที่จะอยู่ร่วม ฯลฯ

ข้อเท็จริงยังไม่ชัดแฉน อย่าถ่ายทอด

(๒) พระพุทธรตรีสในทำนองที่ว่า ใครผู้ใดไม่สามารถทำให้บุคคลเป็นไปตามวาจาที่เขาพุด แต่บุคคลเป็นไปตามที่ตนเองประพตึ ผู้รู้จึงมีจิตเป็นอิสระต่อคำพุด คำสาปแข่งใดๆ ด้วยประพตึตนให้มีสติ มีปัญญาเห็นแจ้งคุ้มครองใจ แล้วใช้สติปัญญาเช่นนี้ สอนนำทางให้กับชีวิต

อนึ่ง ผู้ใดใช้สติปัญญาที่เห็นต่างกันสองนำทางชีวิต เส้นทางเดินของชีวิตย่อมแยกออกจากกัน โอกาสที่จะใครไปพบกันอีกย่อมไม่เกิดขึ้น

(๓) พรหม (สุททาวาส) และเทวดาบางองค์สามารถปฏิบัติธรรม แล้วเข้าสู่นิพพานได้

๔๔. ระลึกอย่างไร

คำถาม

กราบเรียน อ.สนอง ค่ะ
ดิฉัน ใส่บาตรตอนเช้า และบางครั้งถวายหนังสือธรรมะที่เหมาะสมแก่พระด้วย(เล่มซื้อใหม่) ท่านก็ได้บอกว่าได้อ่านหนังสือที่ถวายแล้ว ดีมากๆ จะเอาไว้ไปเทศน์ให้ญาติโยมฟัง ดิฉันฟังแล้วปลื้มใจมากเลยคะ

อยากทราบว่ หากดิฉันจะนำหนังสือธรรมะที่ดิฉัน

อ่านแล้ว (แต่สภาพดีมาก) ถวายไป จะเป็นบาปไหมคะ หรือ ไม่เหมาะสมหรือเปล่าคะ เพราะดิฉันคิดว่าหนังสือเล่มนั้นๆ ดี มากๆ และหนังสือบางเล่มก็ซื้อจากร้านหนังสือเก่าคะ

ขอให้อาจารย์ให้คำแนะนำด้วยคะ กราบขอบพระคุณ อาจารย์มากคะ

คำตอบ

ผู้ใดถวายหนังสือธรรมที่ตนเองได้อ่านแล้วให้พระ ด้วย มีจิตระลึกว่าเป็นธรรมที่ดีควรเผยแพร่ การถวายในลักษณะนี้ เป็นบุญ ตรงกันข้ามหากจิตของผู้ถวายระลึกได้ว่า เป็นหนังสือ ที่ตนเองใช้แล้ว นำไปถวายพระ การถวายในลักษณะนี้เป็นบาป ฉะนั้น ผู้ถามปัญหาคิดว่า หนังสือเล่มนี้ดีมาก ซื้อมา จากร้านหนังสือเก่า แล้วนำไปถวายพระ ไม่ถือว่าเป็นบาป

๔๕. ทำไมต้องเป็นเรา

คำถาม

กราบเรียนท่านอาจารย์คะ

ขณะนี้ดิฉันมีความทุกข์มากคะ ตัวดิฉันมองเห็นทุกข์ที่ หลังไหลเข้ามา พยายามมองให้เห็นทุกข์ตามสภาพความเป็นจริง ที่เกิด มองเห็นว่าทุกอย่างก็เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป แต่อดคิด

ไม่ได้ว่าทำไมต้องเป็นเรา ที่ต้องช่วยเหลือคนในครอบครัวตลอด เวลา เวลาเราเดือดร้อนก็ต้องดูแลตัวเอง แต่ก็พยายามทำหน้าที่ ของตนเองให้ดีที่สุด รู้ทุกข์ทุกอย่าง บางครั้งไม่รู้ อาจจะทำให้ ทุกข์น้อยลงไหมคะ จิตของดิฉันขณะนี้ไม่เบิกบานเลย อยากลืม ทุกข์อย่าง อยากวางทุกอย่าง

ขอความกรุณาท่านอาจารย์ช่วยชี้แนะด้วยคะ ว่าดิฉัน ควรวางใจอย่างไรคะ จิตถึงจะเป็นอุเบกขาและใจเบิกบานคะ กราบขอบพระคุณคะ

คำตอบ

ความทุกข์ หมายถึง ความยากลำบาก ความไม่สบาย ภายไม่สบายใจ ความเดือดร้อน ฯลฯ ผู้ใดมีจิตเป็นสมาธิจน แน่วแน่ แล้วใช้จิตตามดูความทุกข์ที่เกิดขึ้น จนเห็นว่าความทุกข์ เป็นสิ่งไม่เที่ยง ความทุกข์เป็นภาวะที่คงทนอยู่ไม่ได้ และความ ทุกข์ย่อมดับไปไม่มีตัวตนแท้จริง ก็จะเกิดปัญญาเห็นถูกต้องตาม ความเป็นจริงว่า ความทุกข์เกิดขึ้นแล้วดับไป ความทุกข์จึงไม่มี ตัวตนแท้จริง มีแต่คนที่รู้ไม่จริงเท่านั้น ยึดเอาสิ่งที่ไม่มีความทุกข์ (ความทุกข์) ไว้กับตัว จึงต้องมีความทุกข์

ฉะนั้น หากผู้ถามปัญหาประสงค์จะพ้นไปจากความรู้ไม่ จริง (ความทุกข์) ต้องพัฒนาจิตให้สงบ แล้วใช้จิตตามดูความ ทุกข์ตามกฎไตรลักษณ์ให้ถึงที่สุด จึงจะสามารถปล่อยวางความ ทุกข์ได้ ความมีจิตว่าง ความมีจิตอิสระ ความมีจิตเป็นไท ก็จะ เกิดขึ้นได้เอง คนที่รู้จริงประพาสเช่นนี้

๔๖. อยากช่วยสัมภเวสี

คำถาม

กราบเรียนท่านอาจารย์ สอนอง
ขอเรียนถามท่านอาจารย์ ดังนี้คะ

๑. เราสามารถช่วยผู้ที่ตายก่อนอายุขัย ได้ด้วยวิธีการ
ทำบุญแบบใด จึงจะมีผลทำให้ผู้ตายหลุดพ้นจากสภาพสัมภเวสี
ไปเป็นเทวดา หรือได้ไปอยู่ในภพภูมิที่ดี หากไม่สามารถทำได้จะมี
วิธีใดที่จะช่วยให้ดวงวิญญาณนั้นไม่ต้องทนทุกข์ทรมานบ้างคะ

๒. ผลบุญที่เราได้กระทำแล้วและอุทิศให้แก่ผู้ตาย เราจะ
ทราบได้อย่างไรว่า ผู้ตายได้มาอนุโมทนาส่วนกุศลนั้นแล้ว หาก
ผู้ตายอยู่ในสภาวะที่สามารถมารับได้ เขาจะทราบไหมคะว่าเรา
เรียกชื่อเขา ให้มาอนุโมทนาในเมื่อเราอยู่กันคนละภพภูมิ

รบกวนท่านอาจารย์ช่วยคลายข้อสงสัยและแนะนำวิธี
การทำบุญที่ถูกต้องให้ด้วยคะ

ขอขอบพระคุณท่านอาจารย์เป็นอย่างสูง

คำตอบ

(๑) การช่วยผู้ที่ตายไปเป็นสัมภเวสี ไม่ให้ต้องทนทุกข์
ทรมาน สามารถทำได้บางส่วนด้วยการอุทิศบุญ อันเกิดจากการ
ให้วัตถุเป็นทาน ส่วนอกุศลวิบากที่ส่งผลให้ไปเกิดเป็นสัมภเวสี
เขาต้องเสวยไปจนครบอายุขัย แล้วจึงสามารถไปเกิดเป็นสัตว์
อยู่ในภพภูมิอื่น ตามแรงผลึกของกรรมที่ตนทำไว้ก่อนตาย

(๒) แม้จะไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในต่างภพภูมิ หากผู้อุทิศ
บุญสามารถสื่อสารถึงกันได้ เขาย่อมรับทราบได้ไม่ว่าจะเอ่ยชื่อ
หรือไม่เอ่ยชื่อก็ตาม

๔๗. วิทยาการบรรยายธรรม

คำถาม

กราบสวัสดิ์คะ...ท่านอาจารย์ ดร.สอนอง วรอุไร
เมื่อ วันที่ ๑๑ สิงหาคม ที่ผ่านมา วัดแก้วบ้านของหนู
มีการจัดอบรมภาวนาคะ หนูและคุณแม่สามีคิดว่าเมื่อเรา ไม่
ได้เข้าภาวนา น่าจะไปร่วมทำบุญ และ อนุโมทนาบุญ กับชาว
บ้านที่ร่วมภาวนา (ส่วนใหญ่เป็นคนวัยกลางคน และผู้สูงอายุ
คะ) ระหว่างนั้น หนูได้สนทนาธรรมกับพระอาจารย์ผู้จัดงาน
ท่านทราบว่าหนูพอมีความรู้บ้าง หนูเคยศึกษา พระอภิธรรม
มาพอสมควรจบชั้นจุลตรี จบนักธรรมโทและผ่านการฝึกอบรม
วิปัสสนาหลายสำนักคะ และทุกวันนี้ไม่หยุดที่จะแสวงหา
ความรู้ทางธรรมคะ ท่านต้องการให้หนูเป็นวิทยาการบรรยาย
ธรรมะ ให้ผู้ร่วมภาวนาฟังคะ ที่แรกหนูปฏิเสธ เพราะหนูคิด
ว่าต้องเตรียมตัว และ การพูดธรรมะต้องพูดของจริง แต่ท่าน
ก็ขอร้อง เพราะไม่มีวิทยากรที่เป็นฆราวาสมาบรรยายธรรม
ต่อมาหนูคิดว่าหากไม่พูดธรรมตอนนี้หนูก็ไม่มีโอกาสจะสั่งสมบุญ

๑ ใน ๑๐ บุญกิริยา จึงตัดสินใจรับปากท่าน เรื่องที่หนูพูดในวันนั้น หนูได้นำธรรมของอาจารย์สุรวัดมน์ ที่หนูได้อ่านและง่ายสำหรับ ผู้เริ่มปฏิบัติคะ

๑. หนูจะบาปรีเปล่าคะ ในการนำธรรมะของครูบา อาจารย์ ไปบรรยายให้ผู้ปฏิบัติธรรมฟัง (แต่หนูมั่นใจว่าเป็น ธรรมที่เป็นสัมมาทสิคะ) หนูมีเจตนาตั้งใจต้องการให้ผู้ภาวนา (ทั้งสมาธิ หรือ วิปัสสนา) ได้มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้มากขึ้น เลยเล่าเรื่องประสบการณ์ของตนเสริม ให้ผู้เข้าภาวนาฟัง บ้าง (บ้านหนูอยู่บ้านนอกคะ ชาวบ้านส่วนใหญ่ ไม่นิยมปฏิบัติ และ ปรียัติ ทำไร่ ทำสวน คนแก่)

๒. วันที่ ๙ ตุลาคม ท่านเจ้าอาวาสต้องการให้หนูไป เป็นวิทยากรอีกคะ หนูอยากขอคำแนะนำจากท่านอาจารย์คะ ว่าควรจะไปบรรยายหรือไม่ หากต้องไป ควรทำอย่างไร หรือ ปฏิเสธท่านไปเลยคะ

๓. ในสมัยที่หนูเรียนพระอภิธรรม หนูเคยบรรยาย ธรรม ให้พระและฆราวาสฟัง (ผู้มีความรู้) แต่ทำไมไม่รู้สึกว่า ผิดคะ แต่ตอนนี้พอปฏิบัติมากขึ้น กลับกลัวการบรรยายธรรมะ (ทั้งที่ผู้ฟังเป็นชาวบ้าน)

รบกวนอาจารย์ด้วยนะคะ และหนูขอร่วมอนุโมทนาที่ สิ่งทีอาจารย์ที่ได้ทำอยู่ทุกวันนี้คะ

คำตอบ

(๑) ไม่บาปครับ

(๒) การบรรยายธรรม ถือได้ว่าเป็นการให้ปัญญาเป็น ทาน เมื่อเทียบกับการให้ทานประเภทต่างๆ แล้ว การให้ปัญญา เป็นทาน ถือว่าเป็นบุญสูงสุดในบรรดาทานทั้งหลาย ฉะนั้นผู้ ไตประสงค์ให้ปัญญาเป็นทานด้วยการบรรยายธรรม จึงไม่ควร ปฏิเสธ แต่การเผยแพร่ธรรมต้องถูกต้องตามธรรมวินัยของ พระพุทธโคดม จึงจะไม่เป็นบาปเกิดขึ้น

(๓) การเรียนอภิธรรมเป็นเพียงรู้ธรรม แต่การปฏิบัติ ธรรมจนเข้าถึงเหตุผลแท้จริงได้แล้ว ถือว่าเป็นผู้มีธรรม คือ สามารถรู้เห็นเข้าใจความจริงแท้ของสรรพสิ่งได้ ด้วย เหตุนี้ผู้ที่กลัวการบรรยายธรรม จึงยังเป็นผู้ที่ยังไม่รู้แจ้ง ในธรรมที่บรรยายนั่นเอง

๔๘. การอุณยฆาต

คำถาม

กราบเรียนท่านอาจารย์สนอง วรอุโร ทีเคารพยิ่งคะ ดิฉันขอเรียนถามท่านอาจารย์ว่า ท่านมีความเห็น อยางไรบ้าง เกี่ยวกับ “การอุณยฆาต”

- ๑. ในแง่ของผู้ที่ลงมือกระทำ
 - ๒. ในแง่ของผู้ป่วย ทีเต็มใจให้ลงมือกระทำ
- ขอทราบไว้เป็นความรู้คะ เพราะเคยดูข่าวแล้วอดสงสัย

ไม่ได้ ว่าจะจะเป็นบุญหรือบาปประการใด หรือมีทางออกใดที่ดีกว่า
นี้บ้างคะ ขอบพระคุณท่านอาจารย์อย่างสูงค่ะ

คำตอบ

คำว่า การอุณยฆาต หรือ การอุฆาต หมายถึงทำให้ตาย
ด้วยความสงสารคิดช่วยให้พ้นทุกข์ชั่วคราวในชีวิตนี้

๑. ในทางโลก หากได้บัญญัติเรื่องนี้ไว้เป็นหลักฐานใน
ทางกฎหมาย ให้ผู้มีหน้าที่ประพตติได้โดยไม่ถือเป็นความผิด จึง
ไม่มีโทษกับผู้ประพตติการอุณยฆาต ในทางธรรมมิได้เป็นเช่นนั้น
บุคคลมีกรรมเป็นตัวนำเกิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่
พึ่งอาศัย ฉะนั้นการเจ็บป่วยของคนไข้จึงเป็นวิบากของกรรม ที่
คนไข้เคยทำเหตุเบียดเบียนไว้ก่อน เมื่อใดที่กรรมเบียดเบียนให้
ผล คนไข้จึงต้องรับอกุศลวิบากนั้น ผู้ใดเข้าไปทำให้อกุศลวิบาก
(การอุณยฆาต) ของคนไข้ระงับไปชั่วคราว ผู้นั้นยังมีโอกาสรับ
อกุศลวิบาก (บาป) ด้วยการถูกจองเวรจากเจ้ากรรมนายเวร
ของคนไข้ด้วย

๒. ในทางโลก หากมีกฎหมายบัญญัติไว้ ให้ผู้มีหน้าที่
ที่ประพตติการอุณยฆาตได้ และบัญญัติให้คนไข้ยินยอมให้ผู้
อื่นกระทำการอุณยฆาตกับชีวิตของตัวเองได้ โดยไม่ถือว่าผิด
กฎหมาย ผู้มีหน้าที่ฯ จึงไม่ต้องรับผิดในทางโลก แต่ยังมีโอกาส
รับอกุศลวิบากได้ หากเจ้ากรรมนายเวรของคนไข้ผูกพยาบาท
ไว้

๔๙. ท่านยังดื่มเบียร์

คำถาม

กราบเรียนท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร ที่เคารพอย่าง
สูง

ดิฉันเคยฟังธรรมและอ่านหนังสือของท่านอาจารย์ ดร.
สนอง แล้วรู้สึกศรัทธาในการยึดมั่น ในการเผยแผ่พระธรรม
และโปรดผู้ที่ยังไฟดีทั้งหลายให้พ้นจากไปอบายภูมิ ถือเป็นบุญ
ที่ดิฉันได้เป็นส่วนหนึ่งที่ท่านอาจารย์มาโปรด ไม่ให้ไปอบายภูมิ
ดิฉันขอสะสมบุญและพยายามพัฒนาจิตให้เข้าถึงธรรมของพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า และถือโอกาสถามคำถามกับท่านอาจารย์
ดังนี้

๑. เรื่องเบียร์ คุณพ่อดิฉันอายุ ๘๐ ปี แล้ว ท่านยังดื่ม
เบียร์เล็กน้อยไม่ได้ พี่น้องเคยให้คุณพ่อเลิก โดยไม่ซื้อให้ท่าน ท่านก็
เป็นทุกข์ เพราะเดินไปไหนมาไหนไม่ค่อยสะดวก แอบฝากคนที่
ผ่านไปมาซื้อ เป็นเวลาหลายปี ดิฉันก็สงสารในเมื่อท่านเลิกไม่
ได้ บังคับให้ท่านอดท่านก็เป็นทุกข์ ดิฉันจึงขอเป็นผู้ที่ซื้อเบียร์
ให้คุณพ่อก่อน โดยมีข้อแม้ว่า ขอให้ท่านวันเว้นวัน วันไหนตรงกับ
วันพระ ให้เลื่อนทานไปอีก ๑ วัน ท่านก็ตกลงและมีความสุข
กับการทานข้าวได้ ดิฉันรู้ว่าเบียร์ไม่ดีผิดศีล ตอนที่ดิฉันให้เบียร์
คุณพ่อ ดิฉันคิดในใจไม่ขออานิสงส์ของการซื้อเบียร์ให้คุณพ่อ
แต่ดิฉันขออานิสงส์ของการให้ของที่ที่คุณพ่อพอใจ ดิฉันไม่อยาก

เห็นท่านมีความทุกข์ที่เบื่ออาหาร อยากจะดื่มเบียร์ก่อนอาหาร แล้วไม่ได้ดื่ม เรื่องเหล่านี้ท่านอดไม่ได้จริงๆ

๒. เรื่องลือตเตอร์รี่ พ่อคุณพ่ออายุ ๘๐ ปี คุณพ่อก็ขอลือตเตอร์รี่ ๑ ใบ ดิฉันก็ไม่สนับสนุนนัก แต่จะอธิบายท่านก็ยังไม่รับเท่าไร ก็ทำเฉยๆคิดว่าเดี๋ยวท่านก็คงจะลืมไปเอง แต่ท่านถามว่าซื้อหรือยัง ถามหลายครั้ง ก็เลยซื้อให้ท่านและคิดในใจว่าไม่เอาอันสงฆ์ของลือตเตอร์รี่ แต่ขออันสงฆ์ของการให้ตามที่พ่อต้องการ

๓. สำหรับการให้ธรรมะ คุณพ่อของดิฉันยังไม่หย่าร้าง ยังผิดศีลข้อ ๕ แต่ท่านก็เป็นคนที่ใจดี มีเมตตารักสัตว์ ก็ไม่อยากจะตีบท่าน ท่านอายุมากแล้ว ดิฉันซื้อของทั้งที่ผิดศีลข้อ ๑ และ ๒ ให้คุณพ่อบาบมียะคะ แต่ดิฉันรู้สึกสบายใจที่ได้ให้ท่าน เวลาท่านอยากได้ของกินของใช้ จะถือว่าเป็นโอกาสดี ที่ดิฉันจะสรรหามาให้ท่านได้พอใจ แต่ดิฉันถือศีล เกรงว่าการซื้อเบียร์จะบาบเพิ่มขึ้นหรือไม่

ขอโอกาสท่านอาจารย์ ดร.สนอง ช่วยแนะนำให้ดิฉันได้ทำในสิ่งที่ถูกไม่ผิดศีลผิดธรรม ได้ตอบแทนพระคุณของคุณพ่อให้เต็มที่ซึ่งมีเวลาเหลืออยู่ ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง และขอกราบอนุโมทนาบุญที่ท่านเป็นผู้ให้แสงสว่างทางธรรม และให้ปัญญาเป็นทานมา ณ โอกาสนี้ด้วยค่ะ

คำตอบ

ผู้ใดมีศรัทธาในกุศลธรรมของพระพุทธะ ผู้นั้นมีโอกาสหนีอบายภูมิได้ และจะดีที่สุดในหากนำเอากุศลธรรมมาปิดอบายภูมิให้ได้

(๑) วันใดที่มีได้ซื้อเบียร์ให้คุณพ่อดื่ม วันนั้นบาบไม่เกิด ผู้พอใจในการทำกรรมที่เป็นบาบ ผู้ร่วมกระทำการกรรมต้องรับอานิสงฆ์ของบาบนั้นด้วย

(๒) อบายมุขเป็นทางแห่งความฉิบหาย ผู้ใดเข้าไปมีส่วนร่วมกับการกระทำที่เป็นอบายมุข ผู้นั้นต้องได้รับผลแห่งความฉิบหายนั้นด้วย

(๓) การประพฤติดุศีลข้อห้า มีโทษไม่หนักถึงกับต้องลงไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในนรก แต่ยังไม่หนีอบายภูมิไม่พ้น ตายแล้วยังมีโอกาสลงไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานได้ครับ

อนึ่ง ความกตัญญูตเวทิต เป็นคุณธรรมที่มีพลังผลักดันชีวิตไปสู่ความเจริญ ฉะนั้นผู้หวังความสุขสวัสดิ์ในชีวิต ต้องประพฤติจริยธรรมของการเป็นลูกที่ดี คือประพฤติแล้วต้องไม่ขัดต่อหลักของศีลธรรม ความกตัญญู จึงจะเกิดขึ้นได้

หาสิ่งบกพร่องเป็นเครื่องเตือนสติ

๕๐. ศิลที่นำสู่สมาธิ

คำถาม

กราบเรียนท่านอาจารย์สนองที่เคารพเป็นอย่างสูง
กระผมและภรรยาได้ปฏิบัติตามคำสอนของอาจารย์
แม้จะยังทำไม่ได้ ๑๐๐% แต่มีความตั้งใจอยู่ทุกเวลาครับ

กระผมและภรรยามีข้อสงสัยในเรื่องการกำหนดลม
หายใจโดยการภาวนาหลายๆ อย่างเช่น พุทโธ พองหนอ ยุบ
หนอ หรือ เกสา โลมมา ฯ แต่จิตยังไม่นิ่งเท่าที่ควร แต่กระผมก็
ทราบที่เราต้องมีศีล ๕ คุมใจก่อน และเมื่อได้อ่านในเรื่องการ
ฝึกสติของอาจารย์ก็ยิ่งทำให้รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ละเอียดมาก
เช่นการใช้สิ่งของที่อีกคนไม่ได้อนุญาตก็ผิดแล้ว (วิสาสะ)

กระผมจึงใคร่เรียนขอคำแนะนำจากอาจารย์ในเรื่องนี้อีก
ครั้งครับ ด้วยความเคารพอย่างสูง

คำตอบ

ศิลที่นำสู่การตั้งมั่นเป็นสมาธิของจิต อย่างน้อยต้องมี
ศีลห้าข้ออยู่ครบ (ไม่ขาด ไม่ทะเล) ต้องเป็นศีลที่บริสุทธิ์ ไม่มี
กิเลสปนเปื้อน (ไม่ต่าง ไม่พร้อย) และมีศีลคุมใจอยู่ทุกขณะตื่น

ในเรื่องของศีลข้อสอง คือ อทินนาทาน ในทางกฎหมาย
คนทั่วไปถือว่า สามิภรรยาเป็นบุคคลเดียวกัน สามารถที่จะเอา
ของของแต่ละคนมี มาใช้ได้โดยไม่ต้องขออนุญาต ในการปฏิบัติ

ธรรมผู้ที่ยังประพฤติเช่นนี้ถือว่า มีศีลทะเล นอกจากนั้นการเอา
โทรศัพท์หน่วยงานมาใช้ในเรื่องส่วนตัว เอาเวลาของหน่วย
งานมาประกอบอาชีพขายตรง ฯลฯ เหล่านี้เป็นการประพฤติ
ศีลทะเลเช่นเดียวกัน ส่วนการบริโภคใช้สอยทรัพย์ร้อน อาทิ
บ้านที่ดินที่ซื้อจากหลุดจ่านอง รถยนต์ที่หลุดจ่านองจากบริษัท
ของใช้เครื่องประดับที่หลุดจ่านองจากโรงรับจำนำ ฯลฯ เหล่า
นี้ผู้ใดประพฤติ ผู้นั้นมีศีลต่างพร้อย ปฏิบัติธรรมแล้วเข้าไม่ถึง
ธรรมที่ปฏิบัติ

๕๑. ถูกทางหรือไม่คะ

คำถาม

กราบเรียนท่านอาจารย์สนองที่เคารพเป็นอย่างสูง
หนูได้ติดตามฟังธรรมของอาจารย์ และได้นำไปใช้เป็น
แง่คิดในการดำรงชีวิตประจำวัน ซึ่งก็สามารถแก้ไขปัญหาที่
เกิดในชีวิตประจำวันได้มาตลอด แต่มีปัญหานี้ที่หนูไม่ทราบ
ว่า จะเป็นการตัดสินใจถูกหรือผิด จึงใคร่เรียนขอคำแนะนำจาก
อาจารย์คะ

คือเมื่อกลางปีนี้ หนูได้เช่าเครื่องชำระเงินผ่านบริษัทใน
อังกฤษ (หนูทำธุรกิจที่นี้คะ) เขาขอให้วางมัดจำเป็นเงินจำนวน
หนึ่ง ซึ่งหนูก็ได้ใช้เครื่องของเขา และคืนไปให้เขาเรียบร้อยแล้ว

และรอเงินมัดจำคืน แต่ในขณะที่หนูก็ยังไม่ได้เงินมัดจำคืน ซึ่งเวลาผ่านไปล่วงเลยไป ๓ เดือนแล้ว ซึ่งทางบริษัทได้ให้สัญญาว่าจะส่งเงินกลับคืนภายใน ๗ วันหลังจากที่ได้รับเครื่องคืนแล้ว หนูก็ได้ทำการติดต่อไปหลายครั้ง หนูมีความรู้สึกแค้นใจมาก โทษมากอยู่ เพราะแต่ละครั้ง เขาจะบอกว่าส่งมาแล้ววันนั้นวันนี้ แต่พอโทรอีกทีบอกจะส่งในให้ในวันนี้ และทุกครั้งเขาก็สัญญาว่าจะติดต่อกลับ และจะจัดการส่งเงิน (อสรพิษ) คืนให้ แต่จนบัดนี้ ก็ยังไม่ได้รับเงินคืน

ซึ่งหนูพยายามตั้งใจและก็ใช้คำสอนของอาจารย์ ที่ว่า ช่างมันเถอะ และพิจารณาว่ามันเป็นของนอกกาย และพยายามที่จะไม่โกรธ และไม่เอาเรื่อง แต่มานึกดูอีกทีก็คิดว่า เอ๊ะ บริษัทนี้เค้าโกงเรา เราต้องจัดการฟ้องร้อง ให้เค้าเอาเงินมาคืน แต่มาคิดดูอีกทีอาจารย์ไม่เคยสอนให้ใช้วิธีทางโลกแก้ปัญหานี้ ซึ่งวิธีที่ต้องฟ้องร้องเอาความนั้น มันเป็นเรื่องทางโลกที่เป็นการก่อเวรอย่างไม่หยุดยั้ง และต้องมีผู้เดือดร้อนและเป็นการสร้างศัตรู แต่วิธีที่พิจารณาถึงสังจธรรมความไม่เที่ยง การสูญเสียซึ่งมันเหมือนเป็นการวัดใจว่า เรามีความเข้าใจถึงโลกธรรมนั้น เป็นวิธีทางธรรมที่ไม่ก่อเวรและไม่สร้างศัตรู สิ่งที่เราเสียไปนั้นมันไม่เป็นการบังเอิญ หากเราไม่เอาความและทำใจยอมรับมันได้ ในความคิดหนู หนูว่ามันมีค่ามากกว่าเงินที่สูญเสียไป ส่วนคนที่เขาโกงเรา เขาก็ยอมได้รับผลของเขาเอง และหนูก็พิจารณาตามที่หนูได้รับคำสอนจากหลวงพ่อบุญรอด

กตปุญญ์ว่า ถูกเขาโกง ดีกว่าไปโกงเขา ซึ่งบางทีหนูก็เข้าใจได้ แต่พอคิดถึงเงินที่เราสูญเสียไป ก็อยากฟ้องร้องสั่งสอนให้เขารู้สึก มันเหมือนเป็นการคานกันอยู่กับการแก้ไขปัญหา โดยวิธีทางโลกและทางธรรม

ตอนนี้หนูก็ได้เขียนจดหมายไปบอกเขาว่า ถ้าไม่ส่งค่ามัดจำให้เราเราจะฟ้องร้อง แต่ในใจหนู หนูคิดว่าถ้าเขาไม่ส่งมา หนูก็ไม่เอาความแล้ว หากเขาต้องการหรืออยากได้เงินจำนวนนี้ไป ก็นำไปเถิด หนูคิดว่าบางทีการสูญเสียทางโลกหมายถึงเราจะได้ในทางธรรมซึ่งมีคุณค่ามากกว่า บางคนเขาหาว่าหนูโง่ ไม่รู้จักสู้ โดนคนเอาเปรียบแล้วยังยอมรับสภาพจ่ายอมเงิน ไม่ใช่จำนวนน้อยๆ แต่หนูก็นึกถึงธรรมะของพระพุทธเจ้าเสมอ ค่ะ ในบทธรรมจักรที่ว่ามีความปรารถนาสิ่งใด ไม่ได้สิ่งนั้นก็ เป็นทุกข์ และความพลัดพรากจากสิ่งที่รักที่พอใจก็เป็นทุกข์ หากเราไม่ปรารถนาสิ่งเหล่านี้ เราก็จะไม่เป็นทุกข์ ดังนั้นหนูได้ตัดสินใจในการแก้ไขปัญหานี้โดยที่วันนี้หนูโทรไปตามเรื่อง เขาก็โกหกอย่างเช่นเคย หนูรู้สึกสงสารคนที่เขากำลังโกงหนู โทษมาก หนูก็ตัดสินใจแน่วแน่ว่า หนูจะยกเจ้าอสรพิษนี้ให้เขาไปโดยที่หนูจะไม่ผูกใจเจ็บใดๆ และถึงแม้ว่าใครจะหาว่าหนูโง่ ถูกหลอกง่ายให้คนเขาเอาเปรียบ หนูก็จะไม่เปลี่ยนใจกลับไปแย่งชิงเจ้าอสรพิษนี้กลับมา และให้อภัยเขาไม่คิดจองเวรกันต่อไป

หนูจึงอยากถามความคิดเห็นของอาจารย์คะ ว่าสิ่งที่หนูคิด และการแก้ปัญหานี้ถูกทางหรือไม่คะ

สุดท้าย นี่หนูขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ในการถ่ายทอดธรรมของพระพุทธเจ้าให้พวกหนูได้เข้าใจ และยึดเป็นแบบอย่างในการดำรงชีวิตในสังคมที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ได้อย่างมีสันติสุขภายในจิตใจ ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์จงดลบันดาลให้ท่านอาจารย์มีสุขภาพแข็งแรง เพื่อเป็นกำลังใจและเป็นแบบอย่างที่ดีงามให้พวกหนูตลอดไปนะคะ ด้วยความเคารพอย่างสูง

คำตอบ

จงมีความเห็นถูกว่า ธรรมะที่ได้ยินได้ฟังนั้น เป็นของพระพุทธะ มิใช่เป็นของผู้ตอบปัญหา การใช้ปัญญากำจัดอสรพิษให้ห่างไกลออกไปจากตัว เป็นวิธีบริหารจัดการกับปัญหาที่ผู้รู้จริงในพุทธศาสนาสรรเสริญ สาธุ

อนึ่ง ผู้รู้เอาสิ่งที่เกิดขึ้น เป็นบทเรียนสอนใจตัวเองว่า การเอาจิตเข้าไปเป็นทาสกับโลกธรรม วัตถุ กิเลส ตัณหา ฯลฯ แม้เพียงชั่วขณะของชีวิต ย่อมนำทุกข์นำโทษมาทำให้จิตเศร้าหมองได้ ฉะนั้นจงใช้ปัญญาเห็นถูกดังที่บอกเล่าไป สอนนำการทำงานให้กับโลกและชีวิต เพื่อปล่อยหรือปลดปล่อยจิตให้เป็นอิสระเป็นเบื้องสุด

พี่น้องคนพุทธปศุต์ ด้วยการพูดคำสัตย์

๕๒. ปรรณนาพุทธภูมิ

คำถาม

เรียนอาจารย์ ดร.สนอง ที่เคารพ
ผมมีความรู้สึกส่วนตัวเองปรารถนาพุทธภูมิ จึงขอความกรุณาอาจารย์ช่วยตอบข้อสงสัยดังนี้ครับ

๑. ในชาติปัจจุบัน จะต้องปฏิบัติวิปัสณากรรมฐาน ให้เกิดปัญญาเห็นแจ้งหรือไม่ครับ

๒. ทุกครั้งที่สร้างบารมี จะต้องอธิษฐานเพื่อให้เข้าถึงพุทธภูมิหรือไม่ครับ

ขอขอบพระคุณล่วงหน้าสำหรับคำตอบครับ และก็ขอให้อาจารย์มีสุขภาพแข็งแรง อยู่เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมนุษย และสรรพสัตว์ทั้งหลายไปนานๆ

คำตอบ

(๑) ปฏิบัติวิปัสณากรรมฐานได้ยิ่งดี เพราะจะได้มีปัญญาเห็นถูก สอนนำทางให้กับชีวิต แต่ทั้งนี้ต้องไม่พัฒนาจิตให้เกิน สังขารุเปกขาญาณ เพราะจะทำให้สภาวะความเป็นพุทธภูมิยังคงอยู่ได้

(๒) ระลึกได้ก็สามารถอธิษฐานได้ แต่ยังไม่สำคัญ เท่ากับทำเหตุให้ถูกต้อง ตามแนวทางของพระโพธิสัตว์

๕๓. ก้าวเอาเปรียบคนอื่น

คำถาม

กราบเรียน ดร.สนองที่เคารพ อย่างสูง

๑. เตี่ยผมเป็นโรคสมองตีบ ผมจะช่วยท่านอย่างไรครับ

๒. ผมเคยช่วยคนอื่น แต่ทำให้เขาต้องเดือดร้อนจนผมไม่กล้าช่วยเหลือใคร ผมต้องทำอะไรครับ

๓. ผมกลัวการเอาเปรียบคนอื่น ทำให้ผมไม่มั่นใจในตัวเอง และโดนเอาเปรียบอยู่เรื่อย

สุดท้ายนี้ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลก จงดลบันดาลให้ ดร.สนองและครอบครัวมีความสุข คิดอะไรสมความปรารถนาทุกประการ

คำตอบ

(๑) ช่วยพาเตี่ยไปหาหมอที่มีความรู้ทางด้านสมอง ให้หมอแนะนำวิธีบำบัดรักษา

(๒) การช่วยเหลือผู้อื่น อาจทำให้บุคคลต้องเดือดร้อนได้ในระยะต้น แต่ในบั้นปลายปัญหาของผู้ถูกช่วยเหลือ ย่อมมีโอกาสหมดไปได้ ฉะนั้นจะช่วยเหลือใคร ต้องใช้ปัญญาเป็นตัวพิจารณาให้ถูกต้อง

(๓) ความไม่มั่นใจในตัวเอง เกิดขึ้นจากเหตุไม่รู้จักจริง

เกี่ยวกับตัวเอง ผู้ใดประสงค์จะแก้ปัญหานี้ ต้องทำเหตุให้ถูกต้อง ด้วยการนำตัวเองเข้าฝึกวิปัสสนากรรมฐาน

ผู้ใดถูกผู้อื่นเอาเปรียบ ผู้รู้มองว่า ผู้นั้นเป็นผู้มีดีให้คนอื่นเอาเปรียบ ตรงกันข้าม ผู้เอาเปรียบคนอื่น มีความพร่อง มีความขาดแคลน ไม่มีเหมือนเขาจึงเอาเปรียบเขา ฉะนั้นผู้รู้จึงนิยมเป็นบุคคลประเภทแรก

๕๔. หนูเข้าบ้าน

คำถาม

กราบเรียนถามอาจารย์ เรื่องกำจัดหนูที่เข้ามาในบ้านค่ะ

ดิฉันไม่ใช่คนปฏิบัติธรรมเคร่งครัด แต่แม่สวดมนต์ไหว้พระ นั่งสมาธิ ใสบาตร ให้เห็นมาทุกวันตั้งแต่จำความได้ หนังสือธรรมะก็พอมิให้หยิบจับอ่านอยู่ในบ้าน วิทยุก็ฟังหลวงตาบ๊วทุกวัน ตั้งแต่เข้ายันค่ำ ดั่งนั้นก็จะมีเรื่องธรรมะซึ่มๆ เข้ามาบ้างตามอัธยาศัย ทำให้ไม่กล้าทำบาปนัก

ที่บ้านเป็นตึกแถวอยู่ใกล้ตลาดค่ะ มักจะมีหนูวิ่งเข้ามาเรื่อยๆตามชอกประตู หรือไม่ก็จากหลังคา ล่าสุดได้ปิดทางท่อระบายน้ำไม่ให้ขึ้นมาได้ แต่ก็ยังมีหนูเข้ามาวิ่งให้เห็น หรือส่งเสียงร้องให้ได้ยิน สงสารแม่มาก เพราะท่านแก่มากแล้วเดินขึ้น

บันไดไม้ไผ่เลยต้องนอนอยู่ข้างล่าง ตอนกลางคืนแม่จะได้ยินเสียงหนูร้อง ทำให้กลุ้มใจและนอนไม่หลับ และมักจะบ่นเสมอว่าไม่รู้จะไปทำเวรทำกรรมอะไรมาไม่รู้ แม่แผ่เมตตาให้หนูทุกวันเลยค่ะ

แต่ก่อนนี้แม่ก็จะเอากรงมาดัก จับได้ก็เอาไปปล่อย ไม่เคยวางยา หรือวางกาว เนื่องจากไม่มีใครในบ้านกล้าทำค่ะ มาพักหลังๆ หนูฉลาดมากค่ะ ไม่เข้ากรงเลย และมีจำนวนเยอะขึ้นมากด้วยค่ะ แม่เคยบอกว่าเห็นเดินกันเป็นแถว ๑๐ กว่าตัวได้ ทั้งๆที่ได้ติดตั้งเครื่องกำจัดหนูที่จะรบกวนหนูด้วยคลื่นเสียง แต่ก็ไม่เป็นผลแต่อย่างใด

ตอนนี้เวลาไปเจอใครก็จะถามเกี่ยวกับปัญหานี้ว่า มีวิธีกำจัดหนูโดยที่ไม่ต้องฆ่าบ้างไหม พอดีได้คุยกับพี่คนหนึ่งซึ่งปฏิบัติธรรม แนะนำให้มาขอปัญญาจากท่านอาจารย์ค่ะ

อาจารย์พอจะแนะนำวิธีกำจัดหรือป้องกันหนูโดยไม่ต้องฆ่าบ้างไหมค่ะ เพราะตอนนี้หนูเริ่มขึ้นบนบ้าน ชั้น ๒-๓ แล้วค่ะ เกรงว่าอีกหน่อย ไม่อยากทำก็อาจต้องทำเพราะอับจนปัญญา และกลัวหนูกันค่ะ

ขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูงค่ะ

คำตอบ

ผู้ใดมีความกลุ้มใจ ผู้นั้นไม่มีเมตตา ผู้ไม่มีเมตตาแล้วยังแผ่เมตตาให้กับสัตว์ (หนู) ถือว่าการแผ่เมตตานั้นว่างเปล่า

(โมฆะ) แม้จะแผ่เมตตาให้หนูทุกวัน หนูก็ไม่ได้รับเมตตาตามที่ตัวเองปรารถนา

อนึ่ง วิธีป้องกันหนูโดยไม่ต้องประพาศปาณาติบาต คนโบราณใช้วิธีหลายอย่างเพื่อแก้ปัญหาหนุรบกวน อาทิ เลี้ยงแมวไว้ที่บ้าน ใช้พริกไทยปน ยาจุนปน หรือสารอื่นที่หนูไม่ชอบโรยไว้ตามทางที่หนูเดิน หรือใช้วิธีป้องกันหนูเข้ามาในบ้านด้วยการอุดรูโหว่หรือใช้ตาข่ายลวดปิดทาง เข้าบ้าน

๕๕. เหตุผลทางการตลาด

คำถาม

ตั้งใจทำดีแต่ผลลัพธ์ออกมาไม่ดี จะทำอย่างไร
รบกวนถามอาจารย์ดังนี้ค่ะ ตอนนี้อยากมากค่ะ
ไม่รู้จะทำอย่างไรดี? เรื่องมีอยู่ว่า ดิฉันทำงานอยู่บริษัทการตลาดแห่งหนึ่ง ซึ่งได้คิดแคมเปญรับบริจาคคะแนนสะสมของสมาชิก เพื่อนำมาเปลี่ยนเป็นปัจจัยให้พระสงฆ์ ปรากฏว่ามีคนบริจาคคะแนนสะสมให้มากมาย จนเกินใช้ และในที่สุดจนจบโครงการ ก็มีคะแนนสะสมบางส่วนที่ไม่ได้ใช้ (ทั้งๆที่ในตอนแรกตั้งใจจะใช้ทั้งหมด แต่ด้วยเหตุผลทางการตลาดบางประการ จึงไม่สามารถใช้คะแนนสะสมที่รับบริจาคมาได้ทั้งหมด ซึ่งตรงนี้อยู่เหนืออำนาจการตัดสินใจของดิฉัน)

ดิฉันรู้สึกว่ามันเป็นบาป ที่เอาของคนอื่นมาแล้วไม่ได้นำไปทำบุญ อย่างที่คนให้ตั้งใจ ทั้งๆที่การตัดสินใจเด็ดขาดว่า จะมอบคะแนนสะสมจำนวนเท่าไรเพื่อเปลี่ยนเป็นปัจจัย ให้พระสงฆ์นั้นไม่ได้อยู่ในอำนาจหน้าที่ของดิฉัน ดิฉันไม่สามารถเข้าไปยุ่งในส่วนนี้ได้เลย หลักๆคือ ดิฉันจะเป็นพวกเจ้าโง่โง่คนเดียวออกเเดียวเริ่มโครงการต่างๆเท่านั้น และตอนเริ่มโครงการนี้ ก็มีความตั้งใจที่จะให้ทุกคนได้ร่วมทำบุญจริงๆ

ดิฉันขอถามอาจารย์ว่า ดิฉันจะบาปมากไหมคะ? และจะได้รับผลกรรมเช่นไรจากการกระทำนี้คะ? จะผ่อนหนักให้เป็นเบาได้อย่างไรบ้าง? และถ้าเกิดเหตุการณ์คล้ายๆอย่างนี้อีก จะทำอย่างไรดี เพราะจากความสำเร็จของโครงการในครั้งแรก ทำให้ผู้ใหญ่เริ่มที่จะทำการตลาดจากความศรัทธาแบบนี้อีก และเริ่มที่ทำอย่างเกินงาม ซึ่งดิฉันก็ถูกดึงเข้ามาร่วมออกเเดียวอย่างปฏิเสธไม่ได้ อาจารย์คิดว่าดิฉันควรจะหลีกเลี่ยงอย่างไรดีคะ จึงจะเป็นการเลี่ยงอย่างฉลาด แบบชาวพุทธที่ดีพึงกระทำ ขอพระคุณอาจารย์มากค่ะ

คำตอบ

แนวความคิดที่เสนอให้ผู้มีอำนาจตัดสินใจถือว่า แนวความคิดนั้นเป็นบาป เพราะเอาบุญมาเป็นเหยื่อล่อให้คนหลง ผู้เสนอแนวความคิดจึงเป็นจำเลยบาปที่หนึ่ง ผู้อนุมัติให้นำเอาแนวความคิดนี้ไปใช้ เป็นจำเลยบาปที่สอง ส่วนการปฏิบัติที่ไม่

เป็นไปตามหลักการที่ให้ไว้แก่ผู้มาใช้บริการ ถือว่าไม่รักษาสัจจะ ให้ผลเป็นบาปเกิดขึ้นกับผู้อนุมัติโครงการ ถือว่าไม่รักษาสัจจะให้ผลเป็นบาปเกิดขึ้นกับผู้อนุมัติโครงการ สรุปแล้วงานนี้ผู้อนุมัติฯ มีบาปมากกว่าผู้เสนอแนวความคิด

กรรม ที่ทำจะบาปมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับความไม่สบายใจของผู้ที่มีส่วนร่วมในการกระทำความกรรม ใครไม่สบายใจมากย่อมบาปมาก ใครไม่สบายใจน้อยย่อมบาปน้อย

ผลของกรรมคือ เมื่อใดที่กรรมให้ผล ย่อมเป็นเหตุให้ต้องสูญเสียทรัพย์ ติดขัดในเรื่องของทรัพย์ ตายแล้วยังมีโอกาสเปิดให้ลงไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในอบายภูมิได้ ส่วนการแก้ไขบาปที่เกิดขึ้น โปรดดูคำตอบข้อ ๔๓ หน้า ๙๒

ผู้ใดรู้ว่ากรรมที่ทำแล้วให้ผลเป็นบาป และไม่ประสงค์ให้มีบาปเพิ่มมากขึ้น ต้องไม่ทำบาปนั้นซ้ำ ผู้ถามปัญหามีชีวิตเป็นของตัวเอง จึงต้องเลือกประพฤติด้วยตัวเองครับ

๕๖. เจตติกว่าไม่เจอ

คำถาม

เรียน อาจารย์สนองที่เคารพ
วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ เป็นวันแรกที่ได้รู้จักอาจารย์
สนองผ่านหนังสือ ทำชีวิตให้ได้ดีและมีความสุข กับ ยิ่งกว่าสุข

เมื่อจิตเป็นอิสระ ซึ่งเป็นเรื่องบังเอิญจริงๆ ที่ได้ซื้อหนังสือของอาจารย์ เมื่ออ่านหนังสือทั้งสองเล่มจบ ดิฉันรู้สึกว่าการรู้แจ้งในเรื่องชีวิตขึ้นมากเลย สงสัยจริงๆ ว่า ๔๐ ปีที่ผ่านมาทำไมดิฉันไม่เจออาจารย์ให้เร็วกว่านี้

จากหนังสือของอาจารย์ เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ดิฉันได้ไปวชเนกขัมมะ เนื่องในวันวิสาขบูชาที่วัดอ้อน้อย ของหลวงปู่พุทธะอิสระ ซึ่งเป็นครั้งแรกที่ดิฉันได้พบกับหลวงปู่ฯ ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้จะได้อ่านหนังสือของอาจารย์ ดิฉันไม่เคยคิดที่จะไปถือศีลที่ไหนเลย และไม่เคยมคิดที่จะอยากรู้จักกับหลวงปู่ฯ ทั้งๆ ที่พี่ชายของดิฉัน เคยพูดเรื่องหลวงปู่ฯ บ่อยมาก แต่ดิฉันก็เฉยๆ

วิสาขบูชาปีนี้ทำให้ดิฉันได้สะสมบุญ สำหรับตัวเองเป็นครั้งแรก และได้พบกับหลวงปู่ฯ ผู้ที่ดิฉันจะยึดเป็นแบบอย่างในการสะสมบุญ และทำความดี และได้มีโอกาสเห็นอาจารย์สนองบนเวที เนื่องในงานเสวนาธรรมที่ลุมพินีที่ผ่านมา รู้สึกยินดียิ่งที่ได้เห็นตัวจริงของผู้ที่ทำให้ดิฉันตาสว่างจากกิเลส และเข้าใจกับคำว่า สัตว์โลกเป็นไปตามกรรม ปัจจุบันดิฉันพยายามสวดมนต์ทำบุญ, รักษาศีล ๕ ,พยายามมีสติอยู่ตลอดเวลา ซึ่งบางครั้งก็ยากในทางปฏิบัติ เพราะยังมีวิชาอยู่แต่ก็ต้องพยายามต่อไป มีคำถามอยากจะขอคำแนะนำจากอาจารย์คือ

๑) ถ้าในชีวิตของเรามีเพื่อนร่วมงานที่เอาเปรียบ และมีหัวหน้าที่ไม่มีความยุติธรรมนี้ถึงแต่เด็กตัวเอง เราไม่ควรไหว้คนพวกนี้ เพราะเป็นผู้ที่ไม่มีคุณธรรมใช่หรือไม่

๒) ในการสวดมนต์แต่ละครั้ง อยากจะตั้งจิตอธิษฐานว่าให้หลุดพ้นจากสังสารวัฏ ไม่ทราบว่าจะอธิษฐานว่าอย่างไร สุดท้ายนี้บุญใดที่ดิฉันได้กระทำมาขออน้อมบุญนี้ให้กับอาจารย์ด้วยค่ะ

คำตอบ

ผู้รู้จริงในพุทธศาสนา ไม่มีคำว่า บังเอิญ ดังนั้นสี่สิบปีผ่านไป ยังไม่พบและไม่ได้อ่านหนังสือที่อ้างถึง เป็นเพราะความไม่ถึงพร้อมในเหตุปัจจัย คือบุญของผู้ถามปัญหายังไม่ส่งผล บัดนี้บุญนำพาหรือวาสนาส่งผลให้แล้ว จึงไม่ควรประมาทในการดำเนินชีวิต เพราะบุคคลเกิดแล้วต้องแก่ แก่แล้วต้องตาย การตายไปสู่ภพที่ดี มีบุญเป็นปัจจัยนำพาจิตวิญญาณให้โคจรไปตามแรงแห่งกรรม トラบใดที่ลมหายใจเข้า-ออก ยังมีอยู่ บุคคลยังมีโอกาสสั่งสมบุญเพื่อใช้เป็นปัจจัยเดินทางสู่ปรโลกได้

(๑) ดูให้ออกกว่า เพื่อนร่วมงานที่เอาเปรียบเรา เหตุเพราะเขาไม่มีอย่างที่เรามี เขาจึงประพฤติดนเป็นผู้อเอาเปรียบผู้อื่น เขาเอาเปรียบเรายังไม่สำคัญเท่ากับเราไปเอาเปรียบเขา เพราะหากเราประพฤดิเช่นนั้น ย่อมเป็นเครื่องแสดงว่า ชีวิตของเราขาดแคลนและด้อยค่า

ส่วนเรื่องของหัวหน้าที่ไม่มีความยุติธรรม เป็นเรื่องที่เขาประพฤดิถูกตามความเห็นของเขา ผู้ถามปัญหาต้องเอาหัวหน้าเป็นครูสอนใจตัวเองว่า เราจะไม่ประพฤดิแบบเขา หากเราได้ก้าวขึ้นเป็นหัวหน้าเหมือนเขา

อนึ่ง หากผู้ถามปัญหาอยู่ในสถานะเป็นผู้ใต้บังคับบัญชา ต้องประพฤติจริยธรรมของการเป็นลูกน้องที่ดี อาทิ มาทำงาน ก่อนเจ้านาย เลิกงานที่หลังเจ้านาย มีความรับผิดชอบงาน เอาเฉพาะส่วนที่ดีของเจ้านายไปเผยแพร่ ความไม่ดีของเจ้านาย ต้องไม่เผยแพร่ เพราะจะเป็นการสร้างบาปให้กับตัวเองได้

(๒) อธิษฐานตามที่เขียนบอกไป แต่ที่สำคัญคือต้องประพฤติเหตุให้ถูกต้อง ความหลุดพ้นจากสังสารวัฏจึงจะเกิดขึ้นได้ เหตุถูกต้องคือ ต้องปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน จนเข้าถึงมรรคผลแห่งการปฏิบัติได้เมื่อใด ความหลุดพ้นจากสังสารวัฏจึงจะมีโอกาสเกิดขึ้นได้

๕๗. รู้สึกไม่สบายใจ

คำถาม

เรียนท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร ดิฉันมีคำถามเรียนถามดังนี้ค่ะ

๑. ดิฉันมีคนรู้จักมาพูดให้ฟังเกี่ยวกับการรักษาศีลข้อมุสา ค่ะ ว่าหากเราพูดโกหก เพื่อที่จะให้เขาสบายใจหรือพูดเพื่อให้ผู้อื่นไม่เดือดร้อน แต่ทั้งที่จริงเรารู้ยู่อย่างไม่เป็นความจริง อันนี้ถือว่าเป็นบาปหรือไม่อย่างไรค่ะ

๒. หากเราเป็นสื่อกลางในการโกหก เพื่อสื่อสารระหว่างคน ๒ คน ในการติดต่อประสานงาน แต่เรารู้สึกไม่สบายใจที่จะโกหก ทั้งที่จริงรู้ยู่และคนที่เราสื่อสารด้วยไม่สบายใจ ข้อนี้ผิดศีลหรือเปล่าค่ะ

๓. หากผิดศีลดิฉันควรจะทำอย่างไรดีค่ะ หากดิฉันยังต้องเป็นสื่อกลางอยู่ยู่ย่นนี้

๔. ดิฉันชอบสวดมนต์และนั่งสมาธิ เวลาก่อนนอนค่ะ แต่ไม่ทุกวันยู่ย่นนี้การปฏิบัติของดิฉัน จะเกิดผลหรือเปล่านั้น รบกวนอาจารย์ช่วยตอบให้กระจ่างด้วยค่ะ

คำตอบ

(๑) ถือว่าเป็นบาปครับ ผู้ใดยังมีพฤติกรรมเป็นเช่นนี้ ผู้นั้นสามารถปฏิบัติธรรมได้ แต่เข้าไม่ถึงธรรมที่ปฏิบัติ

(๒) ผู้สื่อสารพูดเท็จ แล้วไม่สบายใจ ถือว่าเป็นบาป และผู้รับการสื่อ ไม่สบายใจ ถือว่าเป็นบาปด้วยเช่นกัน

(๓) หากประสงค์แก้ปัญหาการสื่อที่เป็นเท็จ ต้องแก้ที่ต้นเหตุ คือสื่อสารให้ถูกต้องตามความเป็นจริง

(๔) การสวดมนต์ นั่งสมาธิ เป็นหนึ่งในบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ และยังเป็นบุญใหญ่ที่สุด เพราะสามารถพัฒนาจิตให้เข้าถึงความทรงฌานได้ หากตายในขณะที่จิตทรงอยู่ในฌาน จะไปเกิดเป็นพรหมอยู่ในพรหมโลก วันใดที่สวดมนต์และนั่งสมาธิ วันนั้นบุญได้เกิดขึ้น วันใดมิได้สวดมนต์ มิได้นั่งสมาธิ วันนั้นบุญจากการประพฤติเช่นนี้จะไม่เกิดขึ้น

๕๘. เหมือนได้กลับบ้าน

คำถาม

กราบเรียนอาจารย์ค่ะ

ลูกเป็นศิษย์ของอาจารย์จากการอ่านหนังสือที่อาจารย์เขียน หนูเคยปฏิบัติวิปัสณากรรมฐานมาประมาณ ๓ ครั้ง ครั้งที่ ๑-๒ ไม่มีอะไรเกิดขึ้นมากนักเพราะมีว่แต่ช่วงนอนมากๆ

ครั้งที่ ๓ ได้มีโอกาสปฏิบัติวิปัสณากรรมฐานเป็นเวลา ๗ วัน ๘ ค่ำ สามวันแรกของการปฏิบัติ ทุกข์ทรมานจากการช่วงนอนมากจิตไม่เป็นสมาธิเลย

วันที่ ๔ ของการปฏิบัติจิตเริ่มเป็นสมาธิมากขึ้น เมื่อจะถอนจากสมาธิตัวแข็งต้องใช้เวลาานมาก ในการถอนจากสมาธิ ขอเรียนถามอาจารย์ดังนี้

๑). วันที่ ๖ และวันที่ ๗ มีอาการเหมือนจิตครองร่างกายไม่ได้ เหมือนจิตจะหลุดออกจากร่างกาย อยากเรียนถามอาจารย์ว่าเป็นเพราะอะไร

๒). มีอาการเหมือนจิตเศร้าหมอง จนกลืนน้ำตาไว้ไม่ได้ ร้องไห้สะอึกสะอื้น และเหมือนมีคนสองคนอยู่ในตัวของเรากล่าวว่าเราผิดที่เราเป็นลูกพระพุทธเจ้าที่ไม่รู้จักให้อภัยคนที่ทำไม่ดีกับเรา กลับไปอาฆาตพยาบาทเขา รู้สึกเหมือนตัวเองถูกลงโทษอย่างหนัก

๓). หลังจากครบ ๗ วัน ๘ ค่ำ หนูกลับไปพักกับเพื่อน

ขณะกำลังกินข้าวเกิดอาการ เหมือนมีคนสองคนโต้ตอบกันในชีวิตของเรา

คนที่ ๑ บอกว่าเราได้ทำผิดที่เราเคยเอาเนื้อไปถวายพระอรหันต์ ทำให้ท่านได้รับทุกข์เวทนาอย่างมาก

๔). หลังจากนั้น หนูก็ไปนอนเกิดอาการท้องยุบตลอดเวลา ไม่ยอมพองแล้วจิตตัวที่ ๑ ก็ถามเราว่า เรากำลังจะตายเราจะเอาอะไรไปด้วยหรือเปล่า จิตตัวที่ ๒ บอกว่าไม่เอาอะไรจะเอาแต่บุญกุศลที่ได้สร้างมาไปเท่านั้น หลังจากเหมือนตัวเองปล่อยลมออกจากทวารหนัก และจิตบอกว่าร่างกายของเรากำลังถูกเผา รู้สึกร้อนตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า และสติดับวูบไป หลังจากนั้นตื่นขึ้นมาเพราะเพื่อนมาปลุก หนูยังไปต่อว่าเพื่อนว่าขอให้ทิ้งให้หนูอยู่คนเดียว หนูเหมือนได้กลับบ้านแต่ก็ไม่รู้ว่าบ้านที่ไหน และเหมือนตัวเองไม่ได้อยู่บนโลกมนุษย์แล้ว เหมือนเราตายแล้วเราได้กลับบ้าน

หนูขอเรียนถามอาจารย์เพียงเท่านี้ ก่อนเหตุการณ์หลังจากนี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้นมาก จนหนูเข้าใจว่าตัวหนูเองปฏิบัติเคร่งไปทำให้เกิดอาการแบบนี้ ทำให้ทุกวันนี้ หนูไม่กล้านั่งสมาธิให้จิตมีสมาธิมาก หนูกลัวว่าจะเป็นเหมือนที่เคยเป็น

หนูรอคำอธิบายจากอาจารย์อยู่ค่ะเพราะหนูไม่รู้จะไปสอบถามจากครูบาอาจารย์ท่านใด

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูง

คำตอบ

(๑) เป็นเพราะจิตได้รับการพัฒนาจนรู้เห็นว่า จิตกับร่างกายเริ่มจะแยกออกเป็นคนละส่วนกัน

(๒) ความผูกใจเจ็บและอยากแก้แค้น (พยาบาท) เป็นกิเลส ผู้ใดเก็บไว้กับจิต ย่อมมีผลเป็นบาป (ร้องไห้) เกิดขึ้น

(๓) ผู้ใดพัฒนาจิตจนมีกำลังของสติเพิ่มมากขึ้น ย่อมมีโอกาสระลึกได้ในอกุศลกรรมที่ทำไว้แต่อดีต ซึ่งไม่มีใครผู้ใดสามารถแก้ไขอดีตได้ ผู้รู้จึงไม่ประพฤติกุศลที่เคยทำแล้วให้เกิดซ้ำขึ้นอีก

(๔) ผู้ใดระลึกได้ว่า ตัวเองถูกเผาแล้วรู้สึกร้อน นั่นเป็นเครื่องบ่งชี้ว่า เคยเผาสัตว์ที่ยังมีชีวิตอยู่ ให้ตายด้วยความร้อน ผู้รู้จึงไม่ประพฤติดนในชาติปัจจุบันให้สัตว์ต้องตายด้วยการเผาอีกต่อไป

๕๙. ยังมีได้ตายไปไหน

คำถาม

กราบเรียนอาจารย์ค่ะ

คำถามที่หนูจะเรียนถามอาจารย์เป็นเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องจากข้อ ๕๘ ค่ะ มีดังนี้

๑. การที่ท้องยุบ(รูป หรือร่างกาย) ตลอดเวลาจนทำให้จิตรับรู้ว่ารูปร่างจะดับหรือเปล่า หรือเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพราะ ที่ผ่านมา ๗ วัน ๘ คืนหนูปฏิบัติเคร่งไป ทำให้จิตเป็นสมาธิมากเกินไป จนกระทั่งหลับไม่ได้ร่างกายไม่ได้พักผ่อน มีสมาธิอยู่ตลอดเวลาที่กำหนดอยู่ตลอดเวลาทำให้มีผลต่อ ร่างกายที่ไม่ประสานกับจิตจนทำให้ร่างกายอ่อนแอ

จนสุดท้ายจิตบอกตัวเองที่กำลังจะตาย หรือเป็นเพราะกำลังของสติอ่อนคะ

๒. หลังจากนั้นหนูเข้าใจว่า ตัวเองได้ตายจากโลกมนุษย์ (ดูเหมือนว่าจิตเข้าใจอย่างนั้น) กรณีนี้เป็น เพราะกำลังสติอ่อนทำให้จิตเตลิดหรือเปล่านั้น หรือเป็นประเภทจิตวิปลาสคะ

๓. เมื่อจิตเข้าใจว่าร่างกายดับแล้ว จิตบอกว่าร่างกายคนเราก็เหมือนการที่เราเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ เราต้องสละเสื้อผ้าชุดเก่าทิ้งไป ไม่อาลัยอาวรณ์เสื้อผ้าชุดเก่า เป็นเพราะอะไรคะ ?

ในช่วงเวลานี้ หนูเหมือนไม่ใช่ตัวของตัวเองแต่เป็นคนอีกคนหนึ่ง และพูดไม่ได้เหมือนกลับไปเป็นเด็ก แม้ขณะนั่งอยู่เฉย ก็เหมือนมีภาพในหัวตลอดเวลา เหมือนเห็นคนเป็นเด็กแล้วก็เป็นผู้ใหญ่ แล้วก็แก้แล้วก็ตาย แล้วก็เห็นพระภิกษุสงฆ์เดินตามกันไป เป็นแถวเรียงหนึ่งไปแล้วที่ๆพระภิกษุสงฆ์ไป ก็จะมีเป็นระดับชั้น ที่หนูไม่เข้าใจก็คือว่า มีพระภิกษุอยู่รูปหนึ่งไม่เดินไปไหน แต่เดินเป็นวงกลมอยู่ตลอดเวลา เป็นเพราะอะไรคะ ?

๔. เพื่อนเอาของคาวมาให้กิน ไม่อยากกินจะกินแต่ของ

ที่ไม่มีจิตวิญญาน และจิตตัวเองรู้ว่ากิเลสเป็นสิ่งที่สกปรกมาก จนไม่มีอะไรในโลกนี้ที่จะเปรียบเทียบได้

๕. หลังจากนั้นเพื่อนกล่าวว่าหนูจะเป็นบ้า จึงพาหนูไปหาอาจารย์วิปัสณากรรมฐานท่านหนึ่ง และมีคนพูดว่าหนูไม่รับพุทธศาสนา ตอนนั้นหนูไม่ได้พูดกับเขาแต่ชูมือ ๓ นิ้วซึ่งตัวหนูเองหมายถึง พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์

๖. เพื่อนหนูถามอาจารย์วิปัสณากรรมฐานว่า ต้องพาหนูไปรับขันธอะไรหรือเปล่า (ความเชื่อของเพื่อนหนู) อาจารย์บอกว่าไม่ต้องทำอะไรเลยอีก ๗ วันหนูจะกลับมาเป็นปกติ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้

ขณะนี้สำหรับหนูเป็นอดีตไปแล้ว แต่ที่หนูข้องใจก็คือว่า หนูปฏิบัติเคร่งไปจนกลายเป็นวิปัสนูปกิเลสหรือเปล่า เพราะกำลังสมาธิมากไป แต่กำลังสติอ่อนหรือไม่ทำให้เกิดอาการแบบนี้คะ

หลังจากครบ ๗ วัน หนูถึงรู้ว่าตัวเองยังไม่ตายยังอยู่ในโลกมนุษย์ และรู้ว่าตัวเองจะดำรงชีวิตอยู่ เพื่อพัฒนาตัวเองไปสู่ทางพ้นทุกข์ ไม่มียึดมั่นถือมั่นกับเหตุการณ์ในอดีต ไม่ว่าชาตินี้หรือชาติที่ผ่านมาเพราะไม่มีค่าอะไรเลย สุดท้ายคนเราก็ไม่ได้อะไรติดตัวไปสักอย่างเดียว ขนตาเส้นเดียวก็นำติดตัวไปไม่ได้มีเพียงบุญ และบาปเท่านั้นที่ติดไปกับดวงจิตที่ยังมีกิเลสอยู่ สิ่งที่หนูค้นพบเป็นเพียงหนทางที่เริ่มต้นเดินเท่านั้น หนทางสายนี้ยังอยู่อีกยาวไกลนัก

สุดท้ายนี้ หนูขอให้อาจารย์ช่วยชี้แนะด้วยค่ะว่าหนูควรปฏิบัติอย่างไร จากจริตของหนูๆขอบนิกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เสมอ โดยเฉพาะบทสวด

พุทัง สระระณัง คัจฉามิ ธรรมมัง สระระณัง คัจฉามิ
สังฆัง สระระณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ พุทัง สระระณัง คัจฉามิ ทุติยัมปิ ธรรมมัง สระระณัง คัจฉามิ ทุติยัมปิ สังฆัง สระระณัง คัจฉามิ

ตติยัมปิ พุทัง สระระณัง คัจฉามิ ตติยัมปิ ธรรมมัง สระระณัง คัจฉามิ ตติยัมปิ สังฆัง สระระณัง คัจฉามิ

ขอกราบขอบพระคุณในเมตตาธรรมของอาจารย์เป็นอย่างสูงค่ะ

คำตอบ

(๑) ผู้ใดปฏิบัติสมถภาวนาจนจิตเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิแน่น (อัปปนาสมาธิ) จึงจะเรียกว่าจิตมีสมาธิมากเกินไป ไม่สามารถนำมาพิจารณาให้เกิดปัญญาเห็นแจ้งได้ แต่ที่บอกเล่าไปเป็นเพราะจิตขาดสติ จิตเคลื่อนออกจากการระลึกรู้ในอาการยุบของผนังหน้าท้อง แล้วจิตเกิดจินตนาการว่า รูปจะดับหรือเปล่า ที่บอกเล่าไปจึงเป็นเพราะจิตมีกำลังของสติอ่อนนั่นเอง

(๒) ผู้ถามปัญหาเข้าใจเอาเองว่าได้ตายจากโลกมนุษย์ ทั้งๆที่ยังมิได้ตายไปไหน ยังเขียนมาบอกเล่าอาการและยังถาม

ปัญหาได้ อย่างนี้เรียกว่า จิตเกิดจินตนาการที่เพี้ยนไปจากความเป็นจริง ขอแนะนำว่า ควรหาครูบาอาจารย์ที่มีประสบการณ์ตรงในการปฏิบัติธรรมและเข้าถึงอริยธรรมได้แล้ว มาเป็นผู้ชี้แนะและแก้ไขการปฏิบัติที่ผิดทาง แล้วมรรคผลแห่งการปฏิบัติธรรมก็จะเกิดได้ถูกต้อง

(๓) เป็นการเข้าใจผิด ทั้งๆที่ร่างกายยังคงอยู่ให้จิตใช้งานได้ คนที่จะเห็นร่างกายดับได้ ต้องพัฒนาสมถภาวนาจนจิตเข้าถึงปุพเพนิวาสานุสติญาณได้แล้ว จึงจะเห็นการดับของร่างกายในอดีตได้ ดังนั้นที่บอกเล่าไปจึงเป็นจินตนาการที่ผิดของจิต

อนึ่ง การเห็นภิกษุสงฆ์เดินตามกันเป็นแถวเรียงหนึ่ง และเดินเป็นวงกลม เป็นเพียงจินตนาการของจิตที่ขาดสติ

(๔) กิเลสคือสิ่งที่ทำให้จิตเศร้าหมอง อาหารคาว อาหารหวาน เนื้อสัตว์และพืช ล้วนต่างเป็นสิ่งสกปรกโสโครก (ปฏิกูล) ฉะนั้นที่บอกเล่าไป จึงเป็นจินตนาการของจิตที่ผิดเพี้ยนไปจากความจริงแท้

(๕) คำว่า “บ้า” หมายถึง จิตมีสติพันเพือน คือมีอาการของจิตผิดไปจากจิตของคนปรกติ เมื่อจิตทำหน้าที่สังาร่างกาย จึงแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่ผิดไปจากพฤติกรรมของคนปรกติ ฉะนั้นเพื่อนที่พาผู้ถามปัญหาไปหาอาจารย์ให้ช่วยแก้อาการที่ผิดปรกติให้มัน เขาเป็นเพื่อนที่ดี

(๖) อาจารย์ที่สอนวิปัสสนากรรมฐานพูดถูกแล้ว เมื่อ

ใดปล่อยใจให้จิตรับสิ่งกระทบภายนอกเข้าปรุงอารมณ์ ก็จะกลับมาเป็นอารมณ์แบบคนปรกติได้

อนึ่ง จิตของผู้ใดมีกำลังของสติอ่อน ความตั้งมั่นเป็นสมาธิของจิตผู้นั้น ย่อมอ่อนตามไปด้วย ความศรัทธาในพุทธศาสนาเป็นทรัพย์อันประเสริฐ เพราะบุคคลจะข้ามพ้นการเวียนว่าย-ตายเกิดได้ ต้องมีศรัทธาเป็นตัวนำ และต้องมีปัญญาเห็นถูกตามธรรมเป็นเครื่องส่องนำทางให้กับชีวิต ความบริสุทธิ์ของจิตจึงจะเกิดขึ้นได้

๖๐. อาการเหมือนสะอื้น

คำถาม

๑. เวลานั่งสมาธิหรือเดินจงกรม เมื่อปฏิบัติได้สักระยะหนึ่งเกิดอาการเหมือนสะอื้นออกมาเบาๆ (แต่ไม่ได้ร้องไห้หรือมีน้ำตาไหล) ก็กำหนดว่าสะอื้นหนอ อาการที่สะอื้นนั้น เหมือนสะท่อนใจเหมือนสำนึกผิด อยากทราบว่าเป็นอาการทางกายทั่วไปหรือเกิดจากอะไรคะ เพราะจะเป็นบ่อยๆเวลาปฏิบัติธรรมคะ

๒. ได้เข้าปฏิบัติธรรม ที่สถานที่ปฏิบัติธรรมแห่งหนึ่งในช่วงวันที่ ๓ ของการปฏิบัติ (ซึ่งตรงกับวันเกิดของตนเอง) ในบัลลังก์ตอนเย็นเมื่อเดินจงกรมเสร็จนั่งสมาธิ ขณะนั่งได้ปฏิบัติเหมือนทุกครั้งคือกำหนดรู้ท้องพอง-ยุบ และสภาวะธรรมที่เกิด

แต่ครั้งนี้สามารถกำหนดรู้ได้ถูกต้อง พอดีกับสิ่งที่ปรากฏ แรกๆ เหมือนกำหนดได้ทันสิ่งที่เข้ามากระทบ แต่ผ่านไปเหมือนเราไม่ ต้องกำหนด แต่เป็นการรู้สิ่งที่มากระทบ รู้แล้วก็ดับไปแล้วก็รู้ อีกดับไปอีก จนเห็นเหมือนมีสิ่งๆหนึ่งที่เข้าไปรู้ ว่างทำงานมิได้ หยุตหย่อน และเร็วมากเหมือนมี ๒ อย่าง คือ สิ่งที่ทำหน้าที่ รู้ ก็ทำหน้าที่รู้ไป แล้วก็มาอีกสิ่งหนึ่งเห็นการทำงานของสิ่งที่ เข้าไปรู้ ซึ่งขณะนั้นไม่ว่าจะเกิดความรู้สึกความคิดอะไร จะรู้ ขึ้นมาโดยไม่ต้องตั้งใจกำหนด หรือนึกคำกำหนดเลย และทุกๆ การรู้จะแจ่มชัด คม ฉับไว เป็นอยู่อย่างนั้นสักระยะหนึ่ง แล้วก็ คลายไป คือกลับมากำหนด ทันท่วงไม่ทันท่วงเหมือนเดิม ขณะ นั้นรู้สึกว่าจะไม่คงที่ไม่เที่ยง ก็กำหนดไปตามนั้น ว่า“ไม่เที่ยงหนอ” “อนิจจังหนอ” ความรู้สึกต่อมา รู้สึกตื่นตัน ปิติ กำหนดตามนั้น จนน้ำตาปรึมิที่ขอบตา ก็กำหนด ต่อมารู้สึกรัก ออยากขอบคุณ ผู้มีพระคุณทุกคน รวมถึงสรรพสัตว์ ก็กำหนดตามนั้น แต่ได้ อธิษฐาน แพบัญญกุศลออกไปให้กับทุกคน ทุกผู้ทุกนาม (ไม่ทราบ ว่า ทำถูกหรือไม่)

อยากทราบว่า “สภาวะที่เกิดคืออะไรคะ” ช่วยอธิบาย และแนะนำด้วยคะ

คำตอบ

(๑) เกิดจากเจ้ากรรมนายเวรเก่าตามทางหนึ่ง วิธีแก้ ปัญหาตามที่บอกเล่าไปทำถูกต้องแล้ว แต่ต้องอุทิศบุญกุศลให้

เจ้ากรรมนายเวร ทุกครั้งหลังจากได้ทำบุญ (ดูบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ หน้า ๒๖) แล้วเสร็จ อุทิศบุญไปเรื่อยๆจนกว่าอาการดั่ง กล่าวสงบไป

(๒) สภาวะที่เกิดขึ้น เป็นการตามรู้ของจิตที่ระลึกได้ กับทุกสิ่งที่เข้ากระทบ ผู้ได้รักษาสภาวะเช่นนี้ไว้ได้ตลอดไปทุก ขณะตื่น ผู้นั้นได้ชื่อว่ามึธรรมรักษาใจ ความดีโตเมื่อเกิดขึ้นแล้ว หากรักษาความดีนั้นไว้ไม่ได้ก็ไม่มีความหมาย การรักษาความ ดีให้คงอยู่ตลอดไป ต้องเจริญพละ ๕ อยู่ทุกขณะตื่น แล้วจะ ทำให้ใจมีกำลังรักษาความดีให้คงอยู่ตลอดไปได้

๖๑. ไทรศัพทมาขู

คำถาม

เรียนอาจารย์ ดร.สนอง

กระผม ทำงานอยู่ในโรงงานผลิตยาตำแหน่งหัวหน้า งาน วันหนึ่งได้มีไทรศัพทมาขูว่า “ตอนกลับบ้านให้หลบลูกปืน ดีๆ” ต่อมาทราบภายหลังว่า ผู้ที่ไทรมาขูคือพนักงานในแผนก ช่าง ซึ่งผมไม่เคยคุยกับเขาเลย และไม่ทราบว่าเขามีความไม่ พอใจอะไรในตัวผม อย่างไรก็ตามก็ดี กระผมตระหนักดีในคำสอน ของอาจารย์ที่กล่าวไว้ว่า “ในโลกนี้ไม่มีเรื่องบังเอิญ ทุกสิ่งทุก อย่างเมื่อมีเหตุ ก็ต้องมีผลที่เกิดจากเหตุนั้น” ในกรณีนี้กระผม

ไม่มีความโกรธแค้นอะไรในตัวผู้กระทำ และยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น ว่าต้องเกิดขึ้นจากเหตุที่ผมได้เคยกระทำไว้เองในอดีตถึงปัจจุบัน กระผมขอเรียนถามอาจารย์ถึงวิธีการแก้ไขปัญหานี้ เพื่อไม่ให้เกิดเรื่องเลวร้ายในอนาคต และวิธีป้องกันไม่ให้เกิดเรื่องเช่นนี้อีกตามแนวทางที่ถูกตรงตามธรรม

กราบขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูง

คำตอบ

กรรมที่ทำไว้แล้วแต่อดีต ไม่มีใครแก้ไขได้ แต่ทำดีในปัจจุบัน เมื่อกรรมดีให้ผล วิชาที่ดีย่อมเกิดขึ้นให้ผู้ทำกรรมได้รับ กรรมดีที่ควรประพฤติอยู่ทุกขณะตื่น คือสวดมนต์ บทสรรเสริญคุณพระรัตนตรัย แล้วตามด้วยสวดมนต์บทพาหุงฯ

พร้อมกับเจริญเมตตาด้วยการให้อภัยในทุกเรื่องที่เป็นเหตุขัดใจ ผู้ใดประพฤติแล้วอุทิศบุญให้เจ้ากรรมนายเวรตามที่แนะนำได้แล้ว โฟ ยาพิษ ศาสตร์รา ไม่แผ้วพาน ช้ำยังมีเทวดาคู่มือรักษาอีกด้วย

ถ้าพ่อแต่เจ็บใจ ความบรรลึยจะพาเยื่อน

๖๒. คิดที่จะเรียนต่อ ป.โท

คำถาม

กราบเรียนท่านอ.ดร.สนองที่เคารพยิ่ง

อาจารย์คะ ดิฉันได้ฟังบรรยายธรรมของอ.ในเวปไซด์อย่างสม่ำเสมอ และได้ขอนำคำสอนที่ท่านอาจารย์ได้สอนมาปฏิบัติในชีวิตประจำวันอย่างสม่ำเสมอ ชีวิตทุกวันนี้ดีขึ้นมากค่ะ เพราะในครอบครัวชอบที่จะฟังธรรมะบรรยาย

จากการที่ฟังนั้นดิฉันก็เปิดฟังโดยไม่สนใจว่าลูกจะฟังหรือไม่ แต่ธรรมของพระพุทธเจ้าสุดยอดมากค่ะ เราฟังด้วยใจที่เปิดกว้าง ผลก็คือลูกเราได้รับธรรมะนั้นไปด้วยค่ะ ท่านอาจารย์ดิฉันคิดที่จะเรียนต่อป.โทที่มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เพื่ออยากศึกษาเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาค่ะ แต่ที่เคยได้ฟังอาจารย์บรรยายมาทำให้รู้สึกว่าการศึกษาที่เราเรียนสูงๆ นั้น เป็นการพัฒนาปัญญาเพียงภายนอกเท่านั้น ทำให้สงสัยว่าจะเรียนดีหรือไม่ จึงขอเรียนปรึกษาท่านอาจารย์คะ กราบขอบพระคุณค่ะ

ขอให้อาจารย์มีสุขภาพที่แข็งแรงตลอดไปนะค่ะ

คำตอบ

มนุษย์เป็นสัตว์ที่ต้องอยู่ร่วมกันเป็นสังคม จึงต้องใช้ความรู้ทางโลกทำงานให้กับสังคม ผู้รู้ไม่ปฏิเสธการเรียนรู้ตามที่บอกเล่าไป แต่ต้องไม่ลืมว่าตายแล้วต้องไปเกิดใหม่ งานภายในคือพัฒนาจิตวิญญาณตัวเอง จึงจำเป็นต้องทำเพื่อไปเกิดในภพภูมิที่ดี

๖๓. แห้งลูก

คำถาม

กราบเรียน อาจารย์สนอง ที่เคารพ..เมตตาช่วยไขปัญหาด้วยค่ะ

เมื่อ วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๒ หนูได้คลอดลูก และเกิดการแห้ง ทั้งๆ ที่ระมัดระวัง เป็นอย่างดี เด็กอายุได้ครม ๗ เดือน คุณหมอกำลังหาสาเหตุโดยบอกคร่าวๆ ว่าเกิดจากเชื้อโรค และน้ำคร่ำรั่ว ซึ่งจะนัดตรวจอีกครั้งหนึ่ง

หนู เสียใจมาก ๆ เพราะต้องการลูก (หนูตั้งใจจะมีลูกคนแรก) โดยซื้อของเตรียมไว้ทุกอย่างให้ลูก ปัจจุบันได้สวดมนต์ ตักบาตรตอนเช้าทุกวันให้ลูกและเจ้ากรรมนายเวร เป็นห่วงลูก..สงสารลูกมาก ..ๆๆ ไม่รู้ว่าเขาเป็นอย่างไรบ้าง.. อยากเรียนถามว่า.....

๑. การแห้งลูกเป็นบาปหรือเปล่า

๒. การแห้งลูก อดีตเคยทำกรรมอะไรไว้

๓. แนวทางการแก้ไขตามหลักศาสนาพุทธที่ถูกต้องทำอย่างไร

..... เมตตาช่วยไขปัญหาด้วยค่ะ....

...หนูพร้อมที่จะแก้ไขปัญหาทุกอย่างเพราะเชื่อในเรื่อง การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับ ไป เพื่อจะได้มีภพชาติใหม่ที่ดีขึ้น...และหมดกรรม ขอบพระคุณค่ะ

คำตอบ

(๑) จิตวิญญาณที่จะอาศัยท้องแม่มาเกิด แต่ต้องตายไปเมื่อมีอายุครมได้เจ็ดเดือน ถือว่าลูกและแม่เคยมีกรรมที่เป็นบาปร่วมกันมาแต่อดีต จึงทำให้เด็กต้องตายไปด้วยการแห้งของแม่

(๒) ทั้งแม่และลูกเคยร่วมกันทำให้ชีวิตของสัตว์ต้องตกลงไปขณะอยู่ในท้องได้เจ็ดเดือน

(๓) ดูวิธีบริหารหนี้เวรกรรม จากคำตอบข้อ ๔๓ หน้า ๙๒

๖๔. ฟังผิดฟังใหม่ได้

คำถาม

เรียนถามท่านอาจารย์สนองที่เคารพครับ

๑. ผมได้ฟังจากอาจารย์ว่า หลังจากเข้าถึงอัปนาสมาธิแล้วอาจารย์ได้อภิญญา ๖ เช่น มีตาทิพย์ เป็นต้น จึงอยากเรียนถามว่า จำเป็นไหมที่ทุกคนที่ผ่านจุดนี้ แล้วจะทำให้มีความสามารถพิเศษอย่างนี้ ผมมิได้หวังว่ามีอำนาจพิเศษ เพียงแต่ที่ผมปฏิบัติเข้าถึงอัปนาสมาธิแล้วหลายครั้ง แต่สภาวะธรรมขณะนี้มิเพียงมีความรู้ที่ จิตและกายไม่ได้เป็นสิ่งเดียวกัน ได้เห็นความเปลี่ยนแปลงของรูปในรูปแบบต่างๆ เห็นการเกิดดับของ

พองยุบ มีความรู้สึกว่างบางครั้งสมาธิก็ไปจนถึงอัปนาสมาธิ แล้วถอยมายังสมาธิเบื้องต้น แล้วขณะจิตนี้พยายามผ่อนนำมาสู่วิปัสสนากรรมฐาน ไม่ทราบว่ามีผมทำถูกหรือไม่ครับ

๒. เราจะมีวิธีสังเกตอย่างไรว่า เรามีจิตในการปฏิบัติแบบไหน เนื่องจากแนวทางการบรรลุนิพพานมีหลายแบบเช่น สุข ขวิปัสสโก, เติวิชโย เป็นต้น

๓. กรณีบรรลุนิพพานตามแนวสายสุขขวิปัสสโก เราจะมียุติสังเกตอย่างไรว่าเราก้าวหน้าในทางธรรมจริงๆ เพราะกระผมมองว่าตัวเอง มีสติ มากขึ้น มี โลก ไกรธ หลง ลดลงจากเมื่อก่อน แต่กลัวว่าตนเองอาจจะมีมัจฉาทิฐฐิติ โดยอาศัยอำนาจของพลังสมาธิข่มกิเลสไว้ เหมือนก้อนหินทับหญ้าเอาไว้ครับ โดยการเฝ้าสังเกตตนเองจากการปฏิบัติมาหลายปี แต่อยากให้มีครูบาอาจารย์ชี้แนะครับเพื่อมีสัมมาทิฐฐิติ ในการปฏิบัติต่อไปครับ กราบขอบคุณท่านอาจารย์ครับ

คำตอบ

(๑) ฟังผิดฟังใหม่ให้ถูกได้ ผู้ใดเข้าถึงอัปนาสมาธิ (ฌาน) เมื่อนำจิตออกจากฌาน อภิญญา ๕ (อิทธิวิธิ ทิพพโสธ เจโตปริยญาณ ปุพเพนิวาสานุสติญาณ และทิพพจักขุ) ย่อมเกิดขึ้น การรู้ว่างจิตและกายมิใช่เป็นสิ่งเดียวกัน มิได้เป็นเครื่องบ่งชี้สภาวะของจิตที่เข้าถึงอัปนาสมาธิ ฉะนั้นผู้ถามปัญหาประสงค์จะพัฒนาจิตให้เข้าถึงปัญญาเห็นแจ้ง ควรนำตัวเองเข้าเป็นศิษย์

ฝึกกรรมฐานกับครูผู้ผ่านประสบการณ์การเข้าถึงดวงตาเห็นธรรมมาก่อน การพัฒนาจิตจึงจะสัมฤทธิ์ผล

(๒) จริตของมนุษย์มี ๖ อย่าง คือ รากจริต โทสจริต โมหจริต สัทธาจริต พุทธจริต และวิตกจริต บุคคลมีจริตแบบไหนยังไม่สำคัญเท่ากับ เมื่อนำกรรมฐาน (ดูกรรมฐาน ๔๐) มาบริการกรรมแล้ว ทำให้จิตตั้งมั่นเป็นสมาธิได้นั้นสำคัญยิ่งกว่า บทกรรมฐานที่เหมาะสมแก่การฝึกจิต อาทิ

อสุภะ กายคตาสติ ฯลฯ เหมาะกับผู้มีรากจริตนำ พรหมวิหาร ๔ กสิณ อรูป ๔ เหมาะกับผู้มีโทสจริตนำ อานาปานสติ อรูป ๔ ฯลฯ เหมาะกับผู้มีโมหจริตนำ การระลึกถึงคุณ ของพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ คุณของศีล ฯลฯ เหมาะกับผู้มีสัทธาจริตนำ

มรณสติ อาหาเรปฏิกูลสังขยา จตุธาตววัตฐาน ๔ เหมาะกับผู้มีพุทธจริตนำ

อานาปานสติ กสิณ ฯลฯ เหมาะกับผู้มีวิตกจริตนำ

(๓) การบรรลุนิพพานตามแนวสุขขวิปัสสโก มีข้อบ่งชี้ความก้าวหน้าในทางธรรม ที่ผู้เข้าถึงได้แล้วได้ทำเป็นตัวอย่างให้ดู คือ จิตเห็นสิ่งที่เข้ากระทบ ดับไปตามกฎไตรลักษณ์ แล้วจิตปล่อยวางทุกสิ่งที่เข้ากระทบจิต แล้วทำให้จิตเป็นอิสระจาก ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความเมตตา ความมีสติ ความมีปัญญา ฯลฯ (เจตสิกดับ) และไม่สามารถพัฒนาจิตให้เข้าถึงความทรงฌานได้ ความเป็นพระอรหันต์สุขขวิปัสสโกจึงจะเกิดขึ้น

๖๕. หนูคิดไปเองค่ะ

คำถาม

กราบสวัสดีคุณลุง ดร.สนอง ที่เคารพ

ตอนนี้หนูกำลังฝึกปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ตามแนวทางของพระสงฆ์รูปหนึ่งอยู่ค่ะ (โดยการฟังจากเว็บไซต์, ซีดี และได้ฟังเทศน์จากท่านโดยตรงเพียงไม่กี่ครั้ง) หลังจากทดลองปฏิบัติตามที่ท่านสอนหนูรู้สึกว่าคุณมีสติมากขึ้น ฯลฯ

เหตุผลที่หนูเลือกปฏิบัติตามแนวของท่านเพราะ ครั้งแรกที่ได้เห็นหน้าท่านหนูรู้สึกศรัทธา และเคารพในตัวท่านอย่างบอกไม่ถูก (และมีความรู้สึกเชื่อมั่นขึ้นมาทันทีว่า ท่านนี้แหละ จะเป็นผู้นำทางหนูไปสู่หนทางหลุดพ้นจากวัฏสงสารได้ ถึงหนูจะไม่เคยได้ยินใครกล่าวถึงท่านว่า ท่านบรรลุธรรมขั้นนั้นขั้นนี้แล้วก็ตาม) จากนั้นก็เริ่มสนใจฟังการเทศน์ของท่านตลอดมา

แต่เมื่อไม่กี่วันมานี้ หนูเริ่มคิดและเกิดความลังเลสงสัย และเกิดคำถามต่าง ๆ ขึ้นมาในใจมากมายเกี่ยวกับท่าน

จึงขอเรียนถามคุณลุง ดร.สนอง ดังนี้ค่ะ

๑. หากพระสงฆ์รูปที่หนูกำลังกล่าวถึงอยู่ที่นี่ ท่านยังไม่ได้เป็นอริยบุคคล หรือท่านกำลังบำเพ็ญเพียรตามแนวทางของพระโพธิสัตว์ (ที่ว่าหากท่านกำลังบำเพ็ญเพียรตามแนวทางของพระโพธิสัตว์นั้น หนูคิดไปเองค่ะ เท่าที่ทราบมา หนูก็ไม่เคยได้อ่านหรือได้ยินใครกล่าวถึงท่านแบบนี้เลยค่ะ) แล้วท่านจะสามารถสอนให้หนูเข้าถึงความเป็นอริยบุคคลได้หรือไม่คะ

๒. หนูจะมีวิธีทราบได้อย่างไรคะ ว่าพระสงฆ์รูปใดที่จะเป็นครูบาอาจารย์ของหนูจริง ๆ ไม่ได้เกิดจากการคิดไปเอง ขอบคุณค่ะ

คำตอบ

(๑) พระโพธิสัตว์ยังมีสภาวะของจิตปุถุชน หากสอนได้ถูกต้องตามธรรม เมื่อศิษย์นำคำสอนไปปฏิบัติ ย่อมเข้าถึงความพ้นทุกข์ได้

(๒) ผู้ใดพัฒนาจิต จนบรรลุดวงตาเห็นธรรมได้แล้ว มนุษย์และอมนุษย์ รวมถึงสรรพสิ่งที่เข้ากระทบใจ ย่อมเป็นครูสอนใจที่แท้จริง

๖๖. จริงหรือไม่

คำถาม

เรียน อาจารย์ ดร.สนอง

หนูเคยได้ยินมาว่า การนั่งสมาธิควรทำ ช่วงตั้งแต่ตะวันขึ้น ถ้าตะวันตกดินไปแล้ว จะมีภูตผี วิญญาณ ต่างๆ มาขอส่วนบุญ และถ้าไม่ได้จะทำให้วิญญาณต่างๆ ไม่พอใจ และจะเป็นเจ้ากรรม นายเวรของผู้ที่กำลังนั่งสมาธินั้น จริงหรือไม่

คะ ทำให้หนูไม่กล้านั่งสมาธิหลังตะวันตกดินไปแล้ว
เพราะมีเวลานั่งสมาธิได้ตอนกลางคืน

รบกวนอาจารย์ ดร.สนอง อธิบายด้วยคะ ขอขอบคุณคะ

คำตอบ

จริงตามปากของคนทีพูด แต่ไม่จริงตามคำสอนใน
พุทธศาสนา ที่แนะนำบุคคลให้ทำกรรมดีได้ในทุกโมงยามที่มี
ความพร้อม

๖๗. การตัดสินใจถูกต้อง

คำถาม

เรียนอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร

กระผม ทำงานในตำแหน่งหัวหน้างาน ซึ่งต้องมีการ
ตัดสินใจอยู่ตลอดเวลา กระผมขอคำแนะนำจากอาจารย์ว่าจะ
ทำอย่างไรให้มีปัญญาเห็นถูกตามธรรม เพื่อให้ทุกการตัดสินใจถูก
ต้องและไม่เกิดโทษแก่ตัวผมเอง กราบขอบพระคุณอาจารย์

คำตอบ

ความสมปรารถนาในสิ่งที่เป็นกุศลที่ถามไปจะสำเร็จได้
ผู้ถามปัญหาต้องนำตัวเองเข้าปฏิบัติสมณธรรมฐานและวิปัสสนา
กรรมฐาน จนจิตเข้าถึงปัญญาเห็นแจ้งได้แล้ว การตัดสินใจที่
ถูกต้องตามธรรม และไม่มีโทษบาปเกิดขึ้น จึงจะบรรลुकความ
ปรารถนา

๖๘. หนูควรทำอะไร

คำถาม

คุณพ่ออาจารย์คะ หนูขออนุญาตเรียกอย่างนี้นะคะ
เพราะหนูมีความรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ

คุณพ่ออาจารย์คะ หนูได้ฟังธรรมจากที่คุณพ่อบรรยาย
ทำให้หนูกลัวการทำชั่ว และจะระวังตัวอยู่ตลอดคะ หนูมีปัญหา
เรียนถามคะ

คุณพ่อกับคุณแม่หนูเล็กกัน ต่างฝ่ายต่างมีใหม่ คุณแม่
มีลูกใหม่ คุณพ่อไม่มี มีแต่ลูกติด หนูได้เรียนน้อยเพราะต้องให้
น้องเรียนด้วยแม่ส่งเสียไม่ไหว เมื่อได้ทำงานก็ได้ช่วยเหลือคุณแม่
ส่วนคุณพ่ออยู่กับครอบครัวใหม่ ขณะนี้หนูมีครอบครัวแล้ว หนู
รับราชการ คุณพ่อใช้สิทธิเบิกจ่ายค่ารักษาพยาบาลของหนู หนูก็
ดีใจนะคะที่ได้ทดแทนบุญคุณ ส่วนคุณแม่เน้นพ่อเลี้ยงรับราชการ
คะ พ่อหนูเอาสมบัติของพวกหนูทั้งหมดไปขายให้กับครอบครัว
ใหม่และลูกติด ซึ่งพวกเราไม่ได้เลย แต่เวลานี้ครอบครัวพ่อ
ลำบากมากคะ หนูคิดว่าแม่เลี้ยงหนูกำลังใช้เวรอยู่ หนูมี ๔ เรื่อง
เรียนถามดังนี้คะ

๑. การที่พ่อมาขอเงินหนูแล้วเอาเงินไปให้กับแม่เลี้ยง
ถ้าหนูไม่ให้คุณพ่อหนูจะบาปไหมคะ

๒. หนูไม่ค่อยได้ไปหาคุณพ่อเลย นานๆ ไปครั้ง เพราะ
ว่าเมื่อไป แม่เลี้ยงก็จะเข้ามาว่าคอยดูว่าคุยอะไรกัน ทำให้ไม่
อยากไป แต่กับคุณแม่ไปหาทุกเดือน ชื่อของที่คุณแม่ต้องการทุก

อย่างไรให้ตามที่ต้องการ คือว่าหนูเลี้ยงดูคุณแม่อย่างดี เพราะ พ่อเลี้ยงเค้าก็เลี้ยงดูเรา และไม่เคยเข้ามายุ่งเวลาหนูกับคุณแม่ คุยกัน หนูทำผิดไหมคะ และควรจะทำอย่างไรคะถึงจะถูกต้อง

๓. หนูแปลกใจตัวเองว่าถ้าให้เงินพ่อหนูจะเสียตายมาก เพราะพ่อเอามาให้ครอบครัวใหม่เค้าหมด หนูเคยคิดว่าเค้ารัก พวกเราหรือเปล่า หนูควรทำอย่างไร

๔. ถ้าเราไม่ได้เลี้ยงดูคุณพ่อ แต่เลี้ยงดูคุณแม่คนเดียว บาบไหมคะ

คำตอบ

(๑) ผู้ถามปัญหาให้เงินกับพ่อแล้ว รู้ว่าผู้เป็นพ่อนำเงิน ไปส่งต่อให้แม่เลี้ยง แล้วทำให้ตนเองไม่สบายใจ ถือว่าการให้ เงินนั้นได้ผลเป็นบาป ตรงข้ามถ้าให้แล้วสบายใจ การให้นั้นเป็น บุญ

(๒) ผู้ใดเดินเข้าตลาดแล้วผ่านร้านขายปลาร้า เมื่อ จมูกรับสัมผัสกับกลิ่นเหม็น ย่อมเกิดอารมณ์ไม่ดี หากเดินเลี่ยง ไม่ผ่านร้านขายปลาร้า ย่อมไม่เหม็น ผู้รู้จึงนิยมไม่ประพฤติดเหตุ ที่ทำให้อารมณ์ไม่ดีเกิดขึ้น

(๓) ผู้ใดให้เงินแล้วรู้สึกเสียตาย การให้เช่นนั้นเป็นบาป ตรงข้ามให้เงินแล้วสบายใจถือว่าเป็นบุญ ฉะนั้นผู้ถามปัญหา ต้องเลือกด้วยตนเองว่า จะประพฤติดแบบไหน เลือกประพฤติด ได้ตามที่ชอบ

(๔) เมื่อใดมีจิตระลึกถึง การมีได้ประพฤติดจริยธรรม ของลูกที่มีต่อพ่อ เมื่อนั้นบาปได้เกิดขึ้น

๖๙. ความบริสุทธิ์ใจ

คำถาม

กราบอ.ดร.สนอง ที่เคารพรักและศรัทธาเป็นอย่างสูง หนูขอรบกวนถามปัญหาอาจารย์อีกครั้งค่ะ คือเมื่อ ช่วงวันเข้าพรรษาที่ผ่านมา หนูได้ไปปฏิบัติธรรม บวชเนกขัม มะที่วัดอ้น้อย เป็นเวลา ๔ - ๕ วัน ช่วงที่มีเวลาว่าง หนูก็ไป ช่วยขายของสังฆทานให้กับทางวัด เงินเข้าวัดทุกบาททุกสตางค์ ค่ะ หนูช่วยด้วยความบริสุทธิ์ใจจริงๆ คือคิดแค่อยากช่วยเท่านั้น ไม่ได้คิดอะไรมาก แต่มีแม่ชีท่านหนึ่งซึ่งช่วยทำงานอยู่ที่วัดเช่น กัน ได้มาบอกหนูว่า ไม่ควรไปช่วยขายของสังฆทาน เพราะเป็น ของหนัก ทำไปแล้วจะเป็นกรรมหนัก ต้องรับกรรมหนัก อะไร ประมาณนี้นะคะ และยังบอกอีกว่า ไม่ควรไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่อง เงินๆ ทองๆ ของทางวัด ให้ช่วยทำอย่างอื่นที่ไม่เกี่ยวกับเรื่อง เงินๆ ทองๆ จะดีกว่า แม่ชีท่านนี้บอกว่า ถึงแม้เราจะช่วยด้วยความบริสุทธิ์ใจก็จริง แต่ถ้ามีคนอื่นมากล่าวหาเราว่าเราคดโกง เราก็เสียหายและต้องตกต่ำ แม่ชีบอกว่าคนมีบุญมักจะมีมารมา ฉุดให้ตกลงต่ำ

หนูจึงอยากเรียนถามอาจารย์ว่า

๑. สิ่งแม่ชีท่านนี้พูด อาจารย์มีความคิดเห็นเช่นไรคะ ในเมื่อเราช่วยงานทางวัดด้วยความบริสุทธิ์ใจ ทำไมจึงทำไม่ได้

๒. ในเมื่อเราไม่ได้คิดโกง ถ้าถูกคนอื่นกล่าวหา เราก็ต้องตกต่ำเลยหรือคะ ทำไมแม่ซี จึงพูดเช่นนี้คะ

หนูขอกราบขอบพระคุณอาจารย์มากคะที่ได้ตอบคำถามหนูทุกครั้ง หากหนูได้พูดและทำสิ่งใดผิดพลาดไป ขออาจารย์โปรดโอหสิกรรมให้หนูด้วยคะ

กราบมาด้วยความเคารพรักและศรัทธาเป็นอย่างยิ่ง

คำตอบ

(๑) เป็นความเห็นถูกของแม่ซีจึงพูดออกมาเช่นนั้น แต่พฤติกรรมของแม่ซีที่บอกเล่าไป เป็นความเห็นผิดในมุมมองของผู้รู้ตามแนวพระพุทธะ ที่ว่า “บุคคลจะเป็นเช่นไร มิได้อยู่ที่คำพูดของผู้อื่น แต่อยู่ที่การกระทำของตัวเอง”

(๒) บุคคลตกต่ำด้วยการประพฤติกุศลไร้ธรรม เหตุที่แม่ซีพูดเช่นนั้น เพราะจิตของแม่ซียังมีโปรแกรมบาปบันทึกอยู่

ก่อนเราอะพูด เราเป็นนายคำพูด
เมื่อพูดแล้ว คำพูดกลับเป็นนายเรา

๓๐. สัพเพ สัตตาฯ

คำถาม

กราบเรียนท่านอาจารย์สนองที่นับถือ
ดิฉัน มีความสงสัยอยู่มากว่า ถ้าเรารู้สึกว่า คน หรือสัตว์ต่าง ๆ ที่เราเคยเบียดเบียน เขามาทวงหนี้เรา แล้วเราอยากแผ่เมตตาให้เขา เราจะต้องใช้บทสัพเพ สัตตาฯ หรือว่าบทไหนในการแผ่เมตตาคะ (ถ้าใช้บท สัพเพ สัตตาฯ แล้วเขาจะรู้หรือคะว่าเราให้เขา) ขอรบกวนอาจารย์โปรดเมตตาตอบให้ดิฉันคลายติดขัดในใจด้วยเถิดคะ

ขอขอบพระคุณในความกรุณาของอาจารย์คะ

คำตอบ

เมตตาคือความปรารถนาให้ผู้อื่น สัตว์อื่น ได้รับประโยชน์ และมีความสุข ผู้ใดมีเมตตา ผู้นั้นมีจิตสงบเย็นปราศจากโทสะ ผู้มีเมตตาสามารถแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์แล้ว เหว่ย่อมไม่เกิดขึ้น ผู้มีเมตตาไม่จิตไม่หวั่นไหว จึงสามารถแผ่เมตตาที่ตนมีให้กับมนุษย์หรือสัตว์ที่ประสงคร้าย ด้วยการพูดว่า “จงเป็นสุข ไม่มีเวรต่อกัน” หรือจะกล่าว คำว่า “สัพเพ สัตตา ฯ...” ย่อมทำได้

สร้างคุณธรรมในใจตนเสียก่อน จึงหวังให้ผู้อื่นมีคุณธรรม

๗๑. ถูกข่มขืน

คำถาม

เรียนถามพระอาจารย์

พี่สาวถูกข่มขืน และเกิดตั้งท้อง พ่อพาไปทำแท้งเมื่อนานมาแล้วร่วม ๒๐ ปี แต่พี่สาวไปดูดวงพร้อมเพื่อน ซึ่งหมอดูทักเพื่อนเค้าว่าเคยทำแท้ง มีวิญญาณเด็กตามอยู่ แต่ของพี่สาวหมอดูไม่ได้ทัก พี่สาวเลยสงสัยว่า วิญญาณเด็กไปเกิดและอโหสิกรรมให้เธอแล้ว

การที่เหตุเป็นเพราะถูกข่มขืน และผลไปทำแท้งนั้น ทำให้เธอบาปมากหรือไม่คะ และเธอควรทำบุญให้เด็กอย่างไร
กราบขอบพระคุณท่านอาจารย์

คำตอบ

การถูกจองเวรจากเด็กที่ถูกทำแท้ง จะให้ผลออกมาในรูปของความวิบัติในงานที่ใช้เป็นอาชีพเลี้ยงตัว ความวิบัติในชีวิต เช่น ทะเลาะเบาะแว้ง ประสบอุบัติเหตุ ยากเข็ญ สูญทรัพย์ เสียเพื่อน ฯลฯ หากพี่สาวของผู้ถามปัญหามีชีวิตปลอดจากสิ่งเหล่านี้ และไม่ระลึกถึงการทำแท้งในอดีต เป็นเครื่องหมายบ่งชี้ให้เห็นถึงการไม่มีเวรผูกพันกับเด็กที่ถูกทำแท้ง หากเป็นในทางตรงข้าม ย่อมเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงเวรที่ยังผูกพันกันอยู่ จึงต้องบริหารหนี้เวรกรรม ตามคำตอบข้อ ๔๓ หน้า ๙๒

๗๒. หมดความรู้สึก

คำถาม

กราบเรียน อาจารย์ ดร. สนอง

๑. เมื่อนั่งกำหนดไปแล้วรู้สึกสติเริ่มจางๆ จนในที่สุดก็หมดความรู้สึกทางกายและทางจิต จนเมื่อเวลาผ่านไปสักระยะหนึ่ง ความรู้สึกทางกายและทางจิตจึงกลับมาใหม่ รู้สึกเวลาหายไป และเมื่อเลิกกำหนดแล้วรู้สึกสบายทั้งกายและใจ เช่น ถ้าเป็นไข้หวัดตัวร้อนน้ำมูกไหล หลังจากออกจากสภาวะดังกล่าวแล้วรู้ว่ำน้ำมูกหยุดไหล ไข้ลดลง สภาวะดังกล่าวนี้เป็นสภาวะที่เรียกว่าเป็นการเข้าภวังค์ หรือเข้าสมาบัติครับ และจะสังเกตความแตกต่างของสภาวะทั้งสองอย่างไร

๒. ก่อนเข้าภวังค์นั้น จะต้องมีความคิด และขณะที่เข้าภวังค์จะต้องมีมโนที่อยู่ด้วย แต่ไม่สามารถรู้สึกตัวได้เนื่องจากสติเบาบางมาก อันนี้ถูกผิดประการใดครับ

๓. สภาวะจิตก่อนเข้าภวังค์ สำหรับการทำสมาธิเหมือนหรือแตกต่างอย่างไรกับกับสภาวะจิตก่อนหลับ หรือก่อนที่จะตายครับ

๔. ในบางครั้ง ผมได้ทำเมตตามาวนาควบคู่ไปกับการเจริญสติปัฏฐานสี่ โดยใช้คำภาวนาว่า ขอให้สัตว์ทั้งหลายจงมีความสุขกายสุขใจ เมื่อภาวนาไปได้ชักพักหนึ่ง คำภาวนาจะหายไป หลังจากคำภาวนา หายไปแล้วนั้น จะกำหนดจิตอย่างไรและเอาจิตไปไว้ที่ไหนครับ

๕. หากผมต้องการทำเมตตาภาวนาให้ได้อัปปมาณาณ แต่ไม่ต้องการให้จิตไหลเข้าสภาวะดังข้อ ๑. จะมีวิธีแก้อย่างไรครับ

๖. สภาวะของผลสมาบัติ นั้นสามารถมีเวทนาจางๆ และความคิดจางๆ ได้หรือไม่ครับ

๗. สมณะภาวนานั้น ไม่ว่าจะอยู่ในฌานระดับไหนก็ตาม จะต้องมึนมิติเสมอ (เพ่งในอารมณ์ใดอารมณ์หนึ่งเสมอ หรือ จะต้องมีความคิดเสมอ) ส่วนความรู้สึกทางกาย อาจจะมีหรือไม่มีก็ได้ขึ้นอยู่กับระดับของฌาน ใช่หรือไม่ครับ และถ้าเทียบกับสภาวะของผลสมาบัตินั้น จะแตกต่างกันคือความรู้สึกทางกาย และความรู้สึกทางจิตหายไป หมดความรู้สึกนึกคิด เวลาหายไป ใช่หรือไม่ครับ

๘. สภาวะในวิปัสสนาญาณ เหมือนหรือแตกต่างอย่างไรของสภาวะที่เกิดจากการทำสมณะภาวนา (เช่น ใน มุญจิจตุกัมย ตาญาณ จะ มีสภาวะคันมากเล็กทำแล้วก็ยังคัน บางคันไม่ได้หลับเลยคันทั้งคืน ในขณะที่ผู้ทำสมณะ บางท่านก็เกิดอาการคันเหมือนกันโดยกล่าวว่าเป็นอาการของปีติ หรืออีกตัวอย่างหนึ่งในกัมภยญาณ ที่กำหนดไปแล้วตัวหาย อาการเช่นเดียวกันนี้ ก็เกิดในผู้ทำสมณะเหมือนกัน)

ขอแสดงความเคารพอย่างสูงครับ

คำตอบ

(๑) อาการหมดความรู้สึกทางกายและทางจิต เป็นสภาวะที่จิตเข้าสู่ภวังค์ จึงไม่สามารถระลึกถึงอารมณ์ได้

ส่วนจิตที่เข้าสู่สภาวะของฌานสมาบัติ จิตไม่สามารถรับกระทบข้างนอก (อายตนะภายนอก) โดๆเข้ามาปรุงเป็นอารมณ์ แต่อารมณ์ภายใน (อารมณ์ฌาน) ยังคงมีอยู่และจิตสามารถระลึกได้

(๒) ก่อนที่จิตเข้าสู่ภวังค์ จิตยังเกิด-ดับ ยังทำงานได้ ยังคิดได้ ยังมีนิมิตให้ปรากฏได้ การที่จิตไม่สามารถระลึกได้ เป็นสภาวะที่ไม่เกิด-ไม่ดับ

(๓) สภาวะจิตก่อนเข้าสู่ภวังค์ กับสภาวะจิตก่อนหลับ มีสภาวะเป็นอย่างเดียวกัน ซึ่งต่างไปจากสภาวะของจิตก่อนเคลื่อนออกจากร่าง จิตสามารถระลึกได้ชัดเจน เหตุเพราะจิตยังเกิด-ดับ คือยังทำงานได้

(๔) การเจริญเมตตาภาวนา เป็นการระลึกถึงความปรารถนาให้สัตว์อื่นได้ประโยชน์และมีความสุข ซึ่งใช้เป็นฐานให้จิตเข้าสู่ความตั้งมั่นเป็นสมาธิได้ เมื่อใดที่จิตตั้งมั่นจนแน่วแน่ (อุปะจารสมาธิ) จึงจะสามารถนำจิตไปตามดุสติปัญญา ๔ ตามกฎไตรลักษณ์ เมื่อใดเห็นว่า องค์กรรมฐานที่นำมาพิจารณาผันเข้าสู่ความมิใช่ตัว มิใช่ตน (อนัตตา) ปัญญาเห็นแจ้ง หรือเห็นถูกตามธรรมก็จะเกิดขึ้น จิตจะปล่อยวางสิ่งที่ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน ทำให้จิตเป็นอิสระและว่างเป็นอุเบกขา นี่คือผลที่เกิดจากการพิจารณาสติปัญญา

ส่วนคำ ภาวนาที่หายไป คือสติระลึกไม่ได้ในคำภาวนา แก้ไขโดยสร้างอิริยาบถใหญ่ให้เกิดขึ้น เช่น เปลี่ยนจากการนั่งภาวนามาเป็นเดินจงกรม เมื่อใดที่จิตมีกำลังสติเพิ่มมากขึ้น คำภาวนาจะไม่หายไป

(๕) ขอรภัย คำว่า “อัปมามาน” ไม่เคยปรากฏในจิตสำนึกของผู้ตอบปัญหา จึงแสดงความเห็นไม่ได้

(๖) คำว่า “ผลสมาบัติ” ไม่มีในจิตสำนึก จึงแสดงความเห็นไม่ได้ แต่หากผู้ใดพัฒนาจิตจนเข้าถึงสภาวะที่เรียกว่า นิโรธสมาบัติ หรือ อรูปพรวิหารสมาบัติ หรืออรูปพรนิโรธ ได้แล้ว สัญญาและเวทนา ย่อมดับไปจากจิต ผู้ใดยังมีเวทนาจางๆ ยังมีความคิดจางๆ เกิดขึ้นกับจิต ผู้นั้นยังพัฒนาจิตเข้าไม่ถึงสภาวะที่เรียกว่า นิโรธสมาบัติ

(๗) คำว่า “นิमित” หมายถึง เครื่องหมาย, คำมูล, ลาง, เหตุ ผู้ใดมีปัญญาเห็นผิด ย่อมมีความรู้สึกทางกาย ฉะนั้นผู้ที่พัฒนาจิต จนเข้าถึงรูปฌานได้ ยังมีความรู้สึกทางกายได้ หากพัฒนาจิตจนเข้าถึงอรูปฌานแล้ว ความรู้สึกทางกายย่อมไม่มี ส่วนคำว่า “ผลสมาบัติ” โปรดดูคำตอบข้อ (๖)

(๘) ผู้ใดพัฒนาจิตด้วยวิธีสมถภาวนา จะไม่สามารถเข้าถึงมูญจิตุกัมยตาญาณ (ญาณหยั่งรู้ที่ทำให้ต้องการพ้นไปจากสังขารที่นำเบื่อหน่าย) ได้ เพราะญาณดังกล่าวจะเกิดขึ้นกับผู้ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเท่านั้น ส่วนอาการคันเป็นผลมาจากจิตเริ่มตั้งมั่นเป็นสมาธิ

อนึ่ง ผู้ใดปฏิบัติสมถภาวนา แล้วเห็นตัวหายไป ไม่เรียกว่า ภวังคญาณ ส่วนผู้ใดปฏิบัติวิปัสสนาภาวนา เมื่อเข้าถึงเฉพาะปรีชาหยั่งรู้เฉพาะความดับของสังขารเด่นชัดขึ้นมา ว่าสังขารทั้งปวง ล้วนต้องแตกสลายด้วยกันทั้งสิ้น อย่างนี้จึงจะเรียกว่า ภังคญาณ หรือ ภังคานุปัสสนาญาณ.

๗๓. เกิดที่ตัวเอง

คำถาม

กราบเรียนท่าน ดร.สนอง วรอุไร

จาก ที่เคยฟังบรรยายจากท่าน ดร.สนอง จากทางเว็บไซต์ ในหัวข้อของ “จิต” จิตมีหน้าที่รู้ คิด นึก (สมองเป็นเครื่องมือ) ถ้าจิตเรารับสิ่งกระทบเข้าปรุงแต่งเป็นอารมณ์จากทางหู เช่น คำพูดติดกับเรา เราก็อารมณ์ดี คำตำเรา เราก็โกรธ

ดิฉันรบกวนท่านอาจารย์ช่วยแนะนำวิธีฝึกจิตเพื่อไม่ให้เรารับสิ่งกระทบมาปรุงแต่งเป็นอารมณ์ เนื่องจากว่าดิฉันถูกต่อว่าจากเพื่อนสนิทในที่ทำงาน (เกี่ยวกับหน้าที่การงาน) ดิฉันเข้าใจว่าเพื่อนหวังดี แต่ด้วยวิธีพูดของเขา (หยาบคาย) มันทำให้จิตของดิฉันรับมาปรุงแต่งเป็นอารมณ์ (โกรธ, น้อยใจ) ดิฉันคิดเอาเองว่าเขาน่าจะให้กำลังใจ ปลอบใจ เพื่อให้ดิฉันมีกำลังใจปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง แต่กับเป็นคำหยาบคาย ดิฉันเข้าใจว่ามันเป็นแค่คำพูด แต่มันก็มีผลต่อจิตใจคะ

รบกวนท่านอาจารย์ช่วยแนะนำด้วยคะ กราบขอบพระคุณ

คำตอบ

ผู้ใดพัฒนาตนให้มีศีลห้าบริสุทธิ์ไม่พร่องและนำลงมากุมใจได้แล้ว จนนำตัวเองเข้าปฏิบัติสมถภาวนาและวิปัสสนาภาวนา โดยมีความเพียรและสัจจะเป็นแรงสนับสนุน สติและปัญญาเห็น

แจ้งจึงจะมีโอกาสเกิดขึ้นได้ ผู้ใดมีสติระลึบทันเสียงหยาดคาย และปัญญาเห็นแจ้งว่า เสียงที่หยาดคายดับไปตามกฎไตรลักษณ์ จิตจะไม่ยึดเอาเสียงมาปรุงเป็นอารมณ์โกรธหรือน้อยใจได้ ฉะนั้น แก่ปัญหาที่ตัวเอง พัฒนาจิตให้กำลังของสติและปัญญาเห็นแจ้ง ให้เกิดขึ้น ปัญหาที่ถามและปัญหาอื่นที่จะตามมา ย่อมไม่เข้าไป รบกวนใจให้หวั่นไหวได้

๗๔. ดิฉันเริ่มเพี้ยน

คำถาม

กราบเรียนท่านอาจารย์สนองที่นับถือ

ดิฉันยังไม่อาจเจริญสติจนเกิดปัญญารู้แจ้งกฎไตรลักษณ์ จึงขอรบกวนถามท่านอาจารย์ดังนี้ค่ะ

๑. ถ้ามีคนมาทำกรรมไม่ดีมากมาย กับเรา แต่เราต่างอโหสิซึ่งกันและกันแล้ว อยากทราบว่าคนคนนั้นต้องไปรับกรรมจากคนอื่น (ในแบบเดียวกับที่ทำให้เราทุกข์) อีกหรือเปล่าคะ เพราะเคยอ่านเจอ

ว่า แม้เราจะอโหสิให้แล้ว เราจะพันวงจรกรรมกับเขา แต่เขาก็ยังคงต้องไปรับผลต่อกับคนอื่นอยู่ดี

และกรรมที่เขาเคยเป็นเจ้าของกรรมนายเวรของเรา กรรมที่เขาทำกลับคืนเรา จะถือว่า “เจ้า” กันไปหรือเปล่าคะ คือเขาไม่ต้องไปรับผลจากคนอื่นอีก

๒. หนังสือยิ่งกว่าสุข เมื่อจิตเป็นอิสระที่อาจารย์เขียนทำให้ชีวิตของดิฉันเปลี่ยนไปมากมาย (ไม่อย่างนั้นคงลงเหวไปแล้ว เพราะความไม่รู้ ก่อนหน้าดิฉันอ่านหลายเล่มก็ยังไม่เข้าใจกับทุกข์ไม่ได้)

ตอนนี้ดิฉันไม่สนใจเรื่องตำแหน่งฐานะเลย จะนับถือใครก็ที่คุณธรรมความดีของเขา ทำบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ สม่าเสมอ ทำทานทุกวัน (ถ้าวันไหนไม่มีโอกาสก็จะหยอดใส่กล่อง รวบรวมไปทำบุญอีกที) สวดมนต์ทุกคืน นั่งสมาธิอยู่เนืองๆ (เพราะสถานที่ไม่สงบป่ายะคะ) ในชีวิตประจำวันก็คอยดูจิตใจ ดูความรู้สึกของตัวเองไปด้วย ดิฉันตั้งใจรักษาศีล ๕ มากๆ แต่มักจะมีเหตุการณ์มาทดสอบดิฉันมากเหลือเกิน เช่น ตอนไปทำงานตจว. ที่ทำงานคะยั้นคะยอให้กินเหล้า จิบเดียว แต่ยังไม่ดิฉันก็ยั้งยั้งไม่กิน แะจึงเททิ้งทั้งหมดโดยไม่มีคนอื่นได้กิน (ตอนนั้นดิฉันตกใจ ภายหลังก็ไม่มีอะไร) และมีมาทดสอบอีกหลายเรื่องคะ ซึ่งการที่ดิฉันเปลี่ยนแปลงตัวเอง ไม่ดูทีวี ไม่อ่านนสพ. (ไม่ยกดู/อ่านไปเอง) พุดน้อยลง (เพราะส่วนใหญ่พูดไปก็ไม่มีสาระ) ทำให้ที่ทำงานมองว่าดิฉันแปลกๆ และมองว่าวัยอย่างดิฉันยังไม่ควรมาศึกษาธรรมะ ยิ่งพอดิฉันพูดว่ากรรมที่เราทำเป็นประจำทุกวัน สำคัญมาก เพราะตอนตายถ้าไม่มีกรรมหนักหรืออาสัญกรรมให้

ผล อาจิณกรรมก็จะส่งผล คำก็ตกใจกันใหญ่ที่ดิฉันพูดถึงเรื่อง ความตาย และวันนี้ก็มีน้องที่ทำงานพูดว่ายังงิเราตายไปแล้ว เกิดใหม่ก็ไม่ใช่คนเดียว กับเค้า ณ ตอนนี้อย่าง

ขอลถามว่า ทำไมเวลาที่เรที่ตั้งใจจะเป็นคนดี ถึงต้องมี เรื่องทดสอบเรามากมายสะคะ บางทีก็ทำให้เหนื่อยและท้อมาก (เมื่อก่อนดิฉันทำตัวแทบจะตรงข้ามกับตอนนี้อยู่คะ) ได้แต่ อาศัยการอ่านข้อธรรมของครูบาอาจารย์(รวมถึงท่านอาจารย์ ด้วย) ทุกคืนๆ ที่จะช่วยให้ดิฉันเดินบนทางนี้ต่อไปได้ (เพราะคน ที่บ้านและที่ทำงาน ไม่มีใครสนใจคำสอนของพระพุทธองค์เลย ไม่ว่าเขาจะมีทุกข์แค่ไหน และมองว่าดิฉันเริ่มเพี้ยน หลังๆดิฉัน เลยไม่ค่อยแสดงออกเรื่องนี้มาก)

๓. ดิฉันรู้จากการอ่าน

รู้ว่า...ขันธ ๕ เป็นทุกข์

รู้ว่า...ทุกสิ่งในโลก ไม่เที่ยง เป็นทุกข์

รู้ว่า...สามมีและลูกคือห่วง

รู้ว่า...ชีวิตนี้เป็นของชั่วคราว และน้อยนัก

แต่เนื่องจากยังไม่มีปัญญาเห็นจริงด้วยตัวเอง จึงขอ ถามว่า เวลาที่อยู่บนโลกมนุษย์(ถ้าไม่มีกรรมตัดรอน) ของดิฉัน อาจเหลือประมาณ ๕๐ ปี หากไม่มีคู่ ดิฉันจะสามารถทำแต่ กรรมดีๆแบบนี้ไปทุกวันๆ โดยไม่รู้สึกดุเดือดเลยมากได้ไหมคะ ที่ทำงานบอกว่า ถ้าตอนนี้ดิฉันไม่คิดมีคู่ เลยวัยนี้ไปแล้วจะมามี เสียใจทีหลัง ขอความเห็นของอาจารย์เรื่องนี้ได้ไหมคะ เพราะ

บางครั้งดิฉันก็รู้สึกเหงามากๆ แต่ก็ไม่อยากรักใคร่เพราะความ รักอีก

๔. เทวดา ท่านสามารถลจจิตใจมนุษย์ให้คิด หรือทำ อย่งที่ท่านปรารถนาได้ไหมคะ ถ้าได้ จะไม่เป็นการแทรกแซง กรรมของมนุษย์ผู้นั้นหรือคะ

จากที่ ดิฉันมีโอกาสไปฟังธรรมครั้งแรก วันที่ ๑๒ ก.ค . เห็นเด็กๆรุ่นใหม่ไปกันเยอะมาก (ชื่นใจ) แต่ในสายตาคอนนอก (ที่ไม่ได้สนใจธรรมะ) กลับมองว่า เพราะคนเหล่านั้นต้องมี ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่งถึงสนใจธรรมะ ดิฉันอธิบายเท่าไร ก็ไม่เชื่อจนดิฉันต้องนั่งไป คงอย่งที่อาจารย์บอกว่ามีบัวหลาย เหล่า และหลวงปู่ดุลย์ บอกว่าธรรมะไม่ใช่ของที่จะไปยึดเยียด ให้ใครนะคะ ทุกวันนี้ดิฉันก็ไม่ได้คิดว่าตัวเองดี ยิ่งกลับคิดว่า ชยะยังอยู่ในใจเต็มเลย แต่ดิฉันก็เชื่อว่าได้มาเดินบนหนทางที่ ถูกต้อง ดิงามแล้วคะ

ขอบพระคุณอาจารย์ผู้มีพระคุณกับดิฉันอย่างมาก เหลือเกิน

คำตอบ

(๑) ผู้ใดทำกรรมที่เป็นเวรไว้กับคนอื่นสัตว์อื่น หากยัง ไม่ได้รับการยกโทษให้ (อโหสิ) เวนกรรมของเขาทั้งสองยังผูก กันอยู่ ผู้ใดชดใช้หนี้เวรกรรมให้กับผู้จองเวรได้หมดสิ้น หนี้เวร กรรมของสัตว์บุคคลทั้งสองย่อมหมด (เจ้า) กันไป ไม่มีหนี้เวร กรรมเหลือตกค้างให้ต้องกลับมาชดใช้กันอีก

(๒) การทำความดีย่อมมีมารขัดขวาง ความเหน้อยกายเป็นเรื่องราวธรรมดาที่ทุกคนต้องมี แต่ผู้ใดมีธรรมคุ้มครองใจ ความท้อแท้ใจย่อมไม่เกิดขึ้น ผู้ใดมีพฤติกรรมไม่เหมือนพฤติกรรมของคนปกติทั่วไป เรียกผู้นั้นว่า “เพี้ยน” ที่มีคนพูดว่าผู้ถามปัญหานั้นเป็นคนเพี้ยน เป็นการพูดถูกของเขา แต่ผู้ที่ถูกพูดถึงมีพฤติกรรมเพี้ยนไปสู่ความสวัสดิของชีวิต ผู้รู้ไม่หยุดเพี้ยน ดีให้ถึงที่สุด ฉะนั้นจงเพี้ยนต่อไป

(๓) ผู้ใดมีธรรมะคุ้มครองใจ ความเหงา ความรู้สึกโดดเดี่ยว ย่อมไม่มีกับผู้นั้น

อนึ่ง พี่ที่ทำงานพูดถูกตามความเห็นของเขา แต่ไม่ถูกตามความเห็นของผู้รู้จริง พระพุทธะตรัสในทำนองที่ว่า มนุษย์มีทรัพย์สมบัติเป็นห่วงผูกขา มีสามี/ภรรยาเป็นห่วงผูกมือ มีบุตรธิดาเป็นห่วงผูกคอ ผู้ถามปัญหาจะผูกชีวิตไว้กับสิ่งใดเลือกได้ตามใจปรารถนา หรือไม่เอาสิ่งใดมาผูกมัดให้ขาดความเป็นไท อยู่ที่ต้องตัดสินใจเอาเอง เพราะบุคคลมีสิทธิในชีวิตที่ต้องบริหารจัดการด้วยตัวเอง

(๔) ผู้ใดมีศีลมีธรรมคุ้มครองใจ ผู้นั้นมีเทวดาคอยคุ้มครองรักษา เทวดาเป็นผู้มีหิริโอตตปปะ ฉะนั้นเมื่อเทวดาดลใจ จะไม่ดลใจให้ทำชั่ว แต่จะดลใจผู้มีศีลมีธรรมให้ทำแต่กรรมดี ถือว่าเป็นการแทรกแซงกรรมได้

อย่ามองใช้เวลาของชีวิต กับการแสวงหาสิ่งไร้ประโยชน์

๓๕. มิได้อยู่โดดเดี่ยว

คำถาม

อยากเรียนถามอาจารย์ว่าการที่คนเราจะอยู่โดดเดี่ยว ในทุกๆสังคม ทั้งที่ปฏิบัติตัวด้วยดีกับผู้อื่น เช่น การมีน้ำใจ การไม่ดูตายเมื่อผู้อื่นต้องการความช่วยเหลือ การรู้จักเกรงใจ ไม่เอาแต่ใจ (แต่อาจจะไม่ใช่คนพูดเก่งหรือคุยสนุก) คนที่เป็นแบบนี้ทำกรรมอะไรมาคะ พยายามทำบุญตามกำลัง รักษาศีล ๕ สวดมนต์มาตลอดแต่ก็ไม่ค่อยมีมิตรแท้ ทั้งๆ ที่หลายคนมักบอกว่าดีจนเป็นคนดี เมื่อนานๆ เข้ารู้สึกเบื่อกๆ

อยากเรียนถามอาจารย์ว่าควรแก้ไขวิบากกรรมนี้อย่างไรคะ อยากมีเพื่อนที่ดีๆเข้ามาบ้างคะ

คำตอบ

มนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่ต้องพึ่งอาศัยผู้อื่น เพื่อชีวิตอยู่รอด แม้แต่พระสงฆ์ผู้อยู่ตามป่า, น้ำ ฤๅษีไซโพร คนจรจัดที่หลบนอนตามที่สาธารณะ เหล่านี้ หากจะถือว่าเป็นผู้ อยู่โดดเดี่ยวก็เป็นเพียงชั่วคราว เพราะยังต้องพึ่งคนอื่นเพื่อให้ ได้มาซึ่งอาหาร ดังนั้นพฤติกรรมที่ผู้ถามปัญหาบอกล่าไป จึง มิใช่เป็นการอยู่โดดเดี่ยว

บุคคลจะรู้ว่าตัวเองดีหรือไม่ดี มิใช่ตัวเองเป็นผู้ดูเป็นผู้ตัดสิน ต้องให้ผู้อื่นเป็นคนดูเป็นคนตัดสิน และต้องดูกันนานๆ จึงจะรู้ว่าเขาเป็นคนดีหรือไม่

ผู้ใดประพฤติดนให้อย่างน้อยมีเบญจศีล (ศีล ๕) มีเบญจธรรม (เมตตากรุณา สัมมาอาชีวะ กามสังวร สัจจะและสติสัมปชัญญะ) คຸ້ມครองใจอยู่ทุกขณะตื่น สัตว์เดรัจฉานยังอบอุนใจ ไร้วางใจ นำตัวเข้าใกล้ ยังมีเทวดาคຸ້ມรักษา

ผู้ใดพัฒนาตัวเองให้มีความเห็นถูก ย่อมแสวงหาธรรมะมาเป็นมิตรแท้คຸ້ມครองใจ ตัวอย่างเช่นพระสารีบุตรมีกายคตาสติเป็นมิตรแท้ ฉะนั้นปัญหาที่ถามไปสรุปลงได้ว่า มีความเห็นผิดเป็นเหตุให้เกิด

๗๖. อายพระที่ห้อยคอ

คำถาม

กราบเรียน ท่านอาจารย์สนอง วรอุไร ที่เคารพอย่างสูง ดิฉันขอเรียนถามว่า การสวมสร้อยคอแขวนพระ ตลอดเวลารวมถึงเวลาอาบน้ำ และเปลี่ยนเสื้อผ้า จะเหมาะสมหรือไม่คะ กราบขอบพระคุณอย่างสูงค่ะ ผู้ใช้คำสอนของท่านอาจารย์เป็นประทีปส่องทาง

คำตอบ

ผู้มีสติปัญญาระดับโลก คือยังมีจิตเป็นทาสของความหลง ใครผู้ใดมีความเห็นถูกตามธรรม แล้วนำเอาธรรมวินัยมาสถิติไว้กับใจได้ ผู้นั้นได้ชื่อว่า มีธรรมวินัยคຸ້ມรักษาชีวิต ซึ่งดีกว่าการสวมสร้อยคอแขวนพระให้หนักคอเป็นไหนๆ

๗๗. เข้าถึง-ถูกตรง-กินใจ

คำถาม

ก่อนอื่นขอกราบสวัสดี อ.สนอง วรอุไร...ผมขออนุญาตเรียกว่า..คุณพ่อ นะครับ

ผมเป็นคนหนึ่งที่ได้มีโอกาสฟังธรรมะจากคุณพ่อโดยบังเอิญในอินเทอร์เน็ต ผ่านรายการ ทวิตโซเชียล และหลังจากนั้นก็ติดตามฟังธรรมบรรยายใน www.youtube.com ซึ่งมีอยู่มากมาย และหลังจากนั้นก็ได้ติดตามอ่านในนิตยสาร secret จนมาถึงหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊คหลายเล่มของคุณพ่อ ซึ่งพิมพ์โดยสำนักพิมพ์อมรินทร์ ลูกดีใจเหลือเกินที่มีโอกาสได้ ดู อ่าน ฟังธรรมจากคุณพ่อซึ่งมีปัญญาารู้แจ้งเห็นจริงตามธรรม และสอนได้อย่างเข้าถึง ถูกตรง และกินใจ ลูกมักจะปลื้มปิติเกือบทุกครั้งที่ได้มีโอกาสฟังธรรมของคุณพ่อ บางทีน้ำตาก็ไหลออกมาด้วยความปิติ ลูกมีความสุขมากครับที่ได้ฟังธรรม

แต่ที่สำคัญว่านั่นคือลูกพยายามปฏิบัติตามธรรมที่คุณพ่อสั่งสอน ถึงแม้ลูกจะออกนอกกลุ่มนอทางบ้าง แต่ลูกก็ยังคงมีคำสอนของคุณพ่อและครูบาอาจารย์หลายๆ ท่านคอยเตือนสติ ต้องขออภัยคุณพ่อที่อธิบายมายืดยาว...

คำถาม ตัวลูกเองนั้นเป็นเกย์.. นี่คงจะเป็นผลจากการกระทำของลูกในอดีต แต่ลูกเองก็ยินดีและยอมรับในผลกรรมนั้น ลูกเคยเสียใจผิดหวังมาบ้างแต่ลูกก็มองชีวิตในแง่บวก

เสมอ และไม่ได้มองว่าชีวิตตัวเองติดลบ เพราะยังมีสิ่งดีดีที่ลูก
เลือกทำได้อีกมากมาย และตัวลูกเองนั้นก็พยายามตั้งอยู่ในศีล
๕ ถึงแม้ว่าจะเคยผิดพลาดไปบ้าง

ในเวลาอีกไม่นาน... ลูกนี้ก็จะต้องบวชซึ่งคุณพ่อของ
ลูกเคยขอให้บวชมาหลายปีแล้ว ตั้งแต่ลูกเรียนจบ แต่ลูกก็ผลัด
ผ่อนมาเรื่อยด้วยเหตุผลบางประการ ซึ่งแน่นอนลูกพอทราบว่า
ในการบวชนั้นต้องมีการขานนาค และในพระธรรมวินัยนั้นก็มี
กฎระเบียบอย่างไร แต่ที่นี้ถึงอย่างไรลูกก็คงต้องบวช เพราะ
ถ้าลูกต้องบอกคุณพ่อของลูกว่าลูกเป็นเกย์ลูกก็กลัวว่าท่านจะ
เสียใจและรับไม่ได้ ยิ่งถ้าอ้างเหตุผลและกฎระเบียบในการบวช
ด้วยแล้ว ก็กลัวว่าจะยิ่งไปกันใหญ่ ลูกควรจะทำอย่างไรดีครับ..

อีกอย่างหนึ่งคุณพ่อ คุณย่า ท่านอยากเห็นชายผ้าเหลือง
ของลูก เปรียบเสมือนลูกได้ทดแทนพระคุณท่าน และมารดา

ถ้าสมมุติลูกบวชเข้าไปแล้ว... จะมีผลอย่างไรบ้าง... ลูก
ควรทำอย่างไร.. เพราะลูกก็ไม่อยากสร้างวิบากที่ไม่ดีให้กับตัว
เองและผู้อื่น ... และอีกอย่างหนึ่ง คนที่เป็นแบบลูกจะมีโอกาส
ได้ปัญญาเห็นแจ้งเหมือนคุณพ่อดีครับ...

ความเป็นโสดาบันหรืออริยบุคคลจะเกิดขึ้นกับคนที่
เป็นเกย์บ้างมั๊ยครับ... ลูกרבกวนคุณพ่อช่วยตอบคำถามด้วย
นะครับ ขอขอบพระคุณ คุณพ่อ ดร.สนอง วรอุไร เป็นอย่าง
สูงครับ

สุดท้ายขออวยพรให้ธรรมะคุ้มครองคุณพ่อและครอบครัว

ครับ.. รวมถึงผู้สนทนาธรรม ผู้ฟังธรรมของคุณพ่อทุกท่าน จง
มีแต่ความสุขความเจริญตลอดจนเข้าสู่พระนิพพานเทอญ...สาธุ

คำตอบ

ในภาษาไทยที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน มิได้บัญญัติคำว่า
“ปิตี” ขึ้นมาใช้สื่อความหมาย แต่พุทธศาสนาเรียกสภาวะของ
จิตที่เป็นความปลาบปล้ำใจ อิ่มใจ ว่า “ปิตี”

อนึ่ง ผู้ใดเชื่อว่า กฎแห่งกรรมมีจริง และยอมรับความ
จริงในเหตุผลที่ตนทำได้ เรียกผู้ที่มีศรัทธาเช่นนี้ว่า เป็นผู้ที่เจริญ
ได้ในวันข้างหน้า จิตของสัตว์บุคคลที่มาเกิดเป็นมนุษย์อยู่ใน
ชาติปัจจุบัน ไม่มีใครสักคนที่ไม่เคยประพฤติดีผิดพลาด แต่ผู้มี
สติปัญญาเห็นถูก ใช้ความผิดพลาดมาเป็นครูสอนใจ และไม่
ประพฤติดีให้ผิดซ้ำอีกต่อไป จึงใช้ความผิดพลาดเป็นบันไดก้าวสู่
ความเป็นอริยบุคคลได้

เรื่องที่คุณถามปัญหาเขียนปรึกษาไป ผู้รู้แก้ปัญหานี้ด้วย
การใช้สถานะของการเป็นฆราวาส ปฏิบัติธรรมจนสามารถ
พัฒนาจิตให้มีสติกล้าแข็ง จนทำให้จิตเป็นอิสระจากพฤติกรรม
ดังกล่าวได้แล้ว จึงจะเปลี่ยนจากเพศฆราวาสไปอยู่ในเพศของ
ภิกษุ ซึ่งดีกว่าการเริ่มต้นที่ไม่บริสุทธิ์ แล้วมาปฏิบัติธรรมภาย
หลัง ย่อมเข้าไม่ถึงธรรมที่ปฏิบัติ ดังนั้นเมื่อคุณพ่อ คุณย่า อยาก
เห็นชายผ้าเหลืองของลูกของหลาน จงรับปากกับท่านว่า จะบวช
ให้ แต่ขอเลือกเวลาที่เหมาะสมด้วยตนเอง

อดีตโสเภณีแห่งแคว้นวัชชีที่ชื่อว่า อัมพปาลี เลิกประกอบอาชีพหูก้อยอย่างเด็ดขาด แล้วมาบวชเป็นภิกษุณีปฏิบัติธรรมจนจิตบรรลุลอรหัตตผลได้ สิริมาโสเภณีแห่งแคว้นมคธ เลิกประกอบอาชีพหูก้อยอย่างเด็ดขาด แล้วหันมาปฏิบัติธรรม จนจิตบรรลุโสดาปัตติผลได้ในขณะที่ยังเป็นฆราวาสอยู่ สตรีเพศทั้งสองยังทำให้ดูเป็นตัวอย่างดีได้ ประสาอะไรกับผู้ถามปัญหา ผู้บุรุษเพศจะทำไมได้ล่ะ ขอเพียงให้มีศรัทธามั่นคงอยู่กับพระรัตนตรัย และมีศีล ๕ ไม่ขาด ไม่ทะเลาะ ไม่ต่าง ไม่พร้อย คุณธรรมดังกล่าวนี้เองที่ทำให้ผู้ประพฤตมีศีล มีสังขจะ มีความเพียร เป็นแรงสนับสนุน จึงสามารถพัฒนาจิตให้เป็นอริยบุคคลได้ จริงแท้แน่นอน ... ฐี่ ... ฐี่ ... ฐี่ ... ฐี่

๓๘. บุญช่วยทัน

คำถาม

เรียนอ.ดร.สนองที่เคารพ

มีพี่ที่รู้จักชวนไปงานเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ทางจิตงานหนึ่ง (ซึ่งอ.ดร.บรรจบได้ไปบรรยายที่งานด้วย) และชวนผมพบพระรูปหนึ่ง ที่เชื่อว่าท่านดูวิบากกรรมได้ ผมไม่เคยไปพบพระลักษณะนี้มาก่อน แต่ด้วยความเกรงใจจึงไม่กล้าขัดเมื่อพบแล้วท่านทักเกี่ยวกับวิบากกรรมของผมในอดีตชาติ และ

แนะนำว่าต้องทำสังฆทานตามจำนวนที่ท่านแนะนำ ด้วยจำนวนเงินเกือบสองหมื่นบาท และต้องสร้างพระประจำวันเกิด ด้วยจำนวนเงินสามหมื่นกว่าบาท ที่สำนักสงฆ์ของท่าน และต้องบวชอย่างน้อยหนึ่งพรรษา เพื่อแก้ไขวิบากกรรมที่เจ้ากรรมนายเวรตามมา พระท่านบอกว่าผมโดนเจ้ากรรมนายเวรเล่นงานแบบเบาๆมาประมาณสามสี่ปีแล้ว และจะกำลังหนักขึ้นเรื่อยๆ

ผมไม่เคยเชื่อเรื่องการแก้กรรม แต่เชื่อว่าธรรมะย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม และเชื่อมั่นในการทำความดี แต่เมื่อโดนทักเข้าตรงๆ ตามประสาผู้ที่เป็นปุถุชนและยังไม่เห็นธรรม จิตใจก็อดหวั่นไหวไม่ได้ และพี่ที่แนะนำก็บอกว่าท่านแนะนำอะไรให้ทำไปก่อน แต่ผมก็ยังไม่แน่ใจว่าควรทำเช่นนั้นหรือไม่ จึงกราบเรียนขอคำแนะนำจากอาจารย์ ดร.สนองด้วยครับ

กราบขอบพระคุณมากครับ

คำตอบ

พระรูปนั้นที่ผู้ถามปัญหาบอกเล่าให้ฟัง เป็นสมมุติสงฆ์ที่ยังประพฤติละเมิดวินัยของพระพุทธะ ยังประพฤติดิรัจฉานวิชา คือใช้ความรู้ที่ขวางต่อทางพระนิพพาน มาทำนายทายทักชีวิตของบุคคลอื่น ซึ่งพระสุปฏิปันโนหรือพระอริยสงฆ์ไม่ประพฤติกั้น ดังนั้นผู้ถามปัญหาจะศรัทธาเลื่อมในภิกษุประเภทนี้หรือไม่ เป็นสิทธิ์ของผู้ถามปัญหา แต่ผู้รู้เชื่อใน “กฎแห่งกรรม” และเชื่อว่า “ธรรมย่อมคุ้มครองรักษาผู้ประพฤติธรรม” นั้นเป็นจริงแท้แน่นอน

๗๙. พ่อปู่ทายนั่น

คำถาม

เรียนท่านอาจารย์สนองที่นับถือ

อาจารย์เคยเล่าถึงร่างทรงที่ดูดวงแม่น แต่ไม่สามารถทำนายดวงชะตาของอาจารย์ได้ถูก แต่ปู่ชุนธรรมดาอย่างดิฉันที่กำลังเริ่มเดินทางโดยยังไม่ถึงไหน จะต้องเป็นไปตามคำทำนายหรือไม่คะ ตอนนี้อดิฉันสับสนมาก เพราะแฟนบอกว่าพ่อปู่ (ร่างทรง) ที่เชียงใหม่ ทายแม่นมาก (เค้าทำนายแม่นเหมือนตาเห็นจริง) ที่ดิฉันร้อนใจเพราะ พ่อปู่ทำนายว่าดิฉันกับแฟนไม่ใช่เนื้อคู่กัน เป็นเพียงกัลยาณมิตรแฟนจะได้เจอเนื้อคู่ตัวจริงเมื่อเค้าอายุครบ ๔๗ (เดือนมกราคม ๒๕๕๓) ซึ่งลักษณะและอายุไม่ใช่ดิฉันแน่ๆ

ขอเรียนถามท่านอาจารย์ดังนี้ค่ะ

๑. ทำไมพ่อปู่ถึงทำนายได้เหมือนตาเห็นล่ะคะ เค้ามีอมนุษย์มาใช้ร่างจริงๆหรือคะ ถึงได้รู้เรื่องที่เป็นความลับของดิฉันได้ ทั้งที่แฟนก็ไม่ว่า

๒. พ่อปู่บอกว่าแฟนจะต้องแต่งงานกับเนื้อคู่ที่จะเจออีกไม่กี่เดือนนี้อย่าง หลีกเสี่ยงไม่ได้ จะเป็นจริงหรือไม่คะ แล้วดิฉันควรจะทำยังไง ต้องออกมาจากชีวิตเค้าก่อนจะเสียใจไปมากกว่านี้หรือเปล่าคะ

๓. เนื้อคู่มีจริงๆหรือคะ (หมายถึงเนื้อคู่ที่มีกรรมผูกพัน

กันมา และจะได้ร่วมชีวิตกันในชาติปัจจุบันนี้แน่ๆ) ดิฉันนึกว่าเกิดจากเหตุปัจจัยที่ร่วมกันทำในปัจจุบันเสียอีก

ขอบพระคุณที่อาจารย์เมตตาส่งสารดิฉันและเพื่อนมนุษย์ทุกคนเสมอมา

ปล.ดิฉันอาจจะคิดมากวิตกจริตไปก่อน แต่ถ้าเค้าไม่ทายเรื่องอื่นแม่น ดิฉันคงไม่ร้อนใจขนาดนี้ค่ะ

ด้วยความนับถืออาจารย์อย่างสูง

คำตอบ

(๑). ผู้ใดพัฒนาจิต (สมถภาวนา) จนเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิระดับฌานได้ เมื่อถอยจิตออกจากความทรงฌานผู้นั้นสามารถรู้ความเป็นไปของชีวิตบุคคลผู้เป็นปุถุชนได้ หรือผู้ใดยินยอมให้จิตวิญญาณอื่น มาใช้ร่างกายของตนกระทำการ (เข้าทรง) จิตวิญญาณที่มาอาศัยร่างทรง ย่อมรู้ความเป็นไปของชีวิตบุคคลผู้เป็นปุถุชนได้ โดยใช้ร่างนั้นสื่อให้รู้ด้วยการแสดงออกทางวาจาได้

(๒). มีโอกาสเป็นจริงได้ หากคนที่ถูกเรียกว่าแฟน ยังปล่อยชีวิตให้ดำเนินไปตามยถากรรม และมีโอกาสไม่เป็นจริง หากคนที่ถูกเรียกว่าแฟนได้พัฒนาจิตจนเข้าถึงอริยธรรม เช่นเดียวกับคนไม่ฉลาด ย่อมแสวงหาที่พึ่งอันเป็นกำพว้า คือไม่มีอยู่จริงในวันข้างหน้า ผู้รู้จริงแสวงหาสิ่งที่ไม่กำพว้ามาเป็นเพื่อน มาเป็นที่พึ่ง คือธรรมะในพุทธศาสนา ใครผู้ใดมีธรรมะ

เป็นเพื่อน เป็นที่พึ่งแล้ว ชีวิตย่อมพบแต่ความสุขดีทั้งในชีวิตนี้ และชีวิตหน้า ... แน่นอน

อนึ่ง พระพุทธะตรัส ว่า “บุคคลมีมนุษย์สมบัติเป็นห่วงผูกขา มีสามี/ภรรยาเป็นห่วงผูกมือ มีบุตร/ธิดาเป็นห่วงผูกคอ” ผู้ถามปัญหาจะผูกมัดตัวเองให้หมดอิสรภาพแบบไหน เลือกผูกเอาตามที่ชอบ

(๓). เป็นจริง สำหรับผู้ปล่อยชีวิตให้ดำเนินไปตามยถากรรม แต่ ไม่เป็นจริง สำหรับผู้ปฏิบัติธรรม ที่สามารถทวนกระแสของกรรมได้

ร้อยปากที่คนอื่นพูด ไม่ศักดิ์สิทธิ์เท่ากับการกระทำของตนเอง จริงไหมครับ

๘๐. คนคิดมาก

คำถาม

เรียนท่านอาจารย์ ดร.สนอง

ผมขออนุญาตเรียนถามคำถามท่าน ดังต่อไปนี้ครับ

ผมทำงานบริษัท และได้รับโอกาสให้ไปเรียนงานจากหน่วยงานอื่นโดยมีสัญญาผูกมัดว่า เมื่อเรียนงานเสร็จแล้ว จะต้องกลับมาทำงานที่ต้นสังกัดเป็นเวลาเท่าที่เรียน ขณะนี้เรียนงานเสร็จแล้วและทำงานให้หน่วยงานเก่า แต่ว่าก็มีหัวหน้างาน

ฝ่ายใหม่เสนอจะดึงตัวไปทำงานให้เขา โดยให้งานมอบหมายที่ดีกว่า อย่างไรก็ตามการจะย้ายไปต้องได้รับการอนุมัติจากเจ้าของบริษัท ซึ่งท่านเจ้าของก็เห็นควรว่าเป็นโอกาสที่ดีกว่าสำหรับผม (แต่ผมก็ทราบดีว่าหัวหน้าคนที่ส่งตัวผมไปเรียนคงจะเสียใจและผิดหวังในการตัดสินใจของผม)

๑. หากเจ้าของบริษัทอนุญาตแล้ว อย่างนี้ ผมจะเข้าขายอกตัณญาหรือไม่ครับ ? แม้ผมเรียนงานมาแล้ว แต่ไม่ได้ทำงานแผนกเดิมแต่ก็ยังทำงานให้บริษัทเดียวกันอยู่

๒. ท่านโปรดช่วยแนะแนวทางดำเนินชีวิตให้ผมด้วยครับ ในใจผมอยากที่จะไปทำงานใหม่ แต่ลึกๆในใจก็มีข้อแย้งว่าทำไมเราถึงเป็นคนอกตัณญา และควรทำงานชดใช้เขาซะในชาตินี้ดีกว่าไปใช้ชาติต่อไป ผมคิดอย่างนี้ถูกต้องหรือไม่ครับ ?

ขอกราบแทบเท้าท่านอาจารย์ครับ

คำตอบ

(๑). คำว่า “ต้นสังกัด” หมายถึง สังกัดเดิม ในที่นี้คือบริษัทเดิม การย้ายไปทำงานอยู่ในแผนกอื่น จึงไม่ถือว่าเป็นความอกตัณญา

(๒). การรับเงื่อนไขและปฏิบัติได้ตามเงื่อนไขที่รับได้ ถือว่าเป็นการประพฤติตรงและจริงใจ (ซื่อสัตย์) เมื่อใดที่ปฏิบัติได้ครบถ้วนถูกต้องตรงตามเงื่อนไขแล้ว จะย้ายไปทำงานในที่แห่งใหม่ที่ไม่ใช่บริษัทเดิม ไม่ถือว่าเป็นความอกตัณญา แต่ควรจะบอกกล่าวหน่วยงานเดิมล่วงหน้า เพื่อจะได้เตรียมตัวรับคนใหม่เข้ามาทำงานแทน และงานก็จะดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง

๘๑. หนูสงสัย

คำถาม

อาจารย์คะ หนูสงสัยใจมีอยู่รีเปล่าคะ หรือเป็นสิ่งสมมุติ

คำตอบ

ใจมีอยู่จริง เป็นสมมุติบัญญัติ เป็นพลังงานที่มีความถี่คลื่นเล็กที่สุด ที่ระบบประสาท หรือเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ไม่สามารถตรวจวัดได้ ผู้ใดประสงค์จะพิสูจน์ว่าใจมีอยู่จริง ต้องพัฒนาจิต (สมถภาวนา) จนเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิสูงสุด ที่

เรียกว่าเป็นสมาธิระดับฌาน แล้วถอยจิตออกจากฌาน ทิพพ

จักขุยอมสัมผัสได้กับการมีอยู่จริงของใจ

ปัญหามีอยู่ว่า ได้ชี้ทางให้แล้ว ผู้ถามปัญหาจะพิสูจน์สังจธรรมนี้ไหม ?

ไตรขอบ ไตรขัง ข้างเถิด

ไตรเขต ไตรขุ ข้างเขา

ไตรเปื้อ ไตรบ่น ทนเอา

ใจเรา ร่มเย็น เป็นพอ

๘๒. สะกดจิต

คำถาม

กราบเรียนคุณพ่อที่รักและเคารพ

หนูอยากทราบว่าการรักษาจิตใจโดยใช้การสะกดจิต เพื่อเป็นการแก้ไขจิตใต้สำนึกของเราในเรื่องที่ฝังใจ เช่นคุณบิล บัณลือฤทธิ์ กลัวเข็มมากก็รักษาให้หายกลัวได้

อยากเรียนถามคุณพ่อว่ารักษาได้จริงไหม เพราะหนูไปลงทะเบียนรักษามา ๑ ครั้ง แล้วครั้งต่อไปก็จะนัดอีก ก็เลยอยากรู้ว่าเป็นวิธีการรักษาที่ถูกต้องและตรงจุดหรือไม่ (รักษาแต่ละครั้งมีค่าใช้จ่าย) แต่ที่สำคัญเขาบอกให้เลิกสวดมนต์ นั่งสมาธิ ก่อนในช่วงที่รักษา แต่หนูก็ใช้ธรรมะรักษาใจตัวเอง มา ๒ ปี กว่าแล้ว ไม่อยากเลิกปฏิบัติธรรมซักวันคะ เพราะรู้สึกชีวิตอยู่ได้ด้วยธรรมะ ถึงแม้ว่าทุกข์จะยังมีอยู่ในใจ แต่ก็รู้สึกอบอุ่นใจที่มีพระพุทธเจ้าอยู่ในใจ

ปีหน้าหนูจะเรียนต่อปริญญาโทเกี่ยวกับธรรมะและปฏิบัติธรรมคู่ไปด้วย เพราะหนูวางแผนชีวิตว่าอยากรับใช้พระพุทธศาสนาคะ (จำเป็นหรือไม่คะ) อยากให้ทุกคนมีธรรมะในหัวใจจะได้พ้นทุกข์ร่วมกัน

ทุกวันนี้หมั่นทำบุญให้มากขึ้น สวดมนต์ เจริญสติ ใสบาตร ทำสังฆทาน ฟังธรรมเนืองๆ และที่ภูมิใจที่สุดได้จัดงานฟังบรรยายธรรมขึ้นร่วมกับสามีเร็วๆ นี้คะ โดยเรียนเชิญคุณ

พ่อเป็นหนึ่งในองค์บรรยายนั้นด้วย วันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๓
ที่อาคารวงศ์ชาญศิลป์ (บางลำพู)

อนาคตคิดอยากจะเปิดสถานปฏิบัติธรรมเป็นศูนย์รวม
ให้คนมาปฏิบัติ ฟังธรรม ขอบารมีคุณพ่อช่วยส่งให้หนูและสามี
ได้มีโอกาสรับใช้พระพุทธศาสนาให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ด้วยนะคะ

คำตอบ

วิธีรักษาโรคด้วยการสะกดจิต เป็นวิธีการที่ถูกของผู้ที่
นำมาใช้ แต่ไม่ถูกต้องตามคำสอนของพระพุทธโคดม ที่สอนให้
ปฏิบัติสมถภาวนาและวิปัสสนาภาวนา จนมีสติมีปัญญาเห็นถูก
ตามธรรมเกิดขึ้น แล้วความกลัวในสิ่งใดๆ ย่อมไม่มี

ผู้ใดประสงศ์ให้เกิดผลจากการปฏิบัติธรรมก้าวหน้า
รวดเร็ว ควรนำตัวเข้าปฏิบัติกรรมฐาน โดยไม่จำเป็นต้อง
สร้างสัญญาที่เป็นอริยาให้เกิดความเศร้าหมองขึ้นกับใจ หาก
ประพฤติดีแบบนี้แล้ว การเข้าถึงมรรคผลของการปฏิบัติธรรม
ย่อมเกิดได้ง่าย

สาธุ ที่ผู้ถามปัญหา มีความเห็นถูกด้วยหมั่นทำบุญอยู่
เสมอ เพราะบุญเป็นที่พึ่งดีทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า รวมทั้งยังเป็น
สะพานส่งถึงพระนิพพานได้ และความคิดที่จะสร้างสถาน
ปฏิบัติธรรมเป็นดำริของผู้มีความเห็นถูก

.... สาธุ จงสำเร็จ

๘๓. เว้นวันที่ไม่สะดวก

คำถาม

กราบเรียนอาจารย์ สอนอง วรอุไร ที่เคารพยิ่งครับ
ผมมีปัญหาจะถามอาจารย์ครับ

๑. ผมได้ฝึกนั่งสมาธิด้วยตนเองทุกวัน ตั้งใจว่าจะทำทุก
วัน(เว้นวันที่ไม่สะดวก)ตลอดชีวิต การไม่มีครูอาจารย์ช่วย จะมี
โอกาสมีดวงตาเห็นธรรมหรือเปล่าครับ เพราะงานที่ทำ
อยู่ไม่มีโอกาสเข้าฝึกอบรมปฏิบัติธรรมเลยครับ

๒. สมาธิระดับ ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อัปนา
สมาธิ มีอาการอย่างไรที่บอกได้ว่านั่นคือสมาธิระดับนั้น
ครับ และการเอาชีวิตเข้าแลกกับความปวดเมื่อย แต่เคย
ได้ยินบางคนทำแล้วซาซา อาจารย์ ช่วยชี้แนะด้วยครับ

๓. จะสร้างเหตุอะไร ให้ได้เกิดในศาสนาพุทธอีกครั้ง
สุดท้ายนี้ขออำนาจ คุณ พระศรีรัตนไตร จนปกปักรักษา
ออาจารย์สอนอง และทีมงานกัลยาณธรรม ให้ปราศจากสิ่งขัด
ขวางต่อการสร้างบารมี ขอขอบคุณด้วยใจครับ

คำตอบ

(๑). ข้อความที่เขียนไว้ในวงเล็บ เขียนโดยคนที่ไม่มีสัจจะ
เพราะตั้งใจว่าจะทำทุกวันแล้วไม่ทำตามที่ตั้งใจ อย่างนี้สามารถ
ปฏิบัติธรรมได้ แต่เข้าไม่ถึงธรรมที่ปฏิบัติ ฉะนั้นพึงกำหนดความ

ตั้งใจ (อธิษฐาน) เสียใหม่ว่าจะทำให้ได้มากเท่าที่โอกาสเปิดให้
ทำอย่างนี้ไม่เสียสัจจะ แล้วการปฏิบัติธรรมย่อมเข้าถึงมรรคผล
ได้ง่าย

อนึ่ง งานที่ทำอยู่ในปัจจุบัน หากไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิด
ศีล ไม่ผิดธรรม และมีสติอยู่กับงานที่ทำ มีปัญญาเห็นถูกต้องอยู่กับ
งานที่ทำ การเข้าถึงดวงตาเห็นธรรม จึงจะมีโอกาสเกิดได้

(๒). ผู้ใดปฏิบัติสมถภาวนา แล้วทำให้จิตสงบเป็น
สมาธิประเดี๋ยวประด๋าว เรียกว่า ขณิกสมาธิ ปฏิบัติ
สมถภาวนาแล้วทำให้จิตสงบเป็นสมาธิจวนแน่น
แน่ เรียกว่า อุปจารสมาธิ และปฏิบัติสมถภาวนา
แล้วทำให้จิตเข้าถึงสมาธิแน่นแน่ เรียกว่า อัปปนา
สมาธิ สมาธิทั้งสามระดับนั้น จะรู้เห็น เข้าใจได้อย่าง
ถ่องแท้กับผู้ปฏิบัติธรรม และมีสภาวะของจิตเป็นเช่น
ดังที่กล่าว

อนึ่ง จะพัฒนาจิตให้อยู่เหนือความปวดเมื่อยได้ ต้องมี
สภาวะของจิตเป็นอย่างน้อยอุปจารสมาธิ แล้วความจริงในสังข
ธรรมดังกล่าว จึงจะเกิดขึ้นได้

(๓). ผู้ใดปรารถนาเกิดมาเป็นชาวพุทธ ต้องประพฤติ
เหตุให้ถูกต้องสามอย่างคือ สร้างมหาทาน อธิษฐานเกิดอีกเป็น
ชาวพุทธ และทำเหตุให้ถูกต้องคือ ประพฤติตนให้เป็นผู้มีศีล มี
ธรรมคุ้มครองใจ เมื่อใดเหตุปัจจัยลงตัว ความสมปรารถนาย่อม
เกิดเป็นจริงได้

๘๔. รู้สึกว่างมาก

คำถาม

เรียน ท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร
หนูได้รู้จักอาจารย์จากหนังสือสุขอย่างยิ่งเมื่อจิตเป็น
อิสระ ได้ค้นประวัติของอาจารย์ทำให้ได้รู้จักชมรมกัลยาณธรรม
และได้เป็นสมาชิกของชมรมฯ ได้ไปร่วมงานของชมรมฯ หลาย
ครั้ง และก็จะไปร่วมงานอีกค่ะ หนูมีทุกข์ที่จะขอความสว่างทาง
ปัญญาอีกแล้วค่ะ

หัวหน้างานมักจะไม่มอบหมายงานให้เป็นกิจลักษณะ
และระเบียบการขึ้นเงินเดือนใหม่ของข้าราชการ ต้องให้บันทึก
การทำงานที่ได้รับมอบหมายเพื่อเป็นหลักฐานการพิจารณาเลื่อน
ขึ้นเงินเดือน ทำให้หนูไม่มีงานที่ได้รับมอบหมายทำและบันทึกที่
เป็นกิจลักษณะ ได้แต่บันทึกสิ่งที่ทำ หนูรู้สึกร้อนใจเกิดความขุ่น
เคืองบ่อยๆ แล้วก็อึดอัด เวลาทำงานจะรู้สึกว่างมากๆ

หนูควรทำอะไรดีคะ ขอบพระคุณท่านอาจารย์มาก
ค่ะ ลูกศิษย์ของท่านคนหนึ่งค่ะ

คำตอบ

ผู้ใดรอคำสั่งจากหัวหน้างาน แล้วจึงปฏิบัติงานได้ ผู้นั้น
ด้อยศักยภาพ ตรงกันข้าม ผู้ใดปฏิบัติงานตามหน้าที่โดยไม่ต้อง
รอรับคำสั่งจากหัวหน้างาน ผู้นั้นมีศักยภาพ เช่นเดียวกันในการ

ปฏิบัติธรรม ครูสอนกรรมฐานที่ดี ย่อมไม่สอนกรรมฐานแก่ศิษย์ หากศิษย์มีปัญหาแล้วนำตัวเข้าหาพร้อมกับไต่ถามถึงข้อติดขัด ครูจะแนะนำให้ ศิษย์เช่นนี้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ ผู้ด้อยศักยภาพ มีเวลาว่างมาก แต่ผู้มีความสามารถหาเวลาว่างได้ยาก ฉะนั้นผู้ถาม ปัญหาต้องย้อนกลับมาดูตัวเอง แล้วปรับแก้ไขให้ถูกต้อง

๘๕. จดหมายฉบับที่ ๓

คำถาม

กราบสวัสดีท่านอาจารย์สนองค่ะ

นี่เป็นจดหมายฉบับที่ ๓ ที่ได้เขียนมาดีใจมากที่ได้รับคำตอบจากอาจารย์ในจดหมายฉบับแรกค่ะ ขอบพระคุณมากค่ะ เมื่อ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เป็นครั้งแรกที่ได้ไปร่วมงานของชมรมกัลยาณธรรมที่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทำพระจันทร์ และเป็นครั้งที่ ๒ ที่ได้เห็นท่านอาจารย์บนเวที ครั้งแรก คืองานของหลวงปู่พุทธอิสระที่ลุมพินีวันที่ผ่านมา ดีใจและอึ้งอึ้งใจที่ได้พบอาจารย์มากค่ะบรรยายเป็นคำพูดไม่ถูกเลยค่ะ ถึงแม้จะไม่ได้เจอกันใกล้ ๆ แต่ประทับใจกับหัวข้อบรรยาย ลงทุนข้ามชาติมากค่ะเพราะตรงประเด็นที่สุด ช่วงสุดท้ายท่านอาจารย์กรุณาแบ่งบุญให้กับผู้ร่วมปฏิบัติธรรมต้องขอบอกว่า ตื่นตื่นจนน้ำตาคลอเลยคะ

มีเรื่องจะรบกวนอาจารย์นิดหน่อยคะ คือ อยากจะถามว่าถ้าเราทำงานไม่มีความสุขเพราะในที่ทำงานเราต้องพบกับคน

ที่เรา คิดว่าเขาเปรียบเรา ไม่จริงใจ ไม่มีน้ำใจ เป็นต้น เราควรจะทำปรับความคิดของเราอย่างไรดีคะ เราจึงจะทำงานอย่างมีความสุขและสนุกสนาน ทั้งๆ ที่อ่านหนังสือของท่านอาจารย์มาคิดว่า เข้าใจดีแล้วแต่พอถึงเวลาปฏิบัติจริงๆ มันทำใจยากคะ เพราะต้องยอมรับว่าตัวเองยังมีกิเลสอยู่

สุดท้ายนี้ขอรบกวนให้อาจารย์มีความสุขภาพแข็งแรงตลอดไป เพื่อที่จะได้ทำภารกิจที่ท่านอาจารย์ได้ตั้งใจไว้คะ

คำตอบ

ผู้ใดประสงค้อยู่กับโลก หรืออยู่กับการทำงานให้กับสังคมอย่างมีความสุข ต้องพัฒนาตัวเองให้มีปัญญาเห็นถูกตามธรรมได้แล้ว จะเห็นว่า การทำงานเป็นการเรียนรู้คน เรียนรู้วิธีการทำงาน ซึ่งเป็นการเพิ่มประสบการณ์ให้กับชีวิต ผู้มีปัญญาเห็นถูกเห็นว่า ใครประพฤติเบียดเบียนเรา เป็นเรื่องดี เพราะเรามีสิ่งดีให้เขาเบียดเบียน ตรงกันข้ามหากเราไปเบียดเบียนใคร แสดงว่าเราเป็นคนพ่อง เป็นคนขาดแคลน เป็นคนไม่มีน้ำใจ จึงต้องประพฤติเบียดเบียนผู้อื่น เบียดเบียนสังคม เบียดเบียนประเทศชาติ ฯลฯ เมื่ออายุขัยจบสิ้นลง พลังแห่งการประพฤติเบียดเบียน (บาป) ย่อมผลัดดันจิตวิญญาณให้โคจรไปสู่ภพภูมิต่ำ ที่ตาเนื้อมองไม่เห็น แต่ตาใจ (ทิพพจักขุ) สัมผัสได้

ฉะนั้น บุคคลผู้หวังความเจริญของชีวิต พึงหมั่นฝึกจิตให้มีกำลังสติ และปัญญาเห็นแจ้งเกิดขึ้นได้เมื่อใดแล้ว จึงจะอยู่กับโลกได้อย่างมีความสุข อยู่กับการทำงานอย่างมีความสุข

๘๖. สมควรหรือไม่

คำถาม

กราบเรียนท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร ที่เคารพ

๑. การทำบุญเพื่ออุทิศให้กับผู้ที่เราต้องการให้ นั่น เช่น บิดา มารดา เป็นต้น มักอุทิศเพื่อไปให้กับผู้อื่น เช่น สรรพสัตว์ทั้งหลาย เป็นต้น ด้วยเสมอ เป็นการสมควรหรือไม่คะ หรือเมื่อถึงวาระที่จะทำบุญแบบเจาะจงก็ต้องเจาะจง จึงจะเป็นการสมควร

๒. หากท่านอาจารย์มีข้อซักถามใดๆ ก็ขอให้เมตตาซักถามชี้แนะดิฉันด้วยนะคะ

ขอขอบพระคุณในความกรุณาที่ท่านอาจารย์ เสียสละเวลาในการตอบปัญหา และชี้แนะแนวทางแก้ดิฉันเป็นอย่างสูงนะคะ และขออนุโมทนาในบุญกุศลทั้งหลายที่ท่านอาจารย์ได้สร้างสมไว้ดีแล้วค่ะ

คำตอบ

(๑). เมื่อผู้ถามปัญหาต้องการให้ ต้องถามว่าผู้รับต้องการไหม หากผู้รับ อาทิ บิดามารดา อยู่ในวิสัยที่มารับบุญได้และเขามออนุโมทนาบุญ ความสำเร็จในการอุทิศบุญย่อมเกิดขึ้น จะอุทิศบุญแบบเจาะจงหรืออุทิศบุญให้กับสรรพสัตว์ย่อมทำได้ตามใจปรารถนาของผู้อุทิศ

(๒). การทำบุญมิให้เลือกทำได้สิบอย่าง ได้แก่ บำเพ็ญทาน รักษาศีล เจริญจิตตภาวนา ประพฤติอ่อนน้อม ช่วยเหลือผู้อื่น แบ่งความดีให้ผู้อื่น ยินดีในความดีของผู้อื่น ฟังธรรม สั่งสอนธรรม ทำให้ความเห็นให้ถูกต้อง

อนึ่ง การเจริญจิตตภาวนา (ปฏิบัติธรรม) เป็นบุญใหญ่สุด เพราะสมถภาวนามีอานิสงส์ให้เข้าถึงเป็นสหายกับหมู่พรหมได้ และวิปัสสนาภาวนามีอานิสงส์ให้เข้าถึงนิพพานได้

๘๗. บริจาคโรงศพ

คำถาม

เรียนอาจารย์สนอง ที่นับถือ

ผมเข้าไปอ่านศึกษาคำถาม คำตอบ ในเว็บไซต์ กัลยาณธรรมอยู่เสมอใคร่ขอเรียนถาม และขอคำชี้แนะจากอาจารย์ดังนี้ครับ

เมื่อก่อนผมชอบทำบุญ ในลักษณะถวายสังฆทานเกือบทุกเดือน และบริจาคโรงศพทุกปี อย่างน้อยปีละครั้ง มาในช่วง ๒-๓ ปีนี้ รายได้ไม่มี ต้องจำกัดเงินในการใช้จ่าย จึงลดการถวายสังฆทานและบริจาคโรงศพ แต่ยังคงสวดมนต์และนั่งสมาธิอยู่ทุกวัน ในใจก็คิดอยู่บ้างว่า ได้ทำบุญมามาก แต่ทุกวันนี้ทำไม่ยังพบกับความลำบากอยู่ (แต่จากการศึกษาจาก เว็บไซต์ของอาจารย์

ก็รู้ตัว และปัจจุบันนี้ ก็ไม่ได้หวังสิ่งตอบแทนจากการทำบุญ) มาเมื่อไม่นานมานี้ ได้อ่านจากเว็บไซต์แห่งหนึ่ง ว่าบางครั้งเจ้ากรรมนายเวรของเราที่อาฆาต ไม่ยอมอโหสิกรรมให้ ก็จะมาเบียดเบียนอยู่ ซึ่งการที่เราอุทิศบุญให้เขา ทำให้เขามีบารมีเพิ่มมากขึ้น ตามเบียดเบียนเรานั้นขึ้น แต่เวทดาผู้รักษากลับไม่ได้รับส่วนบุญ เพราะเราไม่ได้อุทิศให้ท่าน ไม่ทราบว่าคุณครูมีความเห็นเช่นไรครับ

คำตอบ

ผู้ใดประพฤติดังตามบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ (ดูหน้า ๒๖) ได้แล้ว ความประพฤติทั้งสิบรูปแบบนั้นเป็นบ่อเกิดแห่งบุญ และบุญที่มีอานิสงส์สูงสุด ได้แก่บุญที่เกิดจากประพฤติดังตถภาวนา (ปฏิบัติธรรม) ซึ่งผู้ใดทำบุญโดยไม่หวังผลตอบแทนกลับคืนมา ผู้นั้นได้บุญเต็มร้อย เมื่อผู้มีบุญได้อุทิศบุญให้กับเจ้ากรรมนายเวร ให้กับผู้มีโอกาสคุณ รวมถึงเวทดาที่คุ้มครอง และเขาเหล่านั้นมาอนุโมทนาบุญได้ ผลแห่งการอุทิศบุญย่อมเกิดขึ้น

อนึ่ง การถวายสังฆทาน การบริจาคโลงศพ เป็นบุญที่ให้อานิสงส์น้อยกว่าการปฏิบัติธรรม หากมีหนี้เวรกรรมมาก การอุทิศบุญที่มีอานิสงส์น้อยเช่นนี้ ทำให้หนี้เวรกรรมหมดไปได้ยาก

มีทองหนึ่งพันชั่ง มีอาสน์ชื่อเวตถากลับมาได้

๘๘. เกรตนักศึกษา

คำถาม

กราบ สวัสดิ์อาจารย์ สนอง

ก่อนอื่น ขอขอบคุณ อาจารย์ ค่ะที่ท่านยอมเสียสละทั้งแรงกาย และแรงใจ เพื่อช่วยชี้แนะทางที่ถูก ให้กับเพื่อนมนุษย์วันนี้ดิฉัน อยากเรียนถามขอความรู้จากอาจารย์ค่ะ คือดิฉันเป็นพนักงานในระดับบริหารขององค์กรแห่งหนึ่ง วันเสาร์ถึงวันอาทิตย์ จะเป็นอาจารย์พิเศษ สอนนักศึกษา มหาวิทยาลัยรัฐแห่งหนึ่ง แต่เทอมที่ผ่านมา ปรากฏว่า มีนักศึกษาในกลุ่มหนึ่ง ประมาณ ๕-๖ คน มาร้องเรียน หัวหน้าภาคฯ เรื่องเกรต นศ แจ้งว่า ดิฉันไม่มีความเป็นธรรม ให้เกรต เขา D เลขทำให้เขาพลาด เกียรตินิยม ๑ และเมื่อไปเรียนวิชาอื่น ที่เกี่ยวข้อง ก็มักจะพูดพาดพิงไปในทางที่ไม่ดี ว่าไม่ได้สอน สอนไม่รู้เรื่อง

เมื่อได้ยินครั้งแรกดิฉันรู้สึกเสียใจที่ เป็นเพราะเราหรือไม่ว่าทำให้เขาไม่สมควรปรารถนา โกรธทุกครั้งที่เราสอน ก็พยายามทำเต็มที่เสมอ และพยายามหาสิ่งใหม่ๆ มาประกอบ และเพิ่มเติมภาคปฏิบัติด้วย แต่กลับได้รับการตำหนิในเรื่องที่ไม่เป็นความจริงเลย และท้อแท้ค่ะ เพราะที่ไปสอนส่วนหนึ่ง ตั้งใจว่าจะนำความรู้ที่เรียนมาสอนและทำประโยชน์

ปัจจุบัน ดิฉันมีความคิดที่อยากจะเลิกสอน เพราะรู้สึกเบื่อกับวัฒนธรรมการศึกษาบ้านเรา ที่มุ่งเน้น ให้เด็กแข่งขันชิงดีชิงเด่นกันจะลืมนประโยชน์ที่จะได้รับจริงๆ จากการศึกษา

วิชาการสอนก็มุ่งเน้นแต่เอาใจตลาด เนื้อหาการสอน มีการพูดถึงคุณธรรมและจริยธรรมบ้างแต่ก็น้อย ยิ่งมหาวิทยาลัยออกนอกระบบด้วยทุกอย่างมุ่งแต่หารายได้

ดิฉันอยากได้รับคำชี้แนะจากอาจารย์จริงๆ ค่ะ

คำตอบ

ใครจะพูดอย่างไรเป็นสิทธิ์ของเขา แต่ความเป็นจริงอยู่ที่การกระทำของเรา ในครั้งพุทธกาล จินจมานวิกา แสร้งทำเป็นท้องโต มากล่าวต่อพระพุทเจ้าต่อหน้าหมู่มิถิชาว่าเป็นพ่อของเด็กในท้อง พระพุทธะมิได้หวั่นไหว เพียงแต่ตรัสกับนางจินจมานวิกา ในทำนองที่ว่า “น้องหญิง เรื่องนี้เรารู้กันเพียงสองคน คนอื่นเขาไม่รู้ด้วย” ในที่สุดเดือตร้อนถึงเทวดาต้องลงมา

ช่วยทำให้เขือกที่ผูกกับไม้ที่รัดหน้าท้องขาดออก แล้วหล่นลงมา ความจริงจึงปรากฏ ฉะนั้นหากผู้ถามปัญหาได้ตระหนักชัดว่า งานสอนตนเอง ได้ทำดีที่สุดแล้ว และมีจิตไม่เป็นอคติแล้ว ไม่ควรเอาคำกล่าวดูมารบกวนใจให้ขุ่นมัว เพราะเป็นเรื่องธรรมดาของโลกว่า คนที่มีโอคิวสูง ย่อมมีความเห็นแก่ตัว (ego) สูงตามไปด้วย

อนึ่ง พระพุทธะเป็นผู้รู้จริง มิได้สอนพุทธบริษัทให้หนีปัญหา แต่สอนให้อยู่กับปัญหา แล้วใช้ปัญญาเห็นถูกตามธรรมมาแก้ปัญหา ปัญหาจึงจะหมดไปได้จริง

๘๙. พิจารณาตอนไหน

คำถาม

กราบเรียนท่านอาจารย์ สนอง ที่เคารพ เวลานั่งเมื่อจิตเป็นสมาธิจนเราไม่รู้สึกรู้สึกว่ามีลมหายใจ แล้วเราจะพิจารณาตอนไหนคะ เพราะพอคลายจากสมาธิแล้ว เราเหมือนรู้สึกรู้สึกว่าพอแล้ว ไม่อยากนั่งต่อแล้ว รบกวนอาจารย์ช่วยแนะนำด้วยค่ะ

ขอบคุณค่ะ

คำตอบ

ผู้เห็นถูก จะยกเอาความรู้สึกที่ไม่มีลมหายใจ ขึ้นมาพิจารณาด้วยจิตสงบ จนเห็นว่าความรู้สึกที่ไม่มีลมหายใจดำเนินไปตามกฎไตรลักษณ์ (อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา) เมื่อใดความรู้สึกที่ไม่มีลมหายใจ เข้าสู่ความเป็นอนัตตา คือไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน แท้จริงได้แล้ว ปัญญาเห็นแจ้งในความรู้สึกที่ไม่มีลมหายใจย่อมเกิดขึ้น ตรงกันข้ามผู้มีความเห็นผิด ย่อมพอใจในการมีจิตสงบ (สมาธิ) ที่ตนเข้าถึง นี่แหละครับที่เรียกว่า คนหลงลึก ได้แก่ พรหมที่เป็นปุถุชนได้แสดงเป็นตัวอย่างให้ดูแล้ว

ฟังขณะคนโกรธ ด้วยการไม่โกรธ

๙๐. ลูกชาวไร่-ชาวนา

คำถาม

ผมได้รับข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างมากทางเว็บไซต์ กัลยาณธรรม จึงอยากขอคำแนะนำในการฝึกจิต

ผมเป็นเพียงลูกชาวไร่ ชาวนา การศึกษาน้อย มีโอกาสได้ มาแสวงโชคในเมืองหลวงตั้งแต่อายุ ๑๕ ปี ดำรงชีพ ด้วยการเป็นช่าง ในบริษัท ต่างๆ จนประสบความสำเร็จ ในอาชีพ ด้วยการที่มี บริษัท ของตัวเอง แต่ในขณะที่กิจการ กำลังจะไป ด้วยดี ก็ต้องถูกเพื่อนที่เป็นหุ้นส่วนกันหักหลัง ตอนนั้นผมเองก็มีความรู้สึกเครียดแค้น แต่ยังโชคดีที่ในตอนนั้นผมเองได้มีโอกาส ได้ไปจัดรายการวิทยุชุมชนแห่งหนึ่ง ถึงจะไม่ได้เงินเดือนอะไรแต่ ได้รู้สึกว่างานที่ทำในขณะนั้น มีส่วนทำให้ได้สร้างบุญ เพราะทาง สถานีมีโครงการจัดทัวร์ธรรมะ ทำให้ผมได้เข้าใจสิ่งจจะธรรมบางอย่าง ว่าการที่ได้ทำอะไร ที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม มันมีความสุขอย่างบอกไม่ถูก และในขณะปัจจุบันนี้ ผมอายุได้ ๓๗ ยังคงแสวงหา ครูบาอาจารย์ที่จะสอนสั่ง ในเรื่องการฝึกจิต ให้เหมาะสมกับตัวเอง เพราะในเวลานี้ผมไม่ต้องการทรัพย์สินสมบัติอะไร ไม่ปรารถนาการสรรเสริญใดๆ หวังแต่เพียงว่าชีวิตที่เหลืออยู่นี้ จะสามารถตอบแทนคุณแผ่นดิน คุณบิดา มารดา ผู้มีพระคุณ ได้ อย่่างไร

ขอขอบพระคุณล่วงหน้าเป็นอย่างสูง

คำตอบ

ผู้ถามปัญหาปรารถนาจะพบอาจารย์สั่งสอนในเรื่อง การฝึกจิต ทำไมไม่ลองอธิษฐานขอพบอาจารย์แล้วฝากตัวเป็นศิษย์ หรือไม่ก็ลองไปฝากตัวเป็นศิษย์หลวงปู่พุทธะอิสระ แห่ง วัดอ้อน้อย อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม หากสู้ไม่ถอย เอาชีวิตเข้าแลกธรรมของพระพุทธะ ได้ธรรมะแน่นอน

๙๑. สมัยยังเป็นเด็ก

คำถาม

กราบเรียนท่านอาจารย์ สอนอง ที่เคารพ ก่อนอื่นขอแนะนำตัวสั้นๆ ก่อนครับ ตอนนั้นผมอายุ ๔๐ ปี จบปริญญาตรี ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เช่นเดียวกับท่านอาจารย์ครับ ผมมีเรื่องที่ยากเรียนท่านอาจารย์ เพื่อขอคำแนะนำครับ

๑. ตัวผมตั้งแต่สมัยยังเป็นเด็ก ชอบสวดมนต์ นั่งสมาธิเป็นประจำ ตอนที่เด็กช่วงเรียนประถมปีที่ ๒-๓ เวลาที่มีเรื่องไม่สบายใจ จากภายในครอบครัว (เพราะว่าคุณพ่อ คุณแม่ทะเลาะกันแทบทุกวัน) ผมไม่รู้จะทำอย่างไร ผมก็จะเดินไปที่วัด ไม่รู้ว่าเพราะอะไร ผมจะเดินไปตุวัด แต่ไม่ได้เข้าไปหรอกระับ อยู่แค่ตรงหน้าวัดเท่านั้น ได้แต่ ยืนมองอยู่ที่หน้าวัด พอให้รู้สึกสบายใจแล้วก็จะเดินกลับบ้าน ซึ่งเป็นแบบนี้บ่อยๆ เมื่อ

โตขึ้นมาดิฉันนั่งประมาณมัธยมต้น ก็จะฝึกนั่งสมาธิ จะฝึกตามที่อ่านจากในหนังสือบ้าง และฝึกตามแนวของวัดพระธรรมกายด้วย (สมัยเด็กนะครับ) ทำให้จิตมันสงบ และรู้สึกทุกข์จากปัญหาครอบครัวน้อยลง ผมมีความทุกข์มาก จนคิดอยากตายหลายครั้ง อยากจะไป ทำเรื่องที่ไม่ดี เช่น ไปติดยาเสพติด หรือคิดอยากจะไม่เรียนหนังสือ แต่เพราะอะไรก็ไม่ทราบครับ เวลาที่จะคิดทำอะไร เหล่านั้น ในใจมันก็จะคิดขึ้นมาได้ทุกอย่างอย่าทำเลย มันไม่ดี เหมือนกับจะมีอะไรบางอย่างมาดลใจว่าอย่าไปทำอย่างนั้น ชีวิตมันจะเสียหาย ผมก็เลยไม่คิดสั้น และจะไม่ทำอะไรที่ทำลายอนาคตตัวเองครับ ผมอดทนตั้งใจเรียนมาจนจบ และสอบเข้าเรียนต่อได้ แต่ปัญหาครอบครัวที่ผมเล่าให้อาจารย์ฟังตอนต้นก็ยังไม่จบครับ มันแย่มากมาตลอด ส่วนนี้อาจเป็นเพราะ ครอบครัวเรายากจน ที่บ้านมีลูกหลายคน สืบบอกอาจารย์ว่าผมเป็นคนโหดด้วยครับ จึงทำให้รับแรงกดดันมาก เพราะรู้สึก ว่าตัวเองเป็นที่ระบายนามของผู้ใหญ่ เหตุการณ์ที่ผมเล่าให้ท่านอาจารย์ฟังนี้ เป็นกรรมเก่าของผมใช่ไหมครับ

๒. คือว่าตอนนี้แม้ว่าคุณพ่อ คุณแม่ท่านจะมีอายุมากแล้ว ๖๐-๗๐ กว่าแล้ว แต่ท่านทั้งสองก็ยังมีปากเสียงกันอยู่ ถึงตอนนี้อาจจะไม่บ่อยเหมือนเมื่อก่อน แต่ผมก็สงสารท่านไม่อยากให้ท่านเป็นแบบนี้ จะมีวิธีไหนช่วยท่านได้บ้างครับ

๓. จากปัญหาภายในครอบครัวทำให้ น้องชายต้องป่วยมีอาการทางจิต มาเป็นเวลา ๒๐ ปีกว่าแล้ว เข้าออกโรงพยาบาล

อยู่ตลอดก็ไม่หาย ผมพยายามที่จะบอกให้น้องชายสวดมนต์ทำสมาธิเพื่อบุญกุศลจะได้ช่วยเขา แต่เขาก็ไม่ฟัง เรื่องนี้ก็เป็นเรื่อง ที่ทางบ้านหนักใจมาก คุณพ่อผมท่านก็อายุมากแล้ว ไม่รู้ว่าจะดูแลน้องชายได้อีกนานแค่ไหน คือตัวน้องชาย เขาก็ดูเหมือนจะไม่พยายามที่จะเข้าใจตัวเอง และช่วยตัวเองให้ดีขึ้นเลย ทางบ้านทุกคนก็หนักใจ เพราะไปรักษาตัวพอจะดีขึ้น เขาก็ไม่ทานยา บังคับเขาก็ไม่ได้ เขาก็จะใช้กำลังทำร้าย และด่าว่าหยาบคาย ผมยอมรับว่าผมก็เหลืออด หลายครั้ง แต่ก็สงสารเขา เวลานั้นสมาธิก็จะอุทิศบุญกุศลให้ไปช่วยเขา อยากให้เขาหายจากโรคนี้นี้ ผมจะช่วยน้องชายผมได้อย่างไรครับ การทำบุญอุทิศส่วนกุศลจะช่วยเขาได้ไหมครับ

๔. ปัญหาตอนนี้เป็นปัญหาของผมครับ ช่วงปีนี้ชีวิตผมแยครับ จริงๆ แล้วมันเป็นมาประมาณได้ ๒ ปีแล้วครับ คือผมเปลี่ยนงาน ๓ ครั้งแล้วครับในปีนี้ ครั้งล่าสุดผมต้องออกจากงานเพราะความไม่ยุติธรรมของหัวหน้างาน และเจ้าของบริษัท ผมเพิ่งย้ายเข้าไป ทำงานได้หนึ่งเดือนในตำแหน่งผู้ช่วยผู้จัดการ ผมเข้าไปทำงานในช่วงแรกๆ ก็มองเห็นว่าที่บริษัทแห่งนี้มีปัญหาความขัดแย้งกัน ภายในค่อนข้างรุนแรง รวมถึงปัญหากับลูกค้าด้วย และผมก็มองออกว่าทั้งนี้เพราะการบริหารงานที่ขาดประสิทธิภาพของหัวหน้า ผมเองซึ่งตรงนี้เองทำให้ผมเข้าใจว่า ผมจะต้องเข้ามาช่วยหัวหน้าคนนี้ ทำให้ผมทุ่มเททำงานอย่างหนักให้กับองค์กร ไปทำงานตั้งแต่เจ็ด

โมงเช้า กลับบ้านสามทุ่มบ้าง สี่ทุ่มบ้าง จนลูกค้าและผู้บริหาร
พอใจในการทำงานของผม ต่อมาหัวหน้าผมกลับไม่พอใจ และ
ไปแจ้งเจ้าของบริษัทให้รับฟังองค์กรใหม่ โดยการผลักภาระ
ปัญหาที่มีอยู่มาให้ผมทั้งหมด ซึ่งผมมองว่ามันไม่ยุติธรรม
แม้ว่าจะพยายามเจรจากับเขาแล้ว แต่หัวหน้ากับเจ้าของบริษัท
พวกเขาก็ไม่มีใครเห็นใจผมเลย ทำให้ผมไม่สามารถทนทำงาน
ต่อไปได้ จึงลาออกจากบริษัทมาได้สองเดือนแล้วครับ เรื่องที่
เกิดขึ้นกับผมอย่างนี้มันเป็นเพราะอะไรครับอาจารย์ แล้วผม
ควรจะ ทำใจอย่างไร ตอนนี้อยู่คนเดียวคิดให้อภัยพวกเขาที่มา
ทำร้ายชีวิตการทำงานของผมแบบนี้ ผมอยู่ที่บ้านก็จะไหว้พระ
สวดมนต์ ตามแนวพระอาจารย์จรรย์ (เอาหนังสือมาสวดตาม
ครับ) ทำไมชีวิตผมถึงมีกรรมเยอะจังเลยครับ มันจะดีขึ้นใ
ไหมครับท่านอาจารย์ คือผมเป็นห่วงครอบครัว และลูกสาวซึ่ง
ตอนนี้อายุได้ขวบกับอีกสามเดือนแล้วครับ ท่านอาจารย์แนะนำ
ผมด้วยนะครับ

๕. คำถามสุดท้ายแล้วครับ ผมมีนิสัยชอบทำบุญ ให้
ทาน มาโดยตลอด เมื่อก่อนเวลาทำบุญก็จะขอให้มีความสุข การ
งานเจริญ รุ่งเรือง ชีวิตประสบความสำเร็จ แต่มาทราบว่าการ
ทำบุญ เราควรจะทำด้วยไม่หวังผลตอบแทนจึงจะมีอานิสงส์
มากกว่า ถ้าเช่นนั้น

ต่อไปเวลาผมจะทำบุญ ผมจะไม่อธิษฐานขออะไรอีก
อย่างนี้จะถูกต้องใช่ไหมครับ

สุดท้ายนี้หวังว่าท่านอาจารย์จะได้เมตตาชี้แนะ
แนวทางและตอบคำถามให้ผมด้วยนะครับ ขอขอบพระคุณ
มากครับ ด้วยความเคารพอย่างยิ่ง

คำตอบ

(๑). เป็นเรื่องของกรรมเก่าที่ผู้ถามปัญหา เอาใจของ
ตนเองไปเห็นดีด้วย ที่บุคคลทั้งสองกำลังโต้แย้งโต้เถียงกันใ
อดีต

(๒). จะช่วยท่านได้ ต่อเมื่อบุคคลทั้งสองเกิดความ
ศรัทธาในตัวลูก และยินดีรับฟังคำแนะนำแล้วปฏิบัติตาม คือ
การให้อภัยเป็นทานต่อทุกอย่างที่เป็นเหตุขัดใจได้แล้ว ความมี
เมตตายอมเกิดขึ้นและถูกเก็บสั่งสมเป็นเมตตาบารมีอยู่ในดวง
จิตของผู้ให้อภัย เมตตาเป็นคุณธรรมที่ให้ผลเป็นความสงบเย็น
ของจิต เป็นคุณสมบัติประจำใจของสัตว์ในพรหมโลก
ตรงกันข้าม การทะเลาะเบาะแว้ง เป็นผลของโทสะ
บันดาลให้เกิดขึ้น เมื่อใดที่ถึงวาระที่จิตทิ้งร่างไปเกิด
ใหม่ โอกาสลงไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในอบายภูมิจึงเกิด
ขึ้นได้

(๓). อานิสงส์ของบาป แสดงออกเป็นความ
ไม่สบายกาย ความไม่สบายใจเป็นธรรมดา ขณะที่บาปยัง
ให้ผลอยู่ ผู้ทำเหตุไม่ดีไว้ก่อน ต้องชดใช้หนี้บาปจนกว่าจะหมด
สิ้น ฉะนั้นการไปแนะนำสิ่งดีใดๆให้เขาประพฤติ ในหวังที่ยัง
ต้องเสวยอกุศลวิบากอยู่ ย่อมไม่เกิดผลสัมฤทธิ์

ผู้ถามปัญหาที่มีจิตเป็นกุศลคิดช่วยเหลือน้องชาย ซึ่งจะช่วยได้ต้องทำบุญใหญ่ (ปฏิบัติธรรม) ให้เกิดขึ้น แล้วอุทิศผลบุญให้กับเจ้ากรรมนายเวรของน้องชาย หากเขายอมรับบุญที่อุทิศแล้วยกเลิกการจองเวร อាកการเจ็บป่วยของน้องชายจึงจะมีโอกาสหายได้

(๔). ปัญหาที่ต้องลาออกจากงาน เหตุเป็นเพราะผู้ถามปัญหาที่มีความเห็นผิด หากปรับความเห็นให้เป็นตรงข้าม แล้วลองพิจารณาสาระคำพูดที่ยกมาแสดงเหล่านี้ว่า เป็นความจริงหรือไม่

๑. อุปสรรคไม่มี บารมีไม่เกิด

๒. ทำศนคติในการทำงานที่ถูกต้อง คือ

- ทำงานเพื่อเรียนรู้คน เพื่อเรียนรู้วิธีการทำงาน
- ทำงานเพื่อให้เกิดประโยชน์กับสังคม
- ทำงานเพื่อสั่งสมประสบการณ์ให้กับชีวิต
- ทำงานเพื่องาน

ฯลฯ

๓. ความอดทน (ขันติ) เป็นคุณธรรมที่ผู้ใดประพฤติได้แล้ว ย่อมทำให้เกิดเป็นบารมี ผู้ที่บรรลุสิ่งดีงามสูงสุด ล้วนเป็นผู้มีความอดทนสนับสนุน

- ทนต่อความยากลำบากในงานที่ทำ
- ทนต่อความตรากตรำที่ต้องทำงานยาวนาน

(๗ โมงเช้า ถึง ๓-๔ ทุ่ม)

- ทนต่อความเจ็บใจ

๔. แยกภาระงานทั้งหมด

- ผู้มีความเห็นถูกเห็นว่า เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะตัวเองมีศักยภาพในการทำงานสูงกว่าคนอื่น
- ผู้มีความเห็นถูกเห็นว่า ตราบใดที่ลมหายใจยังเข้า-ยังออกอยู่ โอกาสให้ชีวิตได้เรียนรู้งาน ได้เรียนรู้คน ยังเปิดให้ทำได้

- ผู้มีความเห็นถูก จะไม่หนีปัญหา จะไม่ชิงลาออกจากงาน แบบที่คนเห็นแก่ตัวเขาทำกัน

(๕). นิสสัยชอบทำบุญเป็นเรื่องดี และจะดียิ่งขึ้น หากผู้ถามปัญหาทำบุญใหญ่ด้วยการปฏิบัติธรรม (ดูบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ หน้า ๒๖) เมื่อใดเข้าถึงปัญญาเห็นถูกตามธรรมได้แล้ว จะไม่ปฏิเสธคุณธรรมที่เป็นบ่อเกิดแห่งบารมีที่เรียกว่า “อริชฌาน” บุคคลผู้หวังความสำเร็จได้อย่างถูกต้อง อาทิ สมิตตา (ยโสธรา), ลูกสาวอำมาตย์แห่งเมืองหงสวดี (ปชาบดี), อุปติสสะ (พระสารีบุตร), ปิปผลิมาณพ (พระมหากัสสปะ) ฯลฯ ล้วนต่างอริชฌานมาแล้วทุกคน

อย่าเสียบใจกับคำคน สองอดทนสู้ต่อไป

๙๒. เลือกคนเช่า

คำถาม

กราบเรียน ท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร ที่เคารพ
อย่างสูง

ดิฉัน ทราบว่า การประกอบอาชีพควรเลือกอาชีพที่เป็น
สัมมาทิฐิ แล้วหากดิฉันมีบ้านเช่าดิฉันต้องเลือกให้คนที่จะมา
เช่าทำธุรกิจที่มีสัมมาทิฐิด้วยหรือไม่ หรือการประกอบอาชีพ
ของเค้าไม่เกี่ยวกับเราคะ เพราะมีคนมาติดต่อขอทำ
ร้านเกมส์บ้าง คลินิกศัลยกรรมบ้าง โดยส่วนตัวดิฉัน
เกรงว่าเราซึ่งเป็นเจ้าของบ้านจะได้รับผลกระทบนั้นไป
ด้วย จึงขอกราบเรียนถามและขอคำแนะนำจากท่าน
อาจารย์เพื่อให้การดำเนินชีวิตไม่ผิดพลาด ผิดธรรมค่ะ

กราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงค่ะ

คำตอบ

ความเห็น (ทิฐิ) ของผู้ให้เช่าบ้านกับผู้เช่าบ้าน หาก
ตรงกัน ย่อมเข้ากันได้ แต่จะเข้ากันได้ด้วยบุญ หรือเข้ากันได้
ด้วยบาปนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เพราะทั้งสองฝ่ายต่างเป็นผู้ร่วม
กระบวนกรรมด้วยกัน หากประสงค์ร่วมกระบวนกรรมที่เป็นบุญ
ผู้ใดเลือกผู้มาเช่าบ้าน ทำกิจกรรมที่ไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีล ไม่
ผิดธรรม บุญเท่านั้นย่อมเกิดขึ้นกับผู้ให้เช่าบ้าน

๙๓. บรรลุนิยามแบบเฉียบพลัน

คำถาม

กราบสวัสดีท่านอาจารย์ สนอง วรอุไร ที่เคารพ
กระผม ได้มีโอกาสเข้าฟังบรรยายธรรมของท่าน
อาจารย์ ๒ ครั้ง ไม่รวมที่รับฟังจากสื่อธรรมะต่าง ๆ อีกหลาย
ครั้งด้วยกัน มีข้อสงสัยเกี่ยวกับการปฏิบัติธรรมและเรื่องทั่วไป
ดังต่อไปนี้

๑. ในการปฏิบัติสมถกรรมฐาน เคยได้ยินอาจารย์บาง
ท่านบอกว่าอย่าไปกำหนด แต่ให้มีจิตจดจ่ออยู่กับองค์ภาวนา
นั้น (ปกติใช้ ยุบหนอ-พองหนอ) ซึ่งผมก็ทำตามโดยพยายาม
มีสมาธิรับความรู้สึกขณะที่หน้าท้องขยับ ยุบ-พอง ในขณะที่
ทำได้ ก็รู้สึกว่าคุณภาพของสติจะดีกว่าการบริการในใจไปด้วย
แต่จะคงสติตั้งมั่นไว้ได้ไม่นาน (จิตจะฟุ้งเฟ้อผ่านไปอื่นอย่าง
รวดเร็ว) ต่างจากการบริการไปด้วย ที่คุณภาพของสติอาจไม่
มากเท่า แต่สามารถคุมจิตไว้ได้นานกว่า ท่านอาจารย์คิดว่าสิ่งนี้
เกิดขึ้นเนื่องจากสาเหตุใด แล้วผมควรจะปฏิบัติกรรมฐานแบบ
ไหนมากกว่ากัน (ผมยังอยู่ในระดับเริ่มต้น แต่ก็รู้พื้นฐานอยู่บ้าง
เนื่องจากเคยเข้าอบรมกรรมฐานในสมัยเรียน) ?

๒. กรรมฐานแบบใดที่เป็นอันตราย (อาจทำให้ผู้ปฏิบัติ
ผิดวิธีวิกลจริตได้) จากความเข้าใจแบบงู ๆ ปลา ๆ ของผม คิด
ว่าน่าจะเป็นเฉพาะ วิปัสณากรรมฐานเท่านั้น แต่สมถกรรมฐานที่

ปฏิบัติกันเพื่อให้มีจิตตั้งมั่นนั้น ไม่ได้เป็นสิ่งที่ซับซ้อนพอที่จะทำให้คนวิกลจริตได้ นี่เป็นความเข้าใจที่ถูกต้องหรือไม่ครับ ?

๓. ผมได้ศึกษาแนวคิดการบรรลุแบบเฉียบพลันของท่านเว่ยหลาง รู้สึกว่าสอดคล้องกับการบรรลุธรรมโดยโยนิโสมนสิการในสมัยพุทธกาล ท่านอาจารย์เห็นว่าคนในยุคปัจจุบันสามารถนำแนวคิดนี้มาประยุกต์ใช้ในการเข้าถึงธรรม (เมื่อมีพลังสติแกร่งกล้าพอ) ได้หรือไม่ ?

๔. สิ่งที่เกิดขึ้นกับคนๆ หนึ่งทางพุทธศาสนาถือว่าเป็นวิบากกรรม ที่เกิดมาจากสิ่งที่จิตของบุคคลนั้นเคยก่อมาแต่อดีตกาล แล้วจะมีความเป็นไปได้หรือไม่ว่า สิ่งที่คุณผู้หนึ่งได้รับผลกระทบ อาจไม่ใช่วิบากจากกรรมเก่าที่เขาได้เคยก่อเอาไว้ แต่เป็นกรรมใหม่เอี่ยม ที่เข้ามากระทบในลักษณะธรรมจากภายนอก จากใจหยาบหรือจำเลยใหม่ที่นำมาสู่เราทางใดทางหนึ่งในเมื่อสรรพสิ่งล้วนมีจุดเริ่มต้น กรรมใหม่ ๆ ก็น่าจะเกิดขึ้นมาได้ตลอดเวลาเช่นกัน

๕. การทำดีกับคนไม่ซื่อ เป็นวิบากจากกรรมที่เคยก่อขึ้นมาในรูปแบบใด ? ควรแก้ไข (ในระดับจิต) อย่างไร ?

สุดท้ายนี้ ขออนุโมทนาบุญที่ท่านอาจารย์ได้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ผู้มากด้วยกิเลส ที่ยังวนเวียนในวัฏฏะสงสาร และขอขอบพระคุณท่านอาจารย์ที่ช่วยตอบคำถาม คลายข้อสงสัยของกระผมมา ณ ที่นี้ด้วย

คำตอบ

(๑). คำว่า “กำหนด” หรือ “มีจิตจดจ่อ” เขียนไม่เหมือนกัน แต่มีความหมายเป็นอย่างเดียวกัน คือเอาจิตไประลึกรู้อยู่กับสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นปัจจุบันขณะ เช่นระลึกรู้อยู่กับผนังห้องที่กำลังพอง-ยุบ โดยจิตไม่เคลื่อนออกไปรับสิ่งกระทบอื่นเข้าปรุงอารมณ์ อย่างนี้เรียกว่า มีจิตจดจ่อ มีจิตกำหนด มีจิตระลึกรู้ ซึ่งมีความหมายเหมือนกัน

อนึ่ง นั่งแล้วเอาจิตจดจ่ออยู่กับอาการพอง-ยุบของผนังห้อง ที่พองยุบเล็กน้อย ผู้ฝึกใหม่มักจะกำหนดได้ยาก จึงควรเปลี่ยนไปเดินจงกรม ซึ่งเป็นอิริยาบถที่ใหญ่กว่า ทำให้จิตจดจ่อได้ง่ายกว่า ดังนั้นควรนั่งภาวนาและเดินจงกรมสลับกัน แล้วจะทำให้จิตตั้งมั่นเป็นสมาธิได้มากขึ้น ในฐานะที่ผู้ตอบปัญหามีประสบการณ์การฝึกจิตมาก่อน ท่านเจ้าคุณโชดกสอนให้ฝึกจิตในทุกอิริยาบถที่จิตยังทำงานได้ คือ อิริยาบถยืน เดิน นั่ง นอน กิน ดื่ม พุด ดู ฟัง ฯลฯ ผลแห่งการปฏิบัติธรรมจึงเข้าถึงสมาธิสูงสุดได้ง่าย

(๒). กรรมฐานที่นิยมนำมาใช้พัฒนาจิต (กรรมฐาน ๔๐) ไม่ทำให้เกิดอันตราย แต่เมื่อจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิในระดับต้นแล้ว จิตไปรับเอาสิ่งกระทบที่ไม่ดีเข้าปรุงอารมณ์ แล้วไม่สามารถกำจัดอารมณ์ที่ไม่ดีให้หมดไปได้ นั่นแหละคือสิ่งที่อันตรายกับจิต ท่านเจ้าคุณโชดกได้สอนว่า หากจิตเห็นอะไรที่มากแล้ว ให้ลืมตาดูให้ชัด นี่คือนิเวศน์แก้ปัญหาเบื้องต้นมิให้จิตเกิดวิกลจริต อันเนื่องมาจากปฏิบัติธรรมผิดวิธี

(๓). ใครผู้ใดมีจิตสงบตั้งมั่นเป็นสมาธิจนแน่วแน่ (อุปจารสมาธิ) สามารถใช้จิตพิจารณาธรรม (โยนิโสมนสิการ) แล้วสามารถเข้าถึงดวงตาเห็นธรรมตามแบบของท่านவேฬாளံได้

(๔). ผู้ใดเข้าถึงปัญญาเห็นถูกตามธรรมได้แล้ว คำว่า “อาจจะ” “บังเอิญ” “ความน่าจะเป็น” จะไม่เกิดขึ้นกับจิตของผู้ นั้น จะเห็นสรรพสิ่งเกิดขึ้นด้วยเหตุผล เหตุไม่ได้นำสู่การเกิดเป็น ผลไม่ดี และเหตุได้นำสู่การเกิดผลดีแน่นอน ดังนั้น คำว่า “อดีต” หมายถึง สัตว์บุคคลได้ทำเหตุให้เกิดขึ้นแล้ว เมื่อชาติที่แล้ว เมื่อ ปีที่แล้ว เมื่อเดือนที่แล้ว เมื่อชั่วโมงที่แล้ว เมื่อวินาทีที่แล้ว ฯลฯ เหล่านี้เรียกว่าเป็นกรรมเก่าทั้งสิ้น ส่วนกรรมใหม่หมายถึง กรรม ที่กำลังกระทำอยู่เป็นปัจจุบันขณะ ฉะนั้นทุกขณะตื่น สัตว์บุคคล ย่อมทำกรรมใหม่ให้เกิดขึ้นได้ในทุกขณะจิต

(๕). ทำความดีไม่ขึ้น เป็นความคิดที่เกิดขึ้นจากผู้มีความ เห็นผิด อุกุศลวิบาก (บาป) จึงเป็นผลให้ผู้เห็นผิดต้องรับ ผู้ใด ทำความดีโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน คิดอยู่เสมอว่า ทำความดีเพื่อ ความดี ความคิดเช่นนี้เป็นบุญ เป็นทัศนคติที่เกิดขึ้นจากผู้มีความ เห็นถูก ดังนั้นผู้ใดหวังความเจริญในวันข้างหน้า ต้องปรับความ เห็นผิดให้กลับมาเป็นความเห็นถูก

ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้ ถ้าหัวใจมีความมุ่งมั่น

๙๔. ไม่ได้กล่าวเช่นนั้น

คำถาม

ที่อาจารย์เคยกล่าวไว้ว่า อาชีพผู้พิพากษาเป็นอาชีพผิด ธรรม อยากทราบว่าผิดธรรมอย่างไรครับ และการตัดสินคดี เป็นการเข้าไปอยู่ความขัดแย้งของสองฝ่าย ถ้าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด จองเผลอแล้วจะเป็นกรรมไม่คืนนั้น ผมอยากถามว่าถ้าหลีกเลี่ยง พยายามไม่ตัดสินคดีอาญา แต่ไปตัดสินคดีแพ่งแทน กล่าวคือ คดีที่ตัดสินเกี่ยวกับทรัพย์สินเงินทอง และตัดสินให้ฝ่ายหนึ่งฝ่าย ใดชนะ แล้วอีกฝ่ายไม่พอใจจะเป็นผูกเวร หรือไม่จะเป็นกรรมที่ ไม่ดีหรือไม่ ถ้าเราแก้ไขโดยตัดสินคดีโดยปราศจากอคติ ๔ แล้ว จะช่วยไม่ให้กรรมไม่ดีเข้าตัวหรือไม่ครับ เพราะผมกำลังสอบผู้ พิพากษาซึ่งผมกลับตัวไปทำอาชีพอย่างอื่นไม่ได้แล้ว

คำตอบ

ไม่ได้กล่าวเช่นนั้น แต่กล่าวว่าบุคคลสองคนหรือกลุ่ม บุคคลสองฝ่ายผูกเวรกันไว้ แล้วใครผู้ใดเข้าร่วมในกระบวนการ กรรม ของเขา บุญย่อมเกิดขึ้นผู้ที่ถูกตัดสินให้เป็นฝ่ายถูก และบาปย่อม เกิดขึ้นจากการถูกจ้องเผลอ ของผู้ที่ถูกตัดสินให้เป็นฝ่ายผิด ไม่ว่าจะ เป็นคดีอาญาหรือคดีแพ่ง ต้องได้รับอาานิสงส์นี้เหมือนกัน จะ ต่างกันที่เป็นคุณหรือเป็นโทษทางอาญาหรือทางแพ่งเท่านั้น

อนึ่ง ผู้ใดตัดสินคดีได้ถูกต้องตามเหตุที่เป็นจริง และผิด กฎหมายของสังคม โทษย่อมไม่เกิดขึ้นกับผู้ตัดสิน ตรงกันข้าม หากตัดสินคดีถูกต้องตามหลักฐานที่เป็นเท็จ โทษย่อมเกิดขึ้นกับ ผู้ตัดสิน แม้จะตัดสินด้วยการเว้นจากอคติแล้วก็ตาม

๙๕. อาม่ามาหา

คำถาม

สวัสดีครับคุณพ่อสนอง

ช่วงนี้อากาศเย็นแล้ว คุณพ่อต้องรักษาสุขภาพร่างกาย นะครับ หลังจากที่ไม่ได้ส่งอีเมลล์มาหาคุณพ่อนานแล้ว วันนี้ครับ ผมกลับมาเขียนอีเมลล์หาคุณพ่ออีกครั้งหนึ่ง อาม่าผมได้เสียไปแล้วครับเมื่อวันที่ ๑๗ กันยายนที่ผ่านมา ท่ามกลางความโศกเศร้า ของผมและลูกหลานทุกคน คุณพ่อครับเขาบอกว่าภายใน ๗ วัน วิญญาณของคนตายจะมาหาญาติพี่น้องใช่ไหมครับ อาม่าผมก็ มาครับแต่มาเป็นความฝัน และเข้าฝันพี่ชายของผม ซึ่งผมเอง ดูแลท่านมาตลอด ยามช่วงสุดท้ายของชีวิตท่าน แต่อาม่าดันไป เข้าฝันพี่ชายผมซะนี่ ออมตัดพ้ออยู่นิดๆ พี่ชายผมตื่นตอนแปด โมงเช้าของคืนงานศพวันสุดท้ายคือวันที่ ๗ พี่ชายเข้ามาห้อง นอนผมด้วยท่าทางตื่นเต้น ดวงตาแดงกร่ำเหมือนคนร้องไห้ แล้ว เรียกผมว่า ออมตื่นๆ เมื่อคืนกูฝันเห็น ม่ามาหา

แล้วเขาก็เล่าให้ฟังว่า ทุกอย่างเหมือนคืนวันแรกที่ศพ มาที่บ้านตอนห้าโมงเย็นทุกคนมาไหว้ศพมาเป็นครั้งสุดท้าย มา ถูกแต่งกายด้วยชุดถือศีล แก่สังก่อนตาย แล้วพี่ชายผมก็นั่งเอา มือไปโอบคอมาไว้ เพราะมาอ้าปากค้าง มันนั่งร้องไห้ข้างๆมา จากนั้นพี่ชายก็บอกว่ามาลืมนตา ดวงตาสีดำสนิทเป็นประกาย สว่างมากแล้วมาก็หลับ เสียงมาแหบแห้ง แล้วบอกกับพี่ชาย ผมว่า เทิง(ชื่อพี่ชายผมครับ)มาดีใจนะ มาดีใจมาก เสียงของมา สั้นพรวด พี่ชายบอกนะครับ แล้วมาก็บอกว่าอย่าเอาผ้าหรือพอ ะอะไรเนี่ยละครับออกจากตัวมาลี้กอย่างครับ พี่ชายผมบอกว่าไม่

ได้ยินถนัด จากนั้นพี่ชายก็ตื่นเต้นถามผมว่า รู้ไหมคนที่มาถามถึง สุดท้ายคือใคร มึงโง่ มาถามถึงมึงด้วยว่า ออมล่ะ ออมอยู่ไหน บอกออมนะว่าทำบุญให้มากๆ เท่านั้นละครับคุณพ่อ ผมร้องไห้ ร้องออกมาไม่อายใครเลย ผมพูดกับพี่ชายว่า เห็นไหมกูว่าแล้วมา ต้องไปเกิดเป็นเทวดา นางฟ้าแล้ว มาไม่ลืมนผม มาไม่เคยลืมนผม เลย ทุกวันที่ผมอยู่กับมาตั้งแต่วันสงกรานต์ที่มามาอยู่ที่บ้าน จน กระทั่งวันสุดท้ายที่มาเข้าโรงพยาบาล ผมดูแลมาตลอด ไม่เคยบ่น อาบน้ำ เปลี่ยนผ้า เช็ดปัสสาวะและอุจจาระ ไม่เคยนึกรังเกียจ เพราะมาดูแลผมมาตั้งแต่เด็กๆ หลังจากพอกับแม่เลิกกัน

คุณพ่อครับ อาม่าผมไปเป็นนางฟ้านางสวรรค์จริงๆใช่ ไหมครับ นับจากวันนั้นมาคือวันที่ ๒๓ กันยายน ผมก็นั่งสมาธิ ไหว้ พระสวดมนต์ ทำบุญให้มากที่สุดเท่าที่จะได้ มาไปแล้ว ผมเคยพูด เล่นๆ กับมาว่า ให้มาไปก่อนแล้วเดี๋ยวผมจะตามไปเที่ยวทีหลัง วัน นี้ไม่มีอาม่าแล้ว แต่ผมไม่เคยลืมนความดีและคำ สอนของมาเลย อีกทั้งดีใจครับที่ผมได้สืบทอด ธรรมะทายาทจากมาผม ลูกหลานมามีผมคน เดียวนี้ละครับ ที่ชอบธรรมะธรรมโม และผม จะสร้างความดีอย่างนี้ตลอดไป จนกว่าผมจะ ทิ้งกายนี้ไปสู่อีกภพหนึ่ง

ด้วยรักและเคารพ

คำตอบ

ชาวฟ้า ชาวสวรรค์ มีอิสระที่จะไปไหนมาไหนได้ง่ายกว่า สัตว์ในอบายภูมิ ดังนั้นสิ่งที่อาม่ามาบอก ผู้ใดทำตามที่อาม่าสั่ง ได้ นั่นแหละเป็นสิ่งดี ผู้รู้เชื่อแล้วทำตาม

๙๖. ไม่เห็นนิมิต

คำถาม

กราบท่านอาจารย์สนอง ที่เคารพ

กระผมได้นั่งเจริญสติครั้งหนึ่งสิ่งใดมากระทบก็กำหนดตาม จากแรกเริ่มที่จับจิ้งหะท้อฟองยุบไม่ได้ก็เริ่มได้ ซึ่งได้ปฏิบัติเช่นนี้มาได้สักกระยะโดยเริ่มจาก ๕ นาที บ้างแล้วค่อยๆ เพิ่ม จนปัจจุบันโดยประมาณอยู่ที่ครึ่งชั่วโมง แต่ครั้งล่าสุดอยู่ที่หนึ่งชั่วโมง และขณะนั่งก็เกิดสิ่งมากระทบต่างๆกันไป เช่นมีอาการตัวสั่นบ้าง กลืนน้ำลายบ้าง ออกรอไอบ้าง ตัวเอนบ้าง จนช่วงหลังอาการที่เด่นชัดคือ ปวดเมื่อยซึ่งจะเกิดที่ขาขวาเท่านั้น ซึ่งครั้งหลังๆ จะเกิดมากบางทีก็เกิดขึ้นช่วงแรก บ้างก็นั่งไปได้สักพัก โดยครั้งล่าสุดนี้กระผมได้นั่งไปโดยใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง (ตั้งนาฬิกาปลุกไว้) ระหว่างนั้นปวดมากน้อยเป็นจังหวะ บางทีมันก็หายไปซะงั้น แต่ขณะที่ปวดมีเสียงดัง (เสียงรอบข้าง) กระผมจึงต้องกำหนดได้ยินหนอไป จึงจะมากำหนดปวดหนอต่อ ระหว่างนั้นก็มีการแวบๆ ไม่ก็วูบไปมา แต่กระผมก็ไม่ได้ใส่ใจ แต่ก็กำหนดตามให้รู้ถึงทุกอย่างที่มากระทบเท่าที่จะทำได้ แต่ใจมันคำนึงถึงแต่อาการปวดประกอบกับคิดว่าเมื่อไหร่มันจะครบกำหนดเสียที ซึ่งกระผมคิดตลอดว่าถ้ามันหายปวดแล้วมันจะสุขจริงแบบที่ท่านอาจารย์บอกไหม แต่ระหว่างนั้นมันปวดมากจนคิดแต่จะให้คนอื่นช่วย แต่สักพักก็ไม่ดีขึ้น จนผมคิดว่าที่สุดท้ายเราคงต้องพึ่งตัวเอง และก็นึกว่าถ้าจะตายก็ตายไปเลย

สุดท้ายก็ไม่ตายครับอาจารย์ แต่มีอาการหงุดหงิด เหมือนเมื่อครั้งแรกเริ่มปฏิบัติที่เวลามีเสียงดังขึ้นหลายๆเสียงพร้อมกัน ซึ่งก็ไม่เข้าใจตัวเองว่าจะหงุดหงิดทำไม สักกระยะอาการปวดก็ทุเลาเบาบางลง ใกล้เคียงกับระยะเวลาที่จะครบกำหนด ความรู้สึกที่จับได้คือมันเหมือนมีลมวิ่งจากปลายเท้ามาที่หัวเข้าข้างขวาที่ ปวดในขณะที่นั่งอยู่ครับ ซึ่งก็ครบระยะเวลาที่กำหนดไว้พอดี กระผมจึงลองกำหนดยืนดูพบว่า อาการปวดก็มีเพียงเล็กน้อย แต่ในใจผมรู้สึกว่าเหมือนไม่เคยปวดขaleyครับ ซึ่งกระผมเองไม่รู้สึกรู้ว่าทุกข์หรือสุข รู้สึกเพียงอย่างเดียวครับว่าแล้วจะยังไปต่อไป จากนั้นผมก็แผ่เมตตา แล้วก็ออกจากการเจริญสติ

กระผม จึง เกิด คำถาม ที่อยาก จะ ขอ ความ
อนุเคราะห์จากท่านอาจารย์ดังนี้

๑. ทำไมกระผมไม่เห็นนิมิตแบบคนอื่นบ้างครับ
จะเห็นบ้างก็แสงแวบๆกับอาการเวทนาต่างๆ ภายหลัง
ออกจากสมาธิ ก็มีอาการรู้สึกเฉยๆไม่ยินดียินร้ายที่ต่อสิ่ง
ที่เกิดขึ้นในขณะที่เจริญสติ

๒. บางครั้งกระผมไม่กล้าปล่อยจิตตามสมาธิ
ที่บางครั้งสงบและเหมือนดังสติ ซึ่งจะมิมโนภาพเหมือนดังลง
ทะเลลึกซึ่งก็เกิดไม่บ่อยนัก กระผมควรจะปล่อยจิตตามไปหรือไม่ ซึ่งขณะนั้นใจกระผมไม่สนใจจุดนี้เพราะใจต้องการเอาชนะ
เวทนาที่เกิดขึ้น มากกว่า

๓. สิ่งที่กระผมปฏิบัติอยู่นี้ทำอย่างไรถึงจะก้าวหน้า และ
อย่างไรถึงเรียกว่าก้าวหน้าครับ และหากกระผมมาผิดเส้นทาง

ขอท่านอาจารย์ช่วยชี้เส้นทางที่ถูกด้วย ขณะนี้กระผมได้พยายาม เอาศีลห้าคุมใจให้ได้มากที่สุด แต่ไม่ทั้งหมด หากจะบอกว่าคุณ หมดก็จะเป็นการโกหกท่านอาจารย์ แต่จะพยายามให้มากขึ้นจนคุมหมด

สุดท้ายกระผมจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน อาจารย์ ในการไขปัญหาเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติต่อไป ครับ ซึ่งสิ่งที่ได้จากการปฏิบัติขณะนี้อาจจะไม่มากนัก แต่ก็ทำให้ กระผมรู้ว่าทุกอย่างในโลกสุดท้ายแล้ว จะสำเร็จได้ก็ต้องลงมือ ทำ มิได้สำเร็จได้ด้วยคำพูด ความคิดหรือการรอความช่วยเหลือ จากผู้อื่น และเวลาก็ผ่านไปเร็วมากด้วย เว้นแต่ขณะตอนเจริญ สติรู้สึกเวลาผ่านไปช้ามาก ในสภาวะเช่นนั้น แต่พอตอนออกจาก สภาวะดังกล่าวก็เสียชีวิตรู้สึก ยังเจริญสติไม่พอรู้สึกเวลาผ่านไป เร็วมาก

ขอขอบพระคุณในความกรุณาที่ท่านอาจารย์ เสียสละ เวลาในการตอบปัญหา และชี้แนะแนวทางแก่กระผม

คำตอบ

(๑). เหตุที่ไม่เห็นนิมิต เป็นเพราะจิตยังเข้าไม่ถึงความ ตั้งมั่นเป็นสมาธิ ในระดับที่จะทำให้เกิดเป็นนิมิตได้

(๒). ไม่ควรปล่อยจิตให้เป็นไปตามอารมณ์ปรุงแต่ง แต่ ควรระลึกอารมณ์ ด้วยการกำหนดว่า “รู้หนอๆๆๆ” ไปเรื่อยๆ จนกว่าอารมณ์ดับสนิทหมดไป ส่วนการจะเอาชนะเวทนาที่เกิดขึ้น นั้นคือตัณหาซึ่งเป็นกิเลสอีกตัวหนึ่ง เช่นเดียวกันการไม่สนใจต่อ อารมณ์ที่เกิดขึ้นก็เป็นกิเลสที่เรียกว่า โมหะ ที่กำจัดได้ยากที่สุด

(๓). ประสงค์ความก้าวหน้าในการปฏิบัติธรรม ต้อง ทำตัวเป็นคนโง่ แล้วทำตามคำชี้แนะของครูผู้ผ่านประสบการณ์ ฝึกจิตมาก่อน เช่นเดียวกัน เมื่อศีล ๕ ยังพร่องอยู่ การพัฒนาจิต (สมถกรรมฐาน) ให้เข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิ ย่อมเกิดขึ้นไม่ได้ ดังนั้นตามที่ผู้รู้กล่าวว่า

“จิตเป็นรากฐานของสิ่งทั้งหลาย จิตประเสริฐกว่าสิ่งทั้ง หลาย สิ่งทั้งหลายสำเร็จด้วยจิต” จึงเป็นเรื่องจริงที่ไม่เนื่องด้วย กาลเวลา ผู้ใดตระหนักชัด แล้วพัฒนาจิตให้เข้าถึงธรรมได้อย่าง ถูกตรง ชีวิตย่อมมีคุณค่า กาลเวลาที่ผ่านไปจะไม่สูญเปล่า

๙๗. ลูกสาวของดิฉัน

คำถาม

เรียน ท่านดร.สนอง

ลูกสาวของดิฉัน เรียนจบปริญญาตรี เป็นเด็กดี ประหยัด เคารพรักเชื่อฟังพ่อแม่มาตลอด กำลังเตรียมตัวเรียนต่อปริญญา โทต่างประเทศ หลังจบมาไม่นาน ได้รู้จักผู้หญิงคนหนึ่ง คบกัน ไม่นาน นิสัยลูกเปลี่ยนไป เริ่มพูดเท็จ เงินเก็บในบัญชีซึ่งได้จาก การรับจ้างสอนพิเศษสมัยเรียนและไม่เคยใช้มาก่อนเลย ได้เบิก จนหมดบัญชี

ต่อมาลูกสาวบอกว่า เป็นทอม และผู้หญิงคนนี้เป็นดี
ดิฉันหัวใจสลาย แต่ได้ทำใจตามหลักธรรมะ และบอกลูกว่า พ่อ
แม่รับได้ระดับหนึ่ง แต่ลูกไม่ควรแสดงออกอย่างเปิดเผย เพราะ
ลูกมีอาชีพครู

ลูกจะขอให้ผู้หญิงมาค้างที่บ้าน พ่อแม่ขอเวลาให้รู้ที่มา
ที่ไปของเธอให้แน่นอนก่อน เพราะไม่แน่ใจว่าไว้วางใจได้หรือไม่ เธอไม่มีอาชีพเลี้ยงตัวเอง ลูกให้เงินเขาไปรักษาโรคที่อ้างว่า
ป่วยเป็นโรคเลือดมานาน ซึ่งดิฉันได้คุยกับเธอครั้งหนึ่งรู้สึก
ไม่น่าเชื่อถือผู้ป่วยจริง อ้างว่าเข้าโรงพยาบาล พอจะไปเยี่ยมก็
ไม่พบชื่อผู้ป่วย แต่บอกกับลูกภายหลังว่า เข้าโรงพยาบาลโดย
ใช้ชื่อปลอม ลูกก็เชื่อ ขณะนี้ลูกกำลังอยู่ในช่วงที่หลงผู้หญิงคน
นี้อย่างหนักมาก พ่อแม่ชี้ความน่าสงสัย แนะนำและเตือนอย่าง
มีเหตุผล ไม่เคยดุคำ ขอร้อง แต่ลูกไม่คิดตามเลย และเข้าข้าง
ผู้หญิง บางครั้งไม่ไหวไหวไปกับพ่อแม่อย่างรุนแรงแบบไม่เคยเป็น
มาก่อน ขอเรียนถามท่านดังนี้

๑. การเป็นทอมของลูกเป็นเรื่องถาวรหรือไม่ เมื่อเด็ก
ลูกไม่ชอบเสื้อผ้าแบบผู้หญิงหวาน ซึ่งดิฉันคิดว่าเหมือนดิฉัน ลูก
เป็นเด็กเรียบร้อย เรียนดี พุดน้อย ไม่ชอบเล่นตุ๊กตา แต่ไม่เคย
คิดว่าลูกจะเป็นทอม จะช่วยลูกให้พ้นการเป็นทอมได้หรือไม่

๒. ดิฉันเวทนาลูกที่ขาดสติ สมองและปัญญาสูญสิ้น
ไปหมดเพราะความหลง ลูกพูดตลอดว่า มีสติดี ลูกได้ให้เงินผู้
หญิงคนนี้ไปประมาณ ๑ แสนบาทแล้ว ค่าโทรศัพท์มือถือเดือน

ละ ๕-๖ พันบาท ดิฉันจะช่วยลูกได้อย่างไร หรือต้องปล่อยไป
ตามวิบากกรรม

๓. ดิฉันคิดว่า ธรรมะเท่านั้นที่จะช่วยลูกได้ แต่ใจลูกไม่
เปิดเลย ขวนให้มาใส่บาตรกับแม่ตอนเช้า ทั้งที่ลูกตื่นแล้วแต่ไม่
ลงมา กลับคุยโทรศัพท์แทน ดิฉันจะดึงลูกมาทางธรรมด้วยวิธี
ไหนได้คะ กรุณาช่วยแนะแนวทางด้วยค่ะ กราบขอบคุณค่ะ

คำตอบ

(๑). การเปลี่ยนพฤติกรรมไปเป็นทอม เป็นเรื่องอกุศล
กรรมให้ผล ผู้ใดทำกรรมไว้เป็นเหตุแล้ว จึงต้องรับอกุศลวิบาก
นั้นจนกว่าจะหมดสิ้น และไม่มีใครผู้ใดสามารถแก้ไขกรรมนั้นได้
จงปล่อยวางแล้วจะไม่ทุกข์ใจ

(๒). ในฐานะที่เป็นแม่ จะช่วยลูกได้
ต้องทำตัวให้เป็นแม่ที่ดี เป็นแม่ที่มีเมตตาต่อ
ลูก นี่คือนิสัยที่ผู้เป็นแม่ควรประพฤติ ชีวิตของ
ลูกเป็นเรื่องของลูก เขาทำกรรมไว้อย่างนั้น
ต้องปล่อยให้เขาเป็นไปตามวิบาก หากทำใจ
ได้อย่างนี้ จึงจะเรียกได้ว่าเป็นผู้มีความเห็นถูก

(๓). ธรรมะ สามารถช่วยคนที่มียุญมีบารมี ได้แก่บัว
เหล่าที่ ๑ ถึง ๓ แต่ช่วยบุคคลที่เปรียบได้กับบัวเหล่าที่ ๔ ที่มีจิต
เป็น ปทประมะ ไม่ได้

๙๘. ดวงตาเห็นธรรม

คำถาม

กราบเรียน ท่านอาจารย์ สนอง วรอุไร

ดิฉันเพิ่งเคยไปฟังธรรมบรรยายของท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร ที่หอประชุมใหญ่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทำพระจันทร์ เมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่ผ่านนี้เป็นครั้งแรกค่ะ และได้ถ่ายรูปคู่กับท่านอาจารย์ ดร.สนอง ดิฉันเป็นคนหนึ่งที่ได้ซื้อหนังสือธรรมที่ท่านอาจารย์เขียนทุกเล่ม มาอ่าน อ่านแล้วรู้สึกดีมาก และติดตามอยู่ตลอดเวลาเกี่ยวกับหนังสือที่ท่านอาจารย์เขียน และดิฉันคิดว่าหนังสือของท่านมีส่วนทำให้ดิฉันมีดวงตาเห็นธรรมด้วยเช่นกัน ขอขอบพระคุณมากค่ะ

ดิฉัน มีคำถาม ๑ ข้อ ขอเรียนถามท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร ค่ะ

คือ ดิฉันอยากจะสนทนาธรรมกับท่าน

ที่มีดวงตาเห็นธรรมเหมือนกับดิฉัน ดิฉันหมายถึงมีดวงตาเห็นธรรมจริงๆ จากตา ในขณะค่ะ ทุกวันนี้ยังไม่เจอใครที่จะสนทนาธรรมกับดิฉันได้เลยเพื่อนๆ เขาก็ยังไม่มีดวงตาเห็นธรรม จึงคุยกันไม่ค่อยจะรู้เรื่อง

ดิฉันอยากถามท่านอาจารย์ว่าดิฉันจะหาเพื่อนที่มีดวงตาเห็นธรรมได้ที่ไหน ดิฉันอยากรู้จักมากค่ะ และ อยากติดต่อสนทนาธรรมกับกัลยาณมิตรจริงๆค่ะ

ขอรบกวนท่านอาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร แค่นี้ค่ะ หวังว่าคงได้คำตอบเร็วๆนี้นะค่ะ กราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงค่ะ

คำตอบ

ผู้ใดมีจิตปลอดจากกิเลสอย่างน้อยสามตัวแรกในสังโยชน์ ๑๐ (สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส) ได้แล้ว ผู้นั้นจึงได้ชื่อว่ามีดวงตาเห็นธรรม คนที่มีดวงตาเห็นธรรมเอาธรรมวินัยเป็นเพื่อนครับ

๙๙. ขอบตาในใจ

คำถาม

กราบเรียนท่าน อาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร

กระผมมีข้อสงสัย และมีความทุกข์ใจมาก เรื่องที่จิตของบุคคลทั่วไปที่กระผมพูดคุยด้วย ผมต้องระวังอย่างมาก ต้องบังคับจิตไม่ให้หลงดำผู้ที่มีกำลังพูดคุยด้วย ผมอยากทราบว่า มีสาเหตุจากอะไร จะแก้ไขอย่างไร และจะเป็นบาปกรรมหรือไม่ เพราะไม่ได้ตั้งใจที่จะให้เป็นเช่นนั้น แต่จิตมันแว็บไปตัวเอง ทุกวันนี้ผมพยายามทำความเข้าใจสักตัวอยู่ตลอดเวลา พยายามรู้กายรู้ใจตลอด บางครั้งก็มโนภาพพระพุทธรูปไว้กลางอกบ้าง เพื่อระครองจิตไว้ ไม่ทราบว่าผมแก้ไขได้ตรงจุดหรือไม่ ขอความ

เมตตาท่านอาจารย์ชี้ทางสว่างให้ด้วยครับ ขอกราบขอบพระคุณ
ในความเมตตาเป็นอย่างสูง

คำตอบ

เหตุเกิดจากประพตติ ผรุสยวจา (พูดคำหยาบ) และ
ประพตติ ปิสุณยวจา (พูดคำส่อเสียด) มาก่อน หากผู้ถาม
ปัญหาประสงค์จะแก้ไขปัญหาให้ถูกต้องที่สุด ต้อง
อมน้ำอยู่ในปาก และเอาจิตระลึกรักษาอยู่กับน้ำที่อมไว้
เมื่อใดจำเป็นต้องพูดให้บัวหน้าออกจากปากได้ หลัง
จากพูดแล้วเสร็จ ต้องอมน้ำเข้าไปใหม่ หากมีสัจจะ
ปฏิบัติได้เช่นนี้ทุกขณะตื่น ปัญหาที่มีอยู่ย่อมหมดไป
ในที่สุด

๑๐๐. คุณตาช่วยหนู

คำถาม

กราบเรียนอาจารย์สนอง
หนูมีเรื่องกังวลใจ คือว่า หนูเคยไปมีส่วนร่วมกับเจ้า
ทรง แต่ไม่ได้รับขันอะไร พอคุณตาหนูรู้ ก็พาแยกออกจากที่นั่น
แล้วพาไปวัด รู้สึกเหมือนตาพาไปเอาของออก แล้วขังของ
ให้ตาบอกว่า ของที่ให้นี้ คือ พระมาอยู่กับตัวเรา แต่เวลาสวด

มนต์แบบที่ตาพาสวด ในวัดนี้เวลาสวด จะพูดแบบไม่ใช่ภาษา
ไทยเลย ออกเพี้ยนไปไม่รู้เรื่อง ตาบอกว่า นี่จะช่วยให้เราได้ เพื่อ
ไม่ให้มีมนต์ดำมาตึงเราไป แล้วหนูก็กลับมาบ้าน สวดมนต์ก็รู้สึก
กลัว เพราะไม่ใช่ ภาษาไทย ท่านอาจารย์คิดว่ายังไง แต่ตอนนี้
หนูเริ่มสวดมนต์แบบธรรมดาแล้ว รู้สึกไม่กลัวเท่าไรเวลาสวด
มนต์

ปัจจุบันนี้ หนูอยู่ประเทศสวีเดน อายุ ๒๓ เริ่มสนใจ
ในธรรมมาก พยายามสวดมนต์ก่อนนอนทุกคืน ทุกๆคืน หนูสวด
ทำวัตรเย็น พาหุง อิติปิโส เท้าอายุ และ ยอดพระกัณโตรปิฎก
ครบ เจ็ดวันเท้าอายุ เสร็จแล้ว แต่ก็ยังจะสวดบทนี้ก่อนนอนทุก
คืนอยู่แล้ว จบก็นั่งสมาธิ รู้สึกเหมือนจิตนิ่ง เวลานั้น หรือ หนู
คิดไปเอง ก็ไม่รู้ หนูไม่เคยไปที่วัดไหนที่สอนกรรมฐาน แต่หนู
สนใจมาก กว่าอีกสามปี หนูจะไปเมืองไทย แล้วจะไปวัดปฏิบัติ
กรรมฐานเลย แต่ไม่รู้ว่าหนูจะมีบุญได้ทำหรือเปล่า

แล้วตอนนี้ หนูสนใจธรรมมากจนถึงคิดว่า อยากจะบวช
ด้วยซ้ำ ท่านอาจารย์สนองที่เคารพ ว่าหนูเพื่อ ไปเองหรือ เปล่า
หรือแค่อารมณ์ชั่ววูบของหนูในขณะนี้แค่นั้นเอง เพราะหนูรู้สึกว่า
หนูชอบการบวชมากเลย แต่หนูยังไม่เคยบวชเป็นทางการหรอก
แต่หนูสนใจมาก หนูได้ขออนุญาตแม่ว่า หนูขอบวชนะแม่ แม่
บอกว่า แม่อนุญาตให้บวช ซึ่งหนูดีใจมาก แต่สิ่งที่หนูกลัว กลัว
ว่า หนูจะอายุเยอะขึ้น แล้วหนูจะเปลี่ยนใจไม่ชอบ ธรรมะ ไม่
อยากจะบวชกลัวอารมณ์นี้มากเลยจ้า หนูจะทำยังไงดี

วอนอาจารย์ช่วยตอบที หนูจะรอวันที่อาจารย์สามารถตอบได้ แต่ถ้าอาจารย์ไม่มีเวลาตอบจดหมายหนู หนูก็ไม่ว่าอะไรค่ะ

กราบพระคุณท่านอย่างสูง

คำตอบ

ความกลัวมีเหตุมาจาก รู้ไม่จริงในสิ่งที่กลัว ฉะนั้น ประสงค์แก้ปัญหานี้ต้องพัฒนาจิตให้มีกำลังสติกล้าแข็ง แล้วปัญญาเห็นถูกตามธรรมจะเกิดขึ้น แล้วความกลัวจะหมดไปตัวเอง ดังนั้นการปฏิบัติตามคำแนะนำของท่านนั้นถูกต้องแล้ว จงทำต่อไป ผู้รู้เอาจิตระลึกรู้กับปัจจุบัน สวดมนต์บ่อยๆ บุญย่อมเพิ่มมากขึ้น ผู้มีบุญย่อมเข้าถึงความสำเร็จในสิ่งตั้งใจที่ปรารถนาได้

อนึ่ง คิดที่จะบวชในวันข้างหน้า เป็นการตั้งโปรแกรมจิตถูกต้อง จึงไม่จำเป็นต้องไปคิดสงสัยให้เป็นบาป เมื่อใดเหตุปัจจัยลงตัว ความสมปรารถนาย่อมเกิดขึ้น สาธุ

อย่าปลื้มใจให้ควมกลัว ครอบครองชีวิตคุณเลย เพราะสิ่งที่คุณกลัว อาจไม่เกิดขึ้นเลย

กราบเรียนสาธุชนทุกท่าน

ชมรมฯ มีนโยบายที่จะเผยแผ่ธรรมะสู่สังคม ด้วยการจัดงานบรรยายธรรมเป็นธรรมทาน และผลิตสื่อที่ส่งเสริมการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม เช่น หนังสือ, เทปคลาสเส็ท, ซีดี, MP3 และบริจาคเป็นสาธารณกุศลไปยังสถานที่ต่างๆ เป็นจำนวนมาก

ท่านสามารถมีส่วนร่วมเป็นสมาชิกชมรมได้ ไม่ว่าจะเป็นเพศใด วัยใด ไม่จำกัดความรู้ เชื้อชาติและศาสนาด้วยการสละแรงกาย แรงใจ และร่วมบริจาคเพื่อเป็นเจ้าภาพ ในการจัดงานธรรมบรรยาย เป็นเจ้าภาพในการบริจาคหนังสือไปยังห้องสมุด หรือวัดต่างๆ เป็นต้น ตามกำลังศรัทธาของท่าน หรือเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของชมรม โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ

ท่านผู้มีจิตศรัทธาต้องการหนังสือและสื่อธรรมทานของชมรมก็ฉายานธรรม กรุณาติดต่อ

ชมรมกัลยาณธรรม

๑๐๐ ถ.ประโคนชัย ต.ปากน้ำ อ.เมือง จ.สมุทรปราการ
๑๐๒๗๐ โทร. ๐๒-๗๐๒-๗๓๕๓ และ ๐๒-๗๐๒-๙๖๒๔
โทรสาร. ๐๒-๗๐๒-๗๓๕๓ และ๐๒-๗๐๒-๘๗๖๓ หรือ

ชมรมกัลยาณธรรม

๘๙/๖-๗ ซอยศึกษาวิทยา ถ.สาทรเหนือ แขวงสีลม
เขตบางรัก กทม. ๑๐๕๐๐
โทร. ๐๒-๖๓๕-๓๙๙๘ โทรสาร. ๐๒-๒๖๖-๓๘๐๗

๓๐๘ : www.kanlayanatam.com

ผลงานเล่มอื่น ๆ

ของชมรมกัลยาณธรรม

- ทางสายเอก (ฉบับภาษาไทยปกแข็ง, เล่มเล็ก, สองภาษา, และฉบับภาษาอังกฤษ)
- บันทึกสนทนาธรรม ตามรอยพ่อ, ศีลและปัญญา
- การใช้ชีวิตที่คุ้มค่า, ชีวิตยืนยาวอย่างมีคุณค่า
- มาดสดีใส่ด้วยหัวใจเกินร้อย, ครูหนึ่งพรรษา
- สนทนาภาษาธรรม เล่ม ๐ - ๑๕
- อัญมณีแห่งชีวิต, ประวัติน่าทึ่งพระอาจารย์มั่น
- อริยมรรค และ การปฏิบัติคือบทพิสูจน์
- ชีวิตหลังความตาย ชีวิตใหม่ที่ต้องเตรียมตัว
- วิถีอยู่เหนือดวง และโอวาทสี่ของเหลียวผาน
- อุบายทำให้จิตสงบและกระจกส่องกรรมฐาน
- ดวงดีวิดิพุทธ, มหัศจรรย์แห่งจิต, ธรรมะภาคปฏิบัติ
- สันติวรบท และอริยธรรม, คนดีที่โลกต้องการ
- รวบรวมธรรม, การพัฒนาศักยภาพในวัยศึกษา
- ตายแล้วไปไหน, บริหารใจเพื่อสร้างจิตสำนึก
- สติ ๕ อย่าง และ บทโคลงแห่งพุทธอิสระ
- บารมีธรรมสู่ความสำเร็จ, เด็กหญิงพิมพ์ดี
- ให้ทานเพื่ออะไร, พระศิริमानนทสูตร
- ปฏิบัติในชีวิตประจำวัน, เริ่มต้นภาวนา ฯลฯ

นอกจากนี้มีบทคำบรรยาย, ซีดี และ MP3 อีกจำนวนมาก
ติดต่อได้ที่ ชมรมกัลยาณธรรม

โทร. ๐๒-๖๓๕-๓๕๕๔ และ ๐๒-๗๐๒-๗๓๕๓

www.kanlayanatam.com